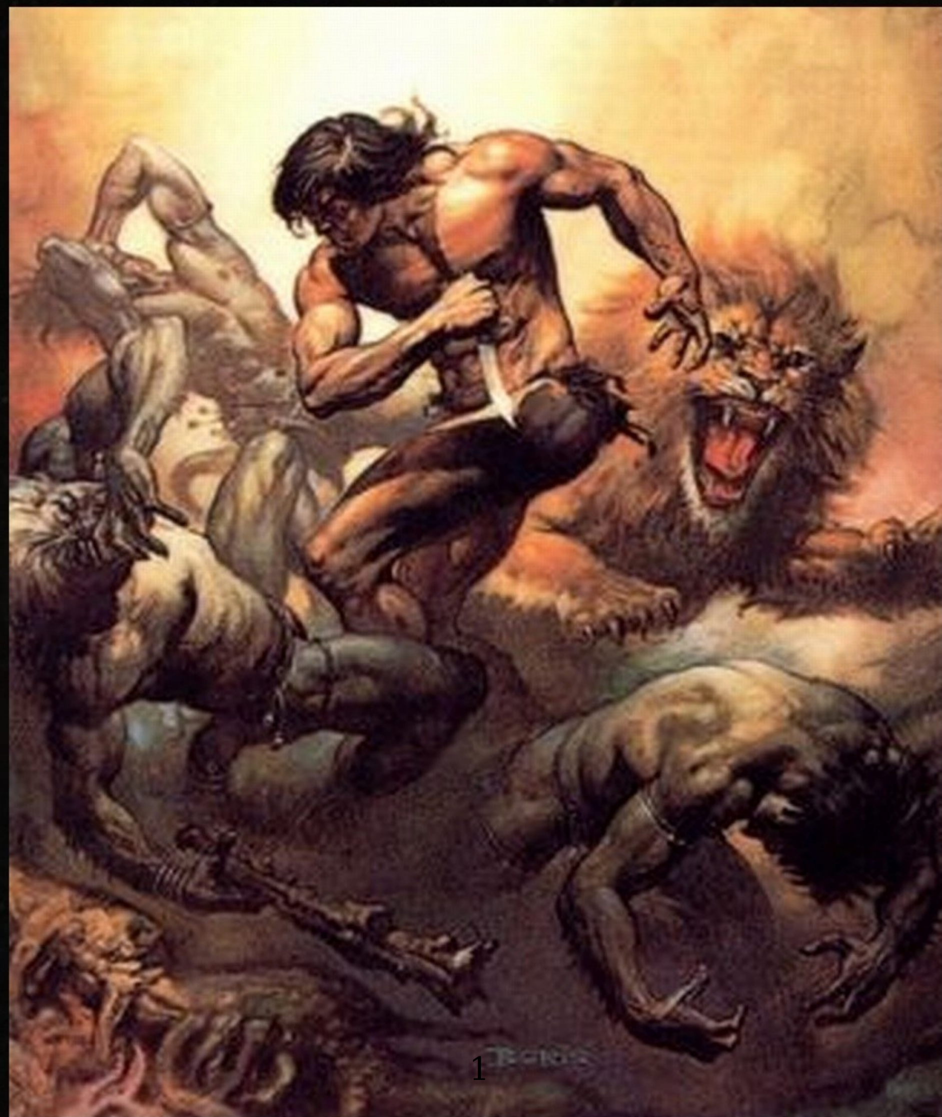
Leul de Aur & Tarzan

EDGAR RICE BURROUGHS

Burroughs Edgar Rice

Seria TARZAN

V.1.0

TARZAN
şi
Leul de aur

sau
VALEA DIAMANTELOR

Tarzan and the Golden Lion
1923

Ilustratia copertei:
Boris Vallejo

Versiune electronică realizată
după volumul apărut la
EDITURA EURO PONTIC
CLUJ-NAPOCA, 1996

CAPITOLUL I - Puiul de leu.

Sabor, leoaica, îşi alăpta puiul. Era un ghemuleţ de blană pătată, ca şi blana de leopard. Leoaica şedea lungită la soare, în faţa unei peşteri mici. Ochii îi avea pe jumătate închişi, însă era foarte atentă la orice mişcare din jurul ei.

La început a avut trei ghemuleţe de blană ca acesta, două leoaice şi un leu, de care Sabor şi Numa erau cât se poate de mândri şi fericiţi.

Dar peste ei au venit zile grele: zile în care vânatul era greu de găsit, aşa că Sabor, lipsită de hrană suficientă, nu a mai fost în stare să îi alăpteze pe cei trei pui. După aceea a urmat sezonul ploilor reci. Când puii s-au îmbolnăvit Numai cel mai puternic a supravieţuit…, cele două leoaice micuţe au murit.

Sabor a plâns întruna, scâncind şi gemând în faţa jalnicelor rămăşiţe de blană. Din când în când, se oprea, mirosindu-le şi mişcându-le puţin cu botul, ca şi cum ar fi vrut să le dea viaţă.

După un timp şi-a pierdut orice speranţă în privinţa aceasta. Îşi concentra toată atenţia şi toată dragostea, pe care inima ei sălbatică o putea cuprinde, asupra puiului care i-a mai rămas şi de aceea era acum şi mai atentă ca de obicei.

Numa, leul, nu era acasă. A ucis înainte cu două zile o căprioară şi a târât-o până la vizuina lor, iar în ajun plecase din nou şi nu s-a mai întors până acum.

Sabor, dormitând cu puiul lângă ea. Visa despre Vappi, antilopa, care în orice moment putea să fie adusă de aprigul ei partener. Poate că de data aceasta el va apare din desişul junglei cu Paco, zebra, a cărei carne era şi mai acceptată de lei, fiind mai fragedă şi mai suculentă decât altele. Sabor saliva, numai gândindu-se la aceasta.

Dar asta ce a mai fost? Un zgomot uşor, mai mult o închipuire de zgomot, a ajuns până la urechile agere ale leoaicei.

A ridicat imediat capul, mişcându-l în dreapta şi în stânga. Încercând să audă şi cea mai slabă repetare a zgomotului care i-a tulburat liniştea.

A adulmecat aerul din jurul ei. Nu era decât o adiere slabă, dar bătea din direcţia din care a auzit zgomotul. Acesta se auzea acum din ce în ce mai tare şi îi indica limpede că, oricine ar fi fost acolo, se apropia acum de ea.

Nervozitatea fiarei creştea pe măsură ce zgomotul devenea mai distinct. Ridicându-se brusc, puiul a scăpat sânul ei din gură. Supărat, a început să mârâie uşor, dar leoaica l-a potolit numaidecât. Puiul s-a ridicat de jos, a privit-o întâi pe leoaică, iar după aceea şi-a mutat privirea în direcţia în care se uita şi ea.

Zgomotul pe care l-a auzit Sabor avea o calitate tulburătoare, ceva care inspira nelinişte, dacă nu chiar şi teamă. Poate că puternicul ei soţ se întorcea de la vânătoare, dar zgomotul nu semăna deloc cu cel provocat de un leu, nu era zgomotul pe care-l face un leu când târăşte după el o pradă grea.

Şi-a privit puiul, scâncind uşor. Îngrijorată din cauza lui, căci teama de a-l paşte o primejdie şi pe acesta, ultimul din familie, a pus stăpânire pe mintea ei. Din cauza asta era pregătită să-l apere până la ultima ei picătură de sânge.

În sfârşit, după puţin timp, slaba adiere de vânt i-a adus şi mirosul animalului care înainta din junglă spre ea.

Instantaneu. Întreaga înfăţişare de nelinişte a leoaicei s-a transformat într-o furie sălbatică cu colţii rânjiţi, cu ghearele scoase şi cu ochii aprinşi…, pentru că mirosul care a ajuns la nările ei a marcat prezenţa omului, fiinţa pe care o detesta cel mai mult.

S-a ridicat în picioare şi a rămas astfel, cu capul aplecat în jos, aşteptând. Apoi. Prin acel mijloc de nepătruns prin care animalele comunică între ele. Şi-a îndreptat puiul să stea într-un colţ al peşterii până când ea se va înapoia. Apoi a pornit în întâmpinarea celui care i-a tulburat liniştea.

Puiul a auzit şi el ceea ce auzise mama lui şi-acum a simţit şi el mirosul de om. Cu toate că nu cunoştea acest miros, instinctul îi spunea că aparţine unui duşman. Aşadar, odată cu mirosul, s-a produs şi la el aceeaşi schimbare de atitudine ca a mamei sale: zburlirea părului de-a lungul şirei spinării şi rânjirea micilor lui colţi.

Probabil, tot din această cauză, în timp ce leoaica înainta pe furiş, puiul nu a ascultat de povaţa mamei sale şi a mers pe urmele ei. Mişcându-şi şoldurile picioarelor din spate, aşa cum fac toţi puii de leu la vârsta lui. Era, totuşi, atât de ridicol, fiind în contrast cu demnitatea mersului pe picioarele din faţă.

Leoaica, atentă la ce se afla în faţa ei, nu a observat că este urmată de puiul neascultător.

Tufişul, care a crescut pe sub copacii de la marginea junglei din faţa peşterii, era foarte des, dar Numa a ştiut să facă drum prin el, un fel de tunel, pe o distanţă de mai mult de o sută de metri de la vizuina lor. Tunelul se deschidea într-o poieniţă străbătută de o cărare de animale, ce se continua într-o parte şi în alta a poienii, pierzându-se în adâncul junglei.

Ajungând în poiană, Sabor l-a văzut în mijlocul ei pe cel de care se temea şi pe care îl ura în acelaşi timp.

Dar dacă omul acesta nu a venit s-o vâneze nici pe ea, nici pe ai ei? Dar dacă el nici nu a visat despre prezenţa acestor lei prin apropiere?

De obicei, Sabor nu i-ar fi făcut nici un rău, atâta timp cât el nu s-ar fi apropiat prea mult, ca să devină

primejdios puiului ei; sau dacă nu ar fi avut pui, leoaica ar fi dispărut în tufiş, îndată ce ar fi simţit apropierea omului.

Astăzi, însă, toate acestea nu mai însemnau nimic pentru ea. Era nervoasă şi se temea de om, datorită puiului asupra căruia îşi concentra întreaga dragoste maternă.

Deci, în loc să mai aştepte, ca altădată, să vadă dacă omul are intenţii rele asupra ei şi a puiului, a pornit să-l întâmpine şi să-l oprească de la orice voia să întreprindă.

S-a transformat dintr-o mamă tandră într-o maşină cumplită de distrugere, obsedată de un singur gând: să ucidă.

Când a ajuns la marginea poienii, a atacat fără să mai stea pe gânduri, fără să mai scoată răcnete prealabile cu care leii îşi îngrozesc prada în momentul când atacă.

Singurul avertisment sesizat de omul negru despre prezenţa unui leu acolo sau chiar la o depărtare de kilometri a fost apariţia subită şi îngrozitoare a acestei pisici. Era aproape un demon care alerga spre el ca o săgeată.

Intenţia negrului nu era să caute lei. Dacă ar fi ştiut că se află unul acolo, ar fi ocolit locul acela cât mai mult posibil. Acum chiar ar fi fugit, dacă ar fi avut unde. Distanţa până la primul copac era mai mare decât cea care îl despărţea de leoaică. Astfel, aceasta l-ar fi ajuns înainte ca el să parcurgă măcar jumătate din drum până la copac.

Nu mai avea speranţa să scape prin fugă şi nu i-a mai rămas decât un singur gest de făcut, să se apere. Fiara aproape l-a ajuns. Negrul a văzut că în urma ei alerga un pui de leu.

Şi-a luat suliţa în mână, pregătindu-se de atac şi în clipa în care Sabor s-a ridicat să-l înhaţe, a lansat-o cu toată puterea spre ea.

Suliţa a pătruns în inima sălbatică a fiarei în acelaşi moment în care fălcile ei îngrozitoare s-au închis puternic, zdrobind între ele faţa şi o parte din capul negrului.

Impetuozitatea ei a făcut ca amândoi să cadă la pământ, nemai făcând nici o mişcare, decât ultimele convulsii ale muşchilor. Erau morţi.

Puiul, rămas orfan, s-a oprit la câţiva metri într-o atitudine nedumerită faţă de cea mai mare catastrofă a vieţii sale. Ar fi vrut să se apropie de mama lui, dar îl ţinea în loc teama instinctivă de mirosul de om. După puţin timp, a început să scâncească cu un ton pe care mama sa, ori de câte ori îl auzea, venea întotdeauna grăbită, de data aceasta ea nu a mai venit… şi nici nu şi-a ridicat capul măcar să-l privească.

Puiul a rămas câteva clipe nedumerit de această neobişnuită atitudine a mamei sale, pe care nu o înţelegea. A continuat să plângă, simţindu-se din ce în ce mai singur, stăpânindu-l un sentiment ciudat. Dar, după un timp, a făcut câţiva paşi spre leoaică.

Văzând că fiinţa străină, care zăcea lângă mama sa, nu se mişca, spaima începea să îi piară, adunându-şi curaj să se apropie de leoaică şi s-o miroase Cu tot scâncetul lui necontenit, ea nu s-a mişcat şi nici nu i-a dat un răspuns. Atunci mintea lui a început să se lumineze. A înţeles că mama lui frumoasă şi puternică a suferit o schimbare, fiindcă acum ea nu mai era ceea ce a fost.

Cu toate acestea nu s-a mişcat de lângă ea. A plâns întruna până când, istovit de atâta plâns, s-a ghemuit în blana ei rece şi a adormit.

În starea aceasta l-a găsit Tarzan.. Tarzan, Jane şi fiul lor, Korak, care se întorceau din Paluldon, ţara misterioasă a oamenilor cu coadă de unde cei doi bărbaţi au salvat-o pe Jane Clayton.

La zgomotul apropierii lor, puiul a deschis ochii şi s-a ridicat în picioare A mârâit spre ei şi s-a lipit, în acelaşi timp, mai mult de corpul mamei sale moarte.

Observând acest gest. Tarzan a zâmbit.

– Mic, dar îndrăcit de tot. A comentat el, după ce, aruncând o singură privire, a înţeles toată tragedia.

S-a apropiat de puiul de leu. Tarzan s-a aşteptat ca acesta să întoarcă spatele şi să fugă, dar puiul nu avea nicidecum această intenţie, din contră, a mârâit şi mai tare şi a izbit puternic cu laba în mâna pe care Tarzan a întins-o când s-a aplecat să îl mângâie.

– E curajos mititelul! a exclamat Jane.

– Va deveni un leu mare şi puternic, a zis Korak. Adică ar fi devenit, s-a corectat el repede, dacă trăia leoaica Priviţi-i spatele: drept şi tare ca o suliţă, păcat că va muri!

– Sărmanul orfan l-a compătimit Jane.

– Nu va muri, a spus Tarzan.

– Dar nici nu are şanse să trăiască, a reluat fiul său. Ar fi trebuit să mai sugă vreo lună-două, cine îl va mai alăpta acum?

– Eu, răspunse Tarzan.

– Ai de gând să-l iei şi să-l adopţi?

– Da!

Jane şi Korak au început să râdă.

– Foarte frumos, a zis Tarzan.

– Lordul Greystoke, mamă adoptivă a fiului lui Numa. Sună frumos, nu-i aşa? a adăugat Jane Clayton. Râzând în continuare.

Tarzan nu a răspuns nimic. A zâmbit doar şi a continuat să se ocupe de puiul de leu. La un moment dat a întins mâna şi l-a prins de ceafă După aceea, mângâindu-l uşor, a început să-i vorbească cu un ton dulce, alintător Probabil că puiul de leu înţelegea, pentru că, a încetat să se mai zbată şi nu a mai încercat nici să

zgârie, nici să muşte mâna care îl mângâia.

În cele din urmă. Tarzan l-a luat de jos şi l-a ţinut în braţe. Puiului nu-i mai era teamă, cu toate că era atât de aproape de duşmanul lui închipuit de adineaori.

– Şi cum ai putut să faci asta? a exclamat deosebit de surprinsă, Jane Clayton.

Tarzan a ridicat din umeri.

– Nici fiinţelor din lumea voastră nu le e frică de voi. Eu aparţin acestei lumi. Oricât aţi căuta voi să împingeţi spre civilizaţie. De aceea, ei nu se tem de mine când le arăt prietenie. Până şi drăcuşorul acesta pare că ar înţelege acest lucru, nu-i aşa?

– E un lucru pe care eu nu l-am înţeles niciodată, a comentat Korak. Şi cu sunt destul de familiarizat cu animalele africane şi totuşi nu am asupra lor aceeaşi putere de pricepere şi influenţă pe care o ai tu. De ce?

– Pentru că Tarzan este unic, a zis lady Greystoke, zâmbindu-i fiului ei, cu toate că în accentul său se simţea şi o notă de mândrie.

– Nu uita că m-am născut printre fiare şi că ele m-au crescut, a reluat Tarzan. Se poate ca la urma urmei, tatăl meu să nu fi fost decât o maimuţă, iar Kala, ştii bine că a insistat totdeauna că aşa a fost.

– John! Iar glumeşti? a exclamat Jane. Ştii foarte bine cine au fost tatăl tău şi mama ta.

Tarzan l-a privit solemn pe fiul său, iar după o clipă i-a spus, zâmbindu-i şi făcându-i un semn cu ochiul.

– Mama ta nu se poate obişnui să aprecieze calităţile fine ale antropoizilor. Ai crede că o supără gândul că s-a măritat cu unul din ei.

– John Clayton. Să ştii că nu-ţi mai vorbesc niciodată, dacă nu încetezi să debitezi asemenea monstruozităţi. E destul de trist că ai rămas un sălbatic incorigibil. Iară să mai fie nevoie să adaugi că ai fi şi maimuţă.

Lunga lor călătorie de la Paluldon era acum aproape

sfârşită. Într-o săptămână sau cel mult zece zile trebuia să ajungă din nou în locurile unde fusese înainte locuinţa lor.

Dacă a mai rămas sau nu ceva din ruinele lăsate de germani, era pentru ei ceva o problemă dificilă. Au ars magaziile şi toate dependinţele în întregime, iar marea parte din interiorul acesteia a fost, de asemenea, distrusă.

Wazirii, indigenii devotaţi ai lordului Greystoke, aceia care nu au fost ucişi de soldaţii căpitanului Fritz Schneider, s-au adunat cu toţii, fiind la dispoziţia armatei engleze. În orice parte ar fi putut fi utili în marea cauză a umanităţii.

Tarzan a ştiut aceasta înainte de a fi plecat în căutarea soţiei sale, dar nu avea de unde să ştie câţi au scăpat din război şi ce s-a mai întâmplat cu întinsele sale moşii din Africa.

Se putea prea bine ca unele triburi rătăcitoare sau chiar trupe de jefuitori arabi să fi participat la distrugerile începute de nemţi, acoperind poienile şi îngropând într-o verdeaţă încâlcită orice urmă a scurtei staţionări a omului pe acolo.

În urma adoptării puiului de leu, Tarzan s-a simţit silit, ori de câte ori plănuia marşurile şi popasurile, să se gândească şi la nevoile micului său protejat, care trebuia alăptat tot timpul pentru a supravieţui.

Bineînţeles că lapte de leoaică era cu neputinţă să găsească, dar, din fericire, se aflau acum într-un ţinut destul de populat şi satele indigene nu erau prea departe unele de altele: sate în care Tarzan era destul de cunoscut şi respectat.

De aceea, chiar în după-amiaza aceea în care a găsit puiul de leu, Tarzan s-a apropiat de unul din aceste sate pentru a obţine lapte pentru leu. La început indigenii au manifestat o vie nepăsare, privindu-i pe aceşti albi care

călătoreau fără Safari, fără caravană. Îi priveau dispreţuitor şi fără nici o urmă de teamă.

Se înţelege, fără safari, aceşti străini nu ar fi avut cum să le aducă daruri, nici mărfuri în schimbul alimentelor pe care desigur le căutau.

Neavând nici soldaţi negri înarmaţi anume pentru expediţiile din Africa, nu ar fi fost în stare să-i silească a le ceda sau a le procura alimentele. Nu ar fi avut nici cum să se apere, dacă sătenii ar fi considerat că trebuie să se arunce asupra lor şi să-i gonească. Dar, cu toată indiferenţa pe care au arătat-o, în realitate manifestau o deosebită curiozitate asupra acestor străini, curiozitate stârnită de îmbrăcămintea neobişnuită şi ciudată a albilor.

În faţa lor se aflau trei persoane tot atât de prost îmbrăcate ca şi ei şi înarmate la fel, cu o singură excepţie: cel mai tânăr dintre bărbaţi mai avea şi o carabină. Toţi trei purtau îmbrăcămintea primitivă şi barbară din Paluldon: era un amănunt dar atât de străin pentru aceşti negri simpli.

– Unde este şeful vostru? a întrebat Tarzan, înaintând în sat, înconjurat de femei, copii şi o mulţime de câini care lătrau.

Câţiva războinici care dormeau la umbra colibelor s-au ridicat şi s-au apropiat de noii sosiţi.

– Şeful doarme, a răspuns unul. Nu îl trezesc pentru voi. Ce vreţi?

– Vreau să vorbesc cu şeful tău. Du-te şi spune-i să vină!

Războinicul l-a privit uimit, apoi a izbucnit într-un râs cu hohote.

– Auziţi? Vrea să-l aduc pe şeful, a strigat el camarazilor lui.

Apoi, începând să râdă din nou, s-a izbit cu palma peste pulpă şi l-a lovit cu cotul pe cel de lângă el.

– Spune-i, a continuat străinul, că Tarzan vrea să vorbească cu el.

Când au auzit acestea, atitudinea celor de faţă a suferit o mare schimbare: au trecut cu respect într-o parte şi au încetat să râdă. Priveau nedumeriţi, iar cel care a râs mai puternic a devenit, dintr-o dată, solemn.

– Aduceţi numaidecât rogojini, a strigat el, ca să stea Tarzan şi cu ai lui, iar eu alerg să-l aduc pe Umanga, şeful nostru, a sfârşit negrul.

Acesta a început să alerge, ca şi cum ar fi găsit un motiv care să-l îndepărteze de vestitul om al junglei, de care se temea şi pe care credea l-a supărat.

Faptul că albii nu erau însoţiţi de safari sau de soldaţi înarmaţi, acum nu mai avea nici o importanţă. Sătenii se luau la înghesuiau să îi cinstească pe străini. Astfel, înainte ca şeful să sosească, mai mulţi săteni au adus hrană şi îmbrăcăminte. După un timp, a venit şi Umanga Era un bătrân ce fusese şef înainte de naşterea lui Tarzan Ţinuta lui era demnă şi patriarhală. I-a salutat pe oaspeţi cu mult respect. Se simţea clar în atitudinea lui că era încântat de onoarea pe care i-a oferit-o Tarzan prin vizita lui. După ce Tarzan i-a explicat scopul sosirii sale. Arătându-i puiul de leu, Umanga l-a asigurat că în sat există suficient lapte în acest timp. Tarzan a observat fiecare amănunt al satului şi al locuitorilor acestuia. Astfel, a observat printre numeroasele animale ce alergau pe lângă colibe, o căţea al cărei uger era umflat cu lapte. În acel moment, l-a străfulgerat o idee deosebită. Indicând direcţia unde se afla animalul, i-a făcut o propunere lui Umanga.

– Aş vrea s-o cumpăr.

– Ţi-o dăruiesc, Buana, fără s-o plăteşti, a răspuns şeful A fătat săraca, acum vreo trei zile, dar azi-noapte puii i-au dispărut.

Dup o clipă de gândire, acesta a continuat:

– Dar, nu ai dori în locul ei alţi câini mai graşi? Această căţea bătrână s-ar putea să nu fie prea indicată pentru mâncare.

– Nu vreau s-o mănânc, i-a explicat Tarzan. Vreau numai s-o iau cu mine, ca să-mi alăpteze puiul de leu. Spune s-o aducă aici!

La un ordin al şefului, câţiva băieţi au prins căţeaua şi legând-o cu o curea de gât, i-a adus-o lui Tarzan.

Ca şi leul, câinele s-a temut la început, mirosul lui Tarzan fiind diferit de cel al negrilor. Atunci el a început să mârâie şi a încercat să-l muşte pe noul ei stăpân în cele din urmă. Însă, acesta i-a câştigat încrederea şi căţeaua s-a aşezat liniştită lângă el, în timp ce Tarzan o mângâia pe cap.

Cel mai dificil i-a fost să apropie puiul de leu de sâni, amândoi fiind îngroziţi de mirosul străin al celuilalt. Leul se strâmba şi scuipa, iar căţeaua mârâia cu colţii rânjiţi spre puiul de leu.

Pentru realizarea acestui gest era nevoie de o răbdare infinită. În cele din urmă, cele două animale s-au adaptat reciproc. Căţeaua începu să alăpteze fiul lui Numa.

Foamea a reuşit să învingă şi să înlăture teama şi bănuielile fireşti ale leului, după cum atitudinea blândă şi fermă a omului a câştigat încrederea căţelei, care toată viaţa, nu a fost obişnuită decât cu bătăi în timpul nopţii, Tarzan a legat căţeaua în coliba ocupată de el. Iar. Până să se lumineze de ziuă, a determinat-o să alăpteze puiul de două ori. A doua zi şi-au luat rămas bun de la Umanga şi de la poporul lui şi au pornit din nou spre casă. Au legat căţea cu o curea şi au luat-o cu ei. Puiul de leu dormea liniştit într-un sac atârnat în spatele lui Tarzan.

Puiul de leu, având o culoare aurie, a primit numele Jal-bal-ja, ceea ce în limba pitecantropilor din Paluldon însemna Leul de aur. Acesta se obişnuia cu ei din ce în ce mai mult. S-a ataşat de mama lui adoptivă, care la

rândul ei l-a acceptat, ca şi cum ar fi fost came din carnea ei.

Căţeaua a primit şi ea un nume: Za. Au dezlegat-o, iar ea îi urma de bună voie prin junglă, fără să mai încerce să fugă. Era fericită când se afla în apropierea unuia dintre stăpânii ei.

În momentul când drumul lor prin junglă se apropia de sfârşit şi începea câmpia întinsă în care a fost locuinţa lor, toţi trei au fost cuprinşi de o agitaţie pe care încercau să şi-o stăpânească. Nu rosteau nici un cuvânt despre speranţa sau teama din suflet. Fiecare încerca să descopere în taină ce îi aştepta acolo.

Ce puteau găsi mai mult decât ruine acoperite de vegetaţia încâlcită pe care Tarzan a curăţat-o cu mult timp înainte ca să-şi poată clădi locuinţa?

A sosit momentul când au păşit în câmp deschis, ca să poată privi în direcţia în care se afla ferma lui Greystoke, cu toate dependinţele ei, ca un cuib aşezat în mijlocul copacilor şi tufişurilor care au fost reţinute pentru a înfrumuseţa terenul.

– Uite! a strigă lady Jane, tot acolo este şi acum!

– Dar ce sunt celelalte lucrări alăturate? a întrebat Korak.

– Sunt colibele indigenilor, a răspuns Tarzan.

– Ah! Uite şi câmpul e cultivat! a exclamat fericită soţia lui.

– Şi câteva dependinţe au fost reconstruite, a adăugat Tarzan cuprins de emoţie. Asta nu înseamnă decât un singur lucru: Wazirii s-au întors din război…, credincioşii mei Waziri! Au reconstruit ceea cea nemţii au distrus şi acum supraveghează averea până ne înapoiem şi noi.

CAPITOLUL II - Dresarea lui Jad-bal-

ja.

Iată, deci, cum a ajuns acasă Tarzan al maimuţelor, împreună cu Jane Clayton şi Korak, după o absenţă atât de îndelungată, aducându-l cu ei şi pe Jad-bal-ja, leul de aur, cu Za, căţeaua care-l alăpta.

Printre primii care i-au întâmpinat cu bucurie, era bătrânul Muviro, tatăl lui Wazimbu, a războinicului care îşi pierduse viaţa în apărarea casei şi a soţiei lui Tarzan.

– Ah! Buana, a exclamat credinciosul negru, îmi întineresc ochii când vă văd. A trecut mult timp de când aţi plecat. Cu toate că aproape toţi se îndoiau că vă veţi mai întoarce vreodată, bătrânul Muviro ştia că în lumea întreagă nu există nimic care să ne poată învinge stăpânul.

Ştiam, a continuat Muviro, că vă veţi întoarce la credincioşii voştri Waziri şi pe iubitul vostru pământ, dar ca să vină şi cea pe care noi o plângeam ca moartă, e mai mult decât putem crede ochilor noştri. De aceea mare va fi petrecerea care se va ţine la noapte în colibele Wazirilor.

Da, a reluat bătrânul negru, grăbit să-şi arate toată bucuria, se va cutremura pământul de jocul războinicilor şi va răsuna cerul de strigătele lor şi ale femeilor, pentru că cei pe care ei îi iubesc cel mai mult pe lume s-au întors acasă.

Mare a fost petrecerea din colibele negrilor Waziri. Dar nu a ţinut numai o noapte, ci câteva nopţi în şir, până când Tarzan a fost silit să-i potolească, spunându-le că el şi familia lui ar avea nevoie de odihnă.

El a observat că negrii credincioşi lui, sub îndrumarea tot atât de credincioasă a lui Jervis, au restabilit complet atât magaziile, cât şi grajdurile; mai mult decât toate acestea, au avut grijă să repare şi interiorul locuinţei sale, aşa că după toate aparenţele ferma era în aceeaşi

stare în care fost înainte de atacul şi jaful soldaţilor germani.

Jervis a fost plecat la Nairobi cu afaceri ale moşiei, aşa că nu s-a întors decât la vreo trei zile după sosirea stăpânilor lui.

Surpriza şi fericirea care l-au cuprins nu au fost nici mai mici, nici mai puţin sincere decât ale negrilor. Astfel, împreună cu vătaful negrilor şi cu războinicii mai de seamă, a stat ore întregi la picioarele marelui Buana, ascultând descrierea ciudată a ţării Paluldonului şi a povestirii aventurilor prin care au trecut toţi trei în timpul cât Jane a fost captivă. Ceea ce nu înţelegea era motivul pentru care Tarzan a adus cu ei o căţea şi a adoptat fiul inamicului lor ereditar, leul.

Dar tot atât de mare le-a fost mirarea faţă de sistemul de educaţie pe care Tarzan l-a aplicat puiului de leu.

Leul de aur şi mama lui adoptivă ocupau un colţ din dormitorul lui Tarzan. Acesta îşi petrecea cea mai mare parte a timpului cu dresarea ghemuleţului de păr galben…, care acum nu ştia decât să se joace, arătându-şi afecţiunea, dar care nu peste mult timp avea să devină o fiară mare şi sălbatică.

Cu cât treceau zilele şi leul creştea, cu atât îl învăţa Tarzan mai multe trucuri: să alerge, să ducă în gură vreun obiect, să stea nemişcat ca şi cum ar fi fost ascuns şi aceasta numai sub comanda sa abia şoptită, să meargă dintr-un loc în altul după cum i se indica, să caute şi să găsească cu ajutorul mirosului său lucruri ascunse şi să le aducă stăpânului său. Ele.

Dar după ce a început să primească şi carne în dieta sa zilnică, în mod regulat, Wazirii au început să zâmbească îngânduraţi.

Tarzan a hotărât să i se facă o păpuşă care semăna cu un om, iar carnea pe care leul trebuia să o mănânce era legată întotdeauna de gâtul acestei păpuşi, fără să-i

schimbe felul de a-l hrăni.

La un cuvânt al său. Leul de aur se ghemuia la pământ, iar Tarzan îi arăta păpuşa cu degetul, spunându-i în şoaptă un singur cuvânt: „ucide!”.

În felul acesta leul a învăţat că oricât de flămând ar fi fost. Să nu pornească niciodată spre carnea lui până nu-l va auzi pe stăpânul său rostind acel cuvânt, în urma căruia se repezea mârâind cu furie, spre hrana care i s-a destinat.

La început, când era încă mic. I-a fost foarte greu să se caţere pe păpuşă până la bucata delicioasă de la gâtul ei.

După ce a crescut, puţin a reuşit să ajungă ţinta cu mai multă uşurinţă, iar în cele din urmă îi era suficientă o singură săritură până acolo, în urma căreia păpuşa era trântită pe spate la pământ, iar puiul de leu îi sfâşia gâtul A urmat apoi cea mai grea lecţie dintre toate celelalte Există îndoieli, dacă alt om, care nu a fost crescut de fiare şi printre fiare, ar fi putut să înfrângă pofta sălbatică de sânge a carnivorului, făcând ca instinctele fireşti ale acestuia să fie subordonate voinţei stăpânului i-au trebuit săptămâni şi luni de încercări, răbdare nesfârşită, ca să poată îndeplini un singur capitol din educaţia leului: să-l înveţe ca la comanda „aport” să găsească. Să prindă şi să aducă stăpânului său orice obiect indicat.

Până şi aducerea păpuşii, aşa cu carnea crudă legată de gâtul ei, intra tot în această lecţie, ba chiar trebuia adusă fără să se atingă de carne şi fără să deterioreze păpuşa ori celelalte articole care le mai aducea. Trebuia doar să le depună la picioarele stăpânului.

După fiecare lecţie, răsplata era întotdeauna sigură, constând într-o porţie dublă din carnea preferată.

Lady Greystoke şi Korak erau adeseori spectatori interesaţi la dresajul Leului de aur, cu toate că ea îşi arăta nedumerirea asupra scopului unei dresări atât de

amănunţite a puiului de leu. Erau stăpâniţi şi de sentimente de îndoială asupra înţelepciunii planurilor lui Tarzan.

– Nu pot să-mi închipui sub nici o formă ce vei face cu fiara asta după ce va creşte, a exclamat ea. După toate aparenţele, va deveni un leu mare şi frumos; dar, fiind obişnuit cu oamenii, nu va mai avea frică de ei şi pentru că şi-a găsit hrana la gâtul păpuşii, o va căuta desigur, după aceea la gâtul oamenilor vii.

– Nu se va hrăni decât cu ceea ce-i voi spune eu, i-a explicat Tarzan.

– Dar desigur că nu te aştepţi să se hrănească întotdeauna cu oameni? întrebă ea râzând.

– Niciodată nu se va hrăni cu carne de om.

– Dar cum poţi să-l împiedici de la aceasta, după ce l-ai învăţat de mititel ca numai aşa să se hrănească?

– Mă tem Jane că tu subapreciezi inteligenţa unui leu sau se prea poate că eu îi dau prea multă însemnătate. Dacă teoria ta este exactă, a început el să explice, înseamnă că încă nu am ajuns la partea finală a experienţei şi a încercărilor mele; dar, dacă am eu dreptate, atunci educaţia acestui leu este complet sfârşită.

Îl vom lua cu noi în câmpie pe Jad-bal-ja chiar azi după-amiază. Acolo este vânat suficient şi nu va fi dificil să ne convingem câtă putere de stăpânire am asupra acestui tânăr Numa.

– Pariez pe o sută de lire sterline, a zis Korak râzând, că va face aşa cum îl va tăia capul, îndată ce va da de gustul sângelui proaspăt.

– Primesc, a răspuns Tarzan.

– Perfect, a întărit Korak.

– Cred că după-masă am să vă demonstrez, ţie şi mamei tale, că se poate face un lucru pe care nimeni nu l-a visat până acum.

– Şi lumea are să-ţi spună atunci lordul Greystoke. Primul dresor de animale sălbatice din lume, a comentat lady Greystoke.

Această glumă nu a avut un efect negativ asupra lui Tarzan. A râs şi el împreună cu ceilalţi, explicându-le:

– Aceasta nu este un dresaj de animale sălbatice. Planul după care lucrez eu ar fi imposibil de urmat de oricare altă fiinţă Să facem o ipoteză spre a ilustra ceea ce înţeleg ei prin aceasta. Ţi se prezintă de exemplu, un individ oarecare, pe care îl urăşti, pe care din instinct şi printr-un sentiment ereditar îl consideri ca duşman de moarte. Ţi-e frică de el şi nu îi înţelegi limbajul. În sfârşit, prin diverse mijloace, de multe ori chiar brutale, te face să pricepi dorinţele sale Atunci mai mult ca sigur, că vei îndeplini ceea ce vrea el… Dar te întreb: vei face asta de bună voie şi pentru a-l îndatora? Desigur că nu…; faci totul în silă, urându-l din tot sufletul pe acela care ţi-a impus voinţa lui. De aceea ai fi în stare să nu-l mai asculţi, de câte ori ai simţi că poţi să o faci. Mai mult, ai fi în stare să sari asupra lui şi să-l zdrobeşti. Pe de altă parte, a continuat Tarzan, să presupunem că ţi se prezintă cineva pe care-l cunoşti, care ţi-e prieten şi chiar protector; cineva care îţi vorbeşte limba pe care o înţelegi şi pe care o vorbeşti. Această persoană după ce te-a hrănit, după ce ţi-a câştigat încrederea prin bunătatea ei şi prin protecţia ce ţi-a acordat-o, îţi cere să faci ceva pentru el. Îl vei refuza oare? Desigur că nu, ci îl vei asculta cu toată bunăvoinţa. Vezi? Tot aşa şi Leul de aur mă va asculta pe mine.

– Atâta timp cât îi va conveni s-o facă, a mai obiectat Korak, încăpăţânat.

– Atunci să-ţi mai spun ceva, a reluat Tarzan. Să presupunem că acea fiinţă pe care o iubeşti şi o asculţi are şi puterea să te pedepsească, chiar să te şi ucidă, dacă e necesar, ca să te determine să-i execuţi ordinele.

Cum rămâne cu supunerea temporară pe care o susţii tu?

– Vom vedea, a zise Korak, cât de uşor îmi va aduce Leul de aur o sută de lire sterline.

După-amiază au pornit la vânătoare prin câmpie. Jad-bal-ja mergea după ei, pe lângă picioarele lui Tarzan. După un timp au descălecat la câţiva kilometri de curte, la marginea unui crâng în care au intrat înaintând cu băgare de seamă, spre o poiană joasă, unde se găseau adeseori antilope. Ca să le poată vâna, trebuiau să străbată crângul până ajungeau la tufişurile dese care mărgineau poiana din partea aceea.

Iată-i deci pe toţi patru pornind la vânătoare: Jane, Korak şi Tarzan, alături de care mergea Jad-bal-ja, cu cea mai puţină experienţă dintre toţi. S-au strecurat prin tufişuri atât de uşor, încât nici frunzele nu foşneau când treceau ei. În sfârşit, au ajuns într-un loc de unde se putea vedea bine în poiana mlăştinoasă în care o mică cireadă de antilope păştea liniştită.

Cel mai apropiat de ei era un cerb mare, frumos, pe care Tarzan i l-a arătat lui Jad-bal-ja printr-un mijloc misterios al său.

– Aport! a şoptit el.

Leul de aur, printr-un mârâit uşor care abia se auzea, a indicat că a înţeles comanda, pornind îndată fără zgomot prin tufiş, la marginea poienii.

Antilopele păşteau înainte, fără să bănuiască nimic. Distanţa care separa leul de prada sa era prea mare pentru a putea face un atac reuşit, aşa că Jad-bal-ja a aşteptat ascuns până când antilopa se va apropia sau se va întoarce cu spatele spre el.

Nici măcar zgomotul unei respiraţii nu se auzea de la cei patru vânători care pândeau erbivorele, dar nici acestea nu dădeau cel mai mic semn care să arate că ar bănui marea primejdie ce le ameninţa.

Cerbul se apropia, păscând, din ce în ce mai mult de Jad-bal-ja. Acesta, prin mişcări aproape imperceptibile şi-a încordat muşchii, pregătindu-se de atac. Singurele mişcări care s-ar fi putut observa erau zvâcniturile nervoase ale vârfului cozii.

Apoi, ca trăsnetul din cer şi ca săgeata din arc, a pornit într-o clipă din acea nemişcare completă, cu o viteză năprasnică, asupra bietei antilope.

Aceasta abia atunci a observat leul, dar era prea târziu, căci, în clipa în care s-a întors să fugă, leul s-a ridicat pe labele din spate şi a smucit-o, trântind-o la pământ, în timp ce restul cirezii de antilope începu să fugă.

– Acum vom vedea, a zise Korak.

– Îmi va aduce antilopa aici, a zise Tarzan cu încredere.

Leul a ezitat un moment, mârâind în faţa antilopei ucise.

Apoi a prins-o de ceafă şi cu capul întors pe o parte, a târât-o pe jos pe lângă el spre Tarzan. O târa prin tufişul des până a depus-o la picioarele stăpânului său, lângă care s-a oprit, privindu-l cu o expresie în care nu s-ar fi putut citi decât mândrie pentru acest rezultat şi în acelaşi timp rugămintea de a fi aprobat şi lăudat.

Tarzan l-a mângâiat pe cap şi i-a vorbit încet, rostindu-i cuvinte de admiraţie supremă. Şi-a scos cuţitul de vânătoare şi a tăiat beregata antilopei, lăsând să se scurgă sângele din cadavru.

Jane şi Korak stăteau la doi paşi, privindu-l pe Leul de aur, întrebându-se ce va face acesta când mirosul de sânge cald şi proaspăt îi va ajunge la nări?

Leul a adulmecat, a început să mârâie şi rânjindu-şi colţii, l-a privit insistent pe cei trei. Tarzan l-a împins la o parte cu palma deschisă, iar leul a mârâit înfuriat şi mai mult şi a încercat să îl muşte.

Atât Numa, cât şi Bara, cerbul sânt animale repezi, dar Tarzan este ca fulgerul. Atât de rapid a aplicat lovitura şi cu atâta forţă, încât Jal-bal-ja s-a rostogolit pe spate, aproape în aceeaşi clipă în care a încercat să-şi muşte stăpânul. S-a ridicat însă repede în picioare şi amândoi au stat privindu-se reciproc.

– Jos! a dat comanda, Tarzan. Culcă-te jos, Jad-bal-ja!

Vocea lui avea o tonalitate joasă, însă cât se poate de fermă. Leul a ezitat o clipă numai, apoi s-a aşezat jos aşa cum l-a învăţat Tarzan să facă la recepţionarea acestei comenzi.

Tarzan s-a întors şi ridicând cadavrul antilopei l-a aruncat pe umeri.

– Haide! I-a poruncit el lui Jad-bal-ja. La călcâi!

Şi fără a mai arunca o altă privire carnivorului, a pornit spre marginea crângului unde au lăsat caii.

– Dacă eram mai cuminte, a început Korak, aş fi putut să fac economie de o sută de lire sterline. Trebuia să mă aştept la aşa ceva din partea ta, a spus el râzând.

– Desigur că trebuia, i-a întărit părerea şi mama sa.

Au găsit caii acolo unde i-au lăsat la marginea crângului în grija a doi Waziri şi încălecând, porniră liniştiţi şi satisfăcuţi spre casă.

Experienţa lui Tarzan reuşise.

CAPITOLUL III - O întrunire misterioasă.

Într-un restaurant de mâna a doua din Londra era la o masă o femeie tânără, destul de drăguţă, cu toate că, în ce priveşte îmbrăcămintea, era cam excentrică. Ea atrăgea atenţia nu numai prin trăsăturile sale delicate, dar şi prin înfăţişarea amicului ei, un bărbat de o statură înaltă bine proporţionat, cam de treizeci de ani şi cu o

barbă enormă, care-ţi făcea impresia că se ascunde sub un snop de fân. Acest om de peste doi metri înălţime, avea umerii laţi, pieptul puternic şi bine dezvoltat iar şoldurile înguste. Ţinuta şi toate mişcările lui indicau un atlet de profesie.

Erau amândoi într-un dialog intim, care uneori părea că este pe cale să se degenereze într-o ceartă acută.

– Ţi-am spus-o şi ţi-o repet, a început bărbatul, nu văd ce nevoia am avea de ceilalţi. Pentru ce să aibă şi ei o parte egală cu noi…, pentru ce am împărţi în şase ceea ce am putea avea numai noi doi?

– Trebuie bani mulţi pentru o asemenea întreprindere, a răspuns ea. Ştii bine că nici eu, nici tu nu avem bani. Ei însă au şi sunt gata să ne finanţeze: pe mine pentru ceea ce ştiu. Iar pe tine pentru înfăţişare şi putere. Sunt doi ani, Esteban, de când te căutăm într-una şi acum după ce te-au găsit.. zău că n-aş vrea să fiu în pielea ta dacă cumva îi trădezi. Sunt sigură că te-ar spinteca de sus până jos, numai la gândul că nu te mai pot întrebuinţa, acum după ce ţi-am dezvăluit toate amănuntele planurilor lor. Dar, dacă ai încerca să le iei şi câştigul…

S-a oprit, ridicând semnificativ din umeri.

– Nu dragă, a continuat ea după o clipă, ţin prea mult la viaţă ca să intru într-o astfel de conspiraţie cu tine.

– Totuşi, ar trebui, Flora, ca partea noastră să fie mai mare. Tu le dai toate informaţiile şi eu accept tot riscul, aşa că e firesc ca nouă să ne revină mai mult decât a şasea parte.

– Vorbeşte-le tu atunci. Dar mai bine ascultă de sfatul meu şi mulţumeşte-te cu ceea ce ţi se oferă. Eu însămi nu cer mai mult, cu toate că, fără informaţiile mele, nu vor putea face nimic, deşi te-am găsit şi pe tine pe deasupra. Mă mulţumesc cu o şesime, însă pot să te asigur că, dacă nu faci cumva vreo încurcătură, a şasea parte din ce vom aduce de acolo va fi destul pentru

oricare din noi să trăiască bogat tot restul vieţii sale.

Cu toată explicaţia primită, el nu lăsa impresia că ar fi fost convins, iar fata a simţit în sufletul ei că trebuie observat de aproape.

E cert că-l cunoştea prea puţin..; de fapt nu l-a văzut personal decât de câteva ori de când l-a descoperit prima dată, acum vreo două luni, pe ecranul unui cinematograf din Londra, într-un film istoric, în care el juca rolul unui soldat roman din garda pretoriană.

Rolul jucat era atât de mic, încât probabil că nu i s-a dat decât din consideraţia pentru corpului său perfect, statura înaltă şi fără îndoială că dintre miile de persoane care l-au văzut. Flora Hawkes a fost aceea care să-i acorde un interes mai mult decât trecător. Şi chiar aşa, interesul ei nu a fost provocat de valoarea lui militară sau artistică, ci de faptul că de aproape doi am de zile, atât ea, cât şi camarazii ei erau în căutarea unui tip ca acela pe care-l reprezenta atât de admirabil Esteban Miranda.

Pentru a fi găsi, le-a trebuit mai mult de o lună de zile de cercetări asidue, care păreau că vor rămâne zadarnice, dacă ea nu-l găsea, din întâmplare printre cei care alcătuiau personalul de rezervă al uneia din cele mai mici societăţi de cinematografie din Londra.

După aceea, nu a mai fost nevoie decât să-l cunoască personal…, o cunoştinţă cu care s-a familiarizat din zi în zi, cu toate că ea nu-i spus încă nimic din adevăratul scop al legăturii lor.

Se simţea clar că el era de origine spaniolă şi după toate aparenţele, de familie bună. Faptul că a acceptat destul de repede să ia parte la afacerea necinstită concepută de Flora Hawkes, ale cărei amănunte au fost perfecţionate de ea şi de cei patru amici ai ei, dovedea pe deplin că e lipsit de orice scrupule.

Deci, ştiindu-l lipsit de scrupule, îşi dădea seama că

este necesar să se ia toate măsurile posibile pentru a-l împiedica să nu profite, în detrimentul lor, de planurile pe care în curând avea să le cunoască în toate amănuntele..., planuri al căror secret l-a păstrat până acum doar pentru ea, fără să îl destăinuie nici unuia din cei patru asociaţi ai ei.

După un moment de tăcere, în timpul căruia amândoi se concentrau asupra paharelor din care au băut. Flora şi-a ridicat capul şi l-a surprins privind-o cu o expresie ciudată, încât chiar o femeie cu mai puţină experienţă decât cea a Florei ar fi înţeles-o numaidecât.

– Pe mine mă poţi convinge să fac tot ce vrei, a zis el, deoarece când sunt cu tine uit de aur şi de orice. Nu uit însă recompensa pe care mi-o refuzi întruna, dar pe care tot o voi avea într-o zi.

– Afacerile şi dragostea nu se potrivesc deloc, a răspuns fata Ar trebui să aştepţi până dăm lovitura în această afacere şi vom avea destul timp ca să vorbim şi despre iubire.

– Nu mă iubeşti, a şopti el amărât. Am văzut şi ştiu foarte bine că şi ceilalţi te iubesc. De aceea îi urăsc. La ideea că îl vei iubi pe unul dintre ei, simt că aş fi în stare să-i spintec inima în două Uneori îmi vine să cred că înclini când spre unul, când spre altul Eşti prea intimă cu ei. L-am văzut pe John Pible cum te strângea de mână când credea că nu-l vede nimeni, iar când dansai cu Dick Trock te ţinea strâns lângă el, obraz lângă obraz. Îţi spun sincer, nu-mi place asta şi într-una din zile voi uita de aur şi de toate şi-atunci se va întâmpla ceva care va micşora numărul acelora care vor participa la împărţirea aurului pe care îl vom aduna din Africa. Nici cu Bluber, nici cu Kraski lucrurile nu sunt mai bune şi probabil că Kraski e mai favorizat decât toţi ceilalţi..., e frumos şi te priveşte mereu cu prea multă duioşie.

Când a auzit aceste cuvinte, ochii Florei au scânteiat

de furie. A făcut un gest de nervozitate şi l-a întrerupt:

– Ei şi? Ce te priveşte pe tine, Miranda, pe cine-mi aleg eu ca prieten şi cum îi tratez, ori cum mă tratează ei pe mine? Te rog să înţelegi, o dată pentru totdeauna, că pe aceşti oameni îi cunosc de ani de zile, iar pe tine numai de câteva săptămâni, aşa că, dacă ar fi cazul ca cineva să-mi dicteze comportamentul, acela ar fi mai curând unul din ei, nici într-un caz tu.

Ochii spaniolului s-au dilatat. Încordarea la maxim a nervilor săi a cedat provocându-l să răcnească:

– Am fost sigur de asta! Iubeşti pe unul din derbedeii aceştia!

În emoţia lui, s-a ridicat pe jumătate în picioare, aplecându-se peste masă spre ea cu un aer ameninţător:

– Voi face tot posibilul să aflu care dintre ei este favoritul şi promit că îl voi tăia în bucăţi, a sfârşit el scrâşnind printre dinţi.

Cu aceste cuvinte şi-a trecut nervos mâna prin părul din cap ciufulindu-l astfel încât i-a dat aspectul unei coame de leu. În ochii lui se citea limpede o ură atât de profundă, încât fata s-a cutremurat. Esteban îi făcea impresia unui om ce şi-a pierdut temporar minţile, dacă nu cumva era cu adevărat nebun în acel moment, fata realiză îngrozită că trebuie neapărat să ia o atitudine prin care să-l liniştească.

– Fii cuminte, Esteban. A şoptit ea cu blândeţe. De ce trebuie să te înfurii pentru o discuţie banală? N-am spus nici că nu te iubesc pe tine şi nici că iubesc pe unul dintre asociaţii mei, dar nu sunt obişnuită să mi se facă declaraţii de dragoste în acest mod. Probabil că aşa ceva le place domnişoarelor spaniole, dar eu, ca englezoaică, aş vrea să mă tratezi după manierele unui cavaler englez.

– Este adevărat că nu ai precizat dacă iubeşti pe cineva, dar nici nu ai spus că nu-l iubeşti pe vreunul

dintre ei. Haide, Flora, spune-mi pe care-l iubeşti?

Ochii lui aruncau în continuare scântei, în timp ce întreaga lui fiinţă tremura de emoţia pe care cu greu încerca s-o stăpânească.

– Esteban. A răspuns fata, nu iubesc pe nici unul. Ţine minte aceasta, dar nici pe tine nu te iubesc... încă. Cu toate acestea, s-ar putea să te iubesc cum nu am mai iubit în viaţa mea, dar nu vreau să mă gândesc la aceasta acum. După întoarcerea noastră, când vom fi liberi să trăim şi să facem ce poftim, atunci poate voi încerca..., dar nici aşa nu-ţi făgăduiesc nimic.

– Ar fi mai bine să promiţi, a reluat el, marcat într-un fel de cuvintele ei. Mai bine ai face să promiţi Flora, pentru că mie prea puţin îmi pasă de tot aurul din lume, dacă nu te am şi pe tine.

– Şşş... i-a atras ea atenţia. Uite-i că vin şi ei! Era şi timpul. Au întârziat mai bine de o jumătate de oră.

Esteban s-a răsucit şi a privit în direcţia în care erau îndreptate privirile fetei, aşteptând în tăcere ca cei patru, abia intraţi în local, să se apropie de masa lor.

Era vizibil faptul că doi dintre ei sunt englezi: doi indivizi de vârstă mijlocie, bine făcuţi, a căror experienţă le arăta profesiunea de ex-boxeri; al treilea, Adolf Bluber, un evreu de origine germană, gras. Scurt, cu faţa roşie şi ceafa groasă; iar al patrulea, cel mai tânăr, era şi cel mai frumos din grup.

Figura lui delicată, cu un ten ireproşabil şi cu ochii mari negri, ar fi fost de suficient să declanşeze gelozia lui Miranda, iar, pe lângă toate acestea, mai era şi chica de păr negru ondulat, care-i dădea înfăţişarea unui zeu din mitologia greacă...; adăugaţi şi mişcările graţioase ale unui dansator, deşi, chiar şi cu această înfăţişare, putea să fie un ticălos notoriu.

Fata a răspuns cu un zâmbet admirativ la saluturile lor. În timp ce spaniolul s-a mulţumit s-o facă mişcând

capul semnificativ. Toţi patru s-au aşezat la masă lângă cei doi.

– Bere! a strigat Pible, bătând cu pumnul în masă ca să atragă atenţia chelnerului. Bem bere cu toţii, nu-i aşa? S-a adresat el celorlalţi.

Ideea lui a fost acceptată în unanimitate şi în timp ce aşteptau să li se aducă băutura, au vorbit despre lucruri indiferente: vreme, împrejurările care i-au făcut să întârzie şi alte întâmplări fără importanţă, petrecute în intervalul de timp cât nu s-au văzut.

În tot timpul acesta, Esteban a păstrat o tăcere profundă.

Fără să manifeste nici cel mai mic gest. După ce chelnerul le-a adus berea, au băut în sănătatea Florei, după cum obişnuiau de câte ori se adunau cu toţii la un loc. Pe urmă au început să vorbească şi despre afacerile lor.

– Acum, reluă Pible bătând din nou cu pumnul în masă, iată-ne aici. Avem de toate, Flora: planurile, banii şi pe Miranda, aşa că nu mai rămâne decât să ne dai tu şi celelalte lămuriri.

– Câţi bani aveţi? a întrebat Flora. Avem nevoie de o mulţime de bani şi nu vreau să pornim la drum fără să avem suficienţi.

Pible l-a privit pe Bluber, indicându-l cu degetul.

– El este casierul, numai el poate să-ţi spună cât avem… Ticălosul acesta de… neamţ.

Bluber a schiţat un zâmbet şi şi-a frecat palmele groase semnificând dorinţa unui câştig.

– Adevărat, domnişoară Flora. Dar cât gândeşti mata că ne-ar trebui deja?

– Vreo două mii de lire sterline, nici un ban mai puţin, a răspuns ea repede.

– O, vai! A exclamat Bluber. Atâta de multe parale deja! Două mii de lire sterline! Gewalt!

Fata făcu un gest de dezgust.

– Ţi-am spus de la început că nu vreau să am de-a face cu calici şi că până nu aveţi destui bani ca întreaga afacere să poată sfârşi cu bine, nu vă voi arăta planul, nici drumul până acolo unde se află destul aur ca să cumpărăm toată insula britanică, dacă numai jumătate din cele ce am aflat eu sunt adevărate. Eu vreau să-mi dovediţi că aveţi minimum două mii de lire sterline gata de cheltuit pentru această afacere…, numai aşa vă dau informaţia care v-ar face cei mai bogaţi oameni din lume.

– Are bani ticălosul, a mormăit Trock. Nu ştiu de ce se tot preface.

– Aşa-i felul lui, a intervenit rusul. Ar fi în stare să se tocmească şi cu ofiţerul stării civile, dacă s-ar însura cumva.

– Bine, domnişoară, a oftat Bluber. Pentru ce să stricăm la noi mai mulţi bani decât este nevoie? Dacă ajunge deja numai o mie de lire, nu este mai bine?

– Desigur, a răspuns fata. Nu vei cheltui mai mult decât îţi trebuie… fie o sută, fie o mie sau mai mult; numai că ne trebuie două mii ca să fim siguri împotriva oricărui obstacol; iar, după câte ştiu eu despre Africa, o să întâmpinăm destule situaţii dificile.

– Gewalt! a strigat Bluber din nou.

– Are bani domnişoară, a afirmat Pible. Mai bine să ne vedem de treburi.

– Cred şi eu că are, dar vreau să-i văd mai întâi, a răspuns ferm fata.

– Şi ci crezi mata? Crezi că duc în buzunar deja atâţia bani?

– Nu ne crezi pe cuvânt? a mormăit Trock.

– Dacă nu v-aş cunoaşte cât sunteţi de imbecili, aş face şi asta, a răspunse fata râzând batjocoritor. Totuşi, dacă şi Cari îmi dă cuvântul că aveţi banii… în aşa fel încât să fie utilizaţi imediat, atunci vă cred.

Pible şi Trock au lăsat impresia că se simt ofensaţi. Printre gene, Miranda îl privea pe rus. Numai Bluber părea că nu a simţit înţepătura cuvintelor Florei, ci dimpotrivă, cu cât era insultat mai mult, cu atât părea că este mai încântat.

Aşa era firea lui: faţă de cei care îl tratau cu respect şi consideraţie, devenea imediat arogant; dar lingea mâna aceluia care l-ar fi izbit.

Dintre toţi, numai Kraski a rămas imperturbabil, cu un zâmbet de satisfacţie pe buze; zâmbet care făcea să fiarbă sângele spaniolului.

– Bluber are banii necesari, Flora, a zis el. Am contribuit fiecare cu partea care ni se cuvine. Am hotărât, însă, ca Bluber să fie casierul, ştiind că el nu va împrăştia banii cu uşurinţă. Am mai plănuit că o să plecăm din Londra în grupuri de câte doi.

În acel moment a scos din buzunar o hartă, pe care a întins-o în fata celorlalţi. Indicându-le un punct marcat cu litera X.

– Acesta este locul unde ne vom întâlni şi de unde vom echipa expediţia noastră. Mai întâi pleacă Bluber şi Miranda: după aceea Trock şi Pible: iar când vom ajunge acolo şi noi doi. Lotul va fi gata să pornim în interior, unde vom stabili un loc permanent, la o anumită distantă de drumul obişnuit, dar cât mai aproape de ţinta noastră. Miranda, a continuat rusul. Îşi va păstra barba până în ultimul moment al plecării noastre în călătoria din interior. După câte ştiu, îşi cunoaşte foarte bine rolul pe care va trebui să-l joace şi poate să fie întruchiparea perfectă a originalului. Totuşi, neavând decât negri ignoranţi şi fiarele din junglă, nu cred că va avea nevoie de un talent artistic deosebit.

Ultimele două cuvinte ale lui Kraski, în care se simţea o notă sarcastică, au făcut ca ochii negri ai spaniolului să arunce flăcări de furie.

– După câte văd. A început Miranda, cu o voce domoală, dar apăsată, tu şi d-ra Hawkes veţi merge singuri până la X.

– Exact, a răspuns rusul Ai ceva de obiectat.

Spaniolul s-a ridicat de jumătate şi s-a aplecat ameninţător spre rus. Fata, care şedea lângă el, l-a prins imediat de haină.

– Linişte, a zis ea. Trăgându-l înapoi în scaun. V-aţi certat destul până acum şi dacă mai continuaţi, cu vă las pe toţi şi-mi aleg alţi camarazi mai paşnici.

– Da, a exclamat Pible supărat, ajunge acum… iată-ne aici şi gata!

– John are dreptate, a mormăit Trock cu vocea lui de bas şi sunt gata să-l susţin Şi Flora are dreptate şi sunt gata s-o susţin. Iar, dacă mai începeţi, să fiu al dracului, dacă nu vă pocnesc pe amândoi, a sfârşit el privind ameninţător când spre Kraski, când spre spaniol.

– Lasă, lasă, a încercat Bluber să facă pace, mai bine să dăm mâna deja cu toţii, ce trebuie supărare?

– Bravo! a zis Pible. Bine-ai spus. Dă-i mâna, Esteban! Haide, Cari, isprăveşte şi tu odată! Cum o să pornim la drum certaţi? Suntem aici şi gata!

Rusul, simţindu-se sigur de Flora şi fiind în toane de generozitate, i-a întins mâna spaniolului peste masă. Esteban, însă, a ezitat un moment.

– Haide, omule, dă mâna, a mormăit Trock: ori poate vrei să te întorci cu „extra” la cinematograf? Noi ne găsim uşor unul cu altul cu care să împărţim banii înfăţişarea posomorâtă a spaniolului s-a luminat, deodată, de un zâmbet plăcut, a strâns, în cele din urmă mâna lui Kraski.

– Eu sunt irascibil din principiu, dar nu sunt rău, a explicat el. D-ra Hawkes are dreptate: trebuie să fim prieteni. Deci, noroc, Kraski!

– Bine, a zis rusul şi mie îmi pare rău că te-am jignit.

A omis însă faptul că spaniolul era actor, aşa că, dacă ar fi avut puterea să privească în sufletul acestuia, cu siguranţă că s-ar fi cutremurat.

– Şi acum suntem deja prieteni vechi, a adăugat şi Bluber, frecându-şi palmele. Şi pentru ce, mă rog, să nu începem ca să isprăvim odată? Domnişoara Flora ne va da harta cu toate explicaţiile. Nu am dreptate, mă rog?

– Te rog, dă-mi un creion, Cari, a cerut fata.

Cari a scos din buzunar un creion şi i l-a dat fetei. Ea a căutat pe hartă un punct în jurul căruia a trasat un cerculeţ.

– Aici este, a zis ea. Când vom ajunge aici, vă voi da şi ultimele lămuriri necesare Până atunci nu vă mai pot spune nimic.

Bluber şi-a ridicat mâinile.

– O! D-ră Flora, ce gândeşti matale, să cheltuim două mii de lire sterline deja pentru piele de la urs în pădure? O, vai, numai asta să nu crezi deja! Trebuie să vedem şi noi, trebuie să ştim şi noi, parale eşti greu de găsit în ziua de azi.

– Da, a confirmat ideea şi Pible, dând cu pumnul în masă. Aşa este, iată-ne aici şi gata!

Fata se ridică de pe scaun.

– Foarte bine, a zis ea dând din umeri, dacă vă gândiţi numai la aşa ceva, putem foarte bine să încheiem relaţiile de amiciţie încă de pe acum.

– Aşteaptă, mă rog, aşteaptă puţintel deja, a strigat Bluber, ridicându-se şi el repede în picioare. Nu te aprinde domnişoară. Nu vezi mata unde am ajuns? Două mii de lire sunt parale şi pentru ce să le stricăm degeaba?

– Eu nu vă cer să le cheltuiţi zadarnic, a răspuns fata cu îndrăzneală. Însă tot ce vă cer este să aveţi încredere în mine, pentru că sunt singura dintre noi toţi în care se poate avea încredere. Dacă vă dezleg acum toate

misterele acestei afaceri, nimic nu v-ar împiedica să vă duceţi acolo fără mine şi tocmai asta nu vreau să se întâmple.

– Noi nu suntem ticăloşi, d-ră Flora, nici un minut deja nu ne-am gândit să te înşelăm.

– Dar nici îngeri nu sunteţi, Bluber, a replicat fata Dacă vreţi să mergem înainte cu această afacere, trebuie să faceţi cum zic eu Am să fiu prezentă şi la sfârşit, ca să văd că mi se dă ceea ce mi se cuvine. Până acum aţi avut toată încrederea în mine că ştiu ce fac şi unde merg, aşa că mai puteţi să vă păstraţi părerea şi până ajungem acolo. Ar trebui să gândiţi numai: la ce mi-ar folosi mie să vă târăsc prin jungla Africii şi să sufăr atâta trudă, dacă nu sunt în stare să predau marfa, ca să zic aşa? Pe de altă parte, nu sunt nici atât de proastă, să-mi închipui că am să scap uşor de nişte bandiţi ca voi, dacă aş căuta să vă înşel. Atâta timp cât sunt cinstită faţă de voi, ştiu că sunt în siguranţă, pentru că ori Cari, ori Esteban mă va ocroti. Ne-am înţeles?

– Ce zici tu, John? Dar tu, Dick? a întrebat Bluber, adresându-se pe rând celor doi boxeri. Nu mai întreb pe Cari nimic. El crede la fel cu domnişoara Flora; am dreptate sau nu am deja?

– Eu, a specificat, Trock, nu am avut încredere prea mare în nimeni până acum, dar mă văd silit să simt asta faţă de domnişoara Flora.

– Tot aşa şi eu, a zis şi Pible. Să ştii, Flora, că dacă încerci să ne trădezi cumva. Uite… şi Pible a făcut cu mâna un gest semnificativ, trecând-o peste beregata lui).

– Asta o ştiu. John. A aprobat fata zâmbind. Ştiu că eşti capabil să înjunghii pe cineva şi pentru două lire, nu numai pentru două mii. Văd însă că sunteţi de acord cu planurile mele. Dar tu, Cari?

– Şi eu, a răspuns rusul. Ce zic ceilalţi e sfânt pentru mine.

Şi astfel micul grup de conspiratori a continuat să converseze pe marginea planurilor lor. Le despicau până la cel mai mic amănunt de care aveau nevoie până să ajungă la punctul O pe care fata l-a însemnat pe hartă.

CAPITOLUL IV - Urmele misterioase.

Când Jal-bal-ja, leul de aur, a ajuns la vârsta de doi ani, a devenit un animal rar, cum familia de Greystoke nu a mai văzut niciodată din specia lui.

În mărime şi forţă, era cu mult mai presus decât ar fi putut ajunge un leu în floarea vârstei. Conformaţia lui era superbă, capul lui mare. Coama mare şi bogată îi dădea înfăţişarea unui matur: în timp ce, în inteligenţă îi întrecea pe oricare din fraţii lui crescuţi în junglă.

Jad-bal-ja era un izvor nesfârşit de mândrie şi deliciu pentru Tarzan. Care i-a acordat o mare atenţie în evoluţie, folosindu-şi toată iscusinţa pentru a dezvolta până la suprem toate foiţele latente ale animalului.

Leul nu mai dormea acum la piciorul patului stăpânului său, ci într-o cuşcă rezistentă, construită special pentru el în spatele locuinţei lui Tarzan. Aceasta, pentru că nimeni altul nu ar fi ştiut mai bine ca Tarzan că un leu, oriunde ar fi şi oriunde ar fi crescut, rămâne tot un carnivor sălbatic.

Într-adevăr, în primul an i s-a dat voie să alerge în toate direcţiile prin curte şi prin casă. Dar după aceea nu mai mergea nicăieri decât însoţit de Tarzan. Adeseori mergeau la vânătoare prin câmpie, prin crânguri ori prin junglă.

Într-un fel oarecare, leul era tot atât de familiarizat cu Jane şi cu Korak şi nici unul din ei trei nu se temea, dar nici nu se prea aveau încredere în el: faţă de Tarzan arăta, însă, o afecţiune rară.

Pe negrii care slujeau locuinţa lui Tarzan îi tolera şi niciodată nu a încercat să-i supere cu ceva, mai ales

după ce Tarzan i-a demonstrat, încă de când era mic, ce pedeapsă aspră îl aşteaptă dacă va năvăli vreodată prin grajd sau prin curtea păsărilor.

Poate şi faptul că nu a fost înfometat niciodată a contribuit la impunerea leului de a respecta averea moşiei.

Se părea că fiara se înţelegea perfect cu stăpânul ei. Totuşi, este greu de acceptat ideea că leul ar fi înţeles cuvintele pe care Tarzan i le adresa dar, oricum ar fi fost, facilitatea cu care-i comunica leului dorinţele sale era un miracol.

Supunerea de care se bucura Tarzan din partea locului, supunere pe care i-a cucerit-o acestuia combinând afecţiunea cu metodele drastice, a devenit acum, la maturizare, a doua natură a fiarei.

La o simplă comandă a lui Tarzan, s-ar fi dus la distanţe cât mai mari să ucidă şi să aducă de acolo o antilopă sau o zebră şi să o depună la picioarele lui, fără să se atingă de carnea vânatului Uneori chiar, a prins animale vii fără să le facă nici cel mai mic rău.

Lată ce a devenit după doi ani Jad-bal-ja, Leul de aur, care cutreiera jungla primitivă a Africii în tovărăşia dumnezeiescului său stăpân.

Tocmai în timpul acela a început să ajungă până la urechile lui Tarzan zvonuri despre constituirea unei formaţii de pradă spre sud şi apus de la moşiile sale: erau poveşti fioroase despre hoţi de fildeş, furturi de robi şi torturi aplicate indigenilor, cum nu mai au mai fost prin locurile acelea, încă din timpul şeicului Amor-Ben-Katur.

Pe lângă aceasta, a mai auzit şi alte poveşti care l-au determinat să-şi încrunte nedumerit sprâncenele; după aceea a trecut o lună de zile fără să mai audă ceva în acest sens.

Războiul a redus resursele familiei Greystoke la un venit minor. Ei au oferit tot ce puteau pentru cauza

aliaţilor, apoi puţinul care le-a mai rămas l-au epuizat pentru refacerea moşiilor din Africa.

– Mi se pare, draga mea Jane, a început el să spună într-o seară soţiei sale, că trebuie să fac încă un drum până la Opar.

– Numai când mă gândesc, mă îngrozesc, a răspuns ea. Nu vreau să mergi. Ai fost de două ori acolo şi abia ai reuşit să scapi cu viaţă. A treia oară poate că soarta nu îţi va mai surâde cu atât de mult noroc. Avem destul, John, ca să trăim fericiţi aici şi în deplin confort. Pentru ce să pui aceste lucruri în primejdie…, lucruri care sunt mai presus de orice avere, numai pentru câţiva pumni de aur pe care ai putea să-i aduci de acolo?

– Nu este nici o primejdie, Jane, a încercat el să o convingă. Ultima dată am fost urmărit de Werper şi puteau să-mi rămână acolo oasele din cauza lui şi a cutremurului de pământ. Dar acum nu mai poate exista o asemenea împrejurare care să mă împiedice.

– John, nu vreau să mergi singur, l-a rugat ea. De ce nu-l iei cu tine şi pe Korak?

– Nu-l iau, a refuzat Tarzan categoric. Korak rămâne aici cu tine! De fapt, absenţele mele îndelungate de aici sunt mai primejdioase pentru tine, decât pentru mine. Am să iau cincizeci de Waziri, care să-mi aducă aurul şi voi putea aduce destul aur ca să ne ajungă multă vreme.

– Dar de ce nu vrei atunci să te însoţească Jad-bal-ja? a întrebat Jane nedumerită.

– E mai bine să rămână aici. Korak poate să-l îngrijească şi poate să-l ia din când în când la vânătoare. Nu vreau să am prea multă povară, ca să pot parcurge distanţa cât mai repede. Leii nu sunt prea rezistenţi la drumuri lungi, mai ales pe căldură, aşa că nici Jad-bal-ja nu cred că ar putea să suporte călătoriile noastre.

Într-o dimineaţă, Tarzan a pornit din nou spre Opar, însoţit de cincizeci de Waziri puternici, crema

războinicilor din tribul care l-a adoptat pe Tarzan ca şef.

De pe terasa locuinţei sale, Jane şi Korak le făceau semne disperate cu mâna luându-şi rămas bun de la ei în timp ce, în spatele clădirii, s-a auzit răcnetul tunător a lui Jad-bal-ja.

Ecoul vocii puternice a Leului de aur i-a urmărit până departe, în câmpie, stingându-se încet pe măsură ce înaintau, ca în cele din urmă să nu se mai audă deloc.

Tarzan înainta destul de repede, cu toate că viteza pasului său trebuia adaptată după mersul celui mai încet negru. Opar se afla la o distanţă de douăzeci de zile de drum parcurs de oameni fără sarcini La întoarcere, încărcaţi cum aveau să fie cu sacii de aur, desigur că ar fi înaintat mai greu. Tarzan a apreciat că-i vor trebui două luni pentru realizarea acestei misiuni.

Caravana se compunea numai din războinici încercaţi, obişnuiţi cu oboseala drumurilor lungi, aşa că putea să înainteze repede.

Nu au luat cu ei nici un fel de provizii, deoarece toţi erau vânători bum. Pentru că treceau printr-un ţinut bogat în vânat, nu aveau nevoie să se încarce cu poveri grele, cum fac vânătorii albi în Africa.

Ca adăpost peste noapte, le era de suficientă o colibă de mărăcini şi grămezi de frunze. Iar săgeţile şi suliţele lor, precum şi îndemânarea marelui lor şef alb, îi asigurau că nu vor rămâne flămânzi sub nici o formă.

Cu oamenii aleşi pe care i-a luat cu el. Tarzan s-a aşteptat să facă drumul până la Opar în douăzeci şi una de zile, cu toate că, dacă ar fi călătorit singur până acolo, ar fi făcut drumul în mai puţin de jumătate de vreme, pentru că, atunci când el dorea să meargă repede, zbura prin junglă, cu aceeaşi siguranţă ziua ori noaptea şi fără să manifeste semne de oboseală.

După trei săptămâni de drum, Tarzan, aflându-se la vânătoare, la o oarecare distanţă în faţa negrilor, a găsit

un cerb mort. Între coarnele căruia era înfiptă o săgeată ce la capătul din afară avea ataşate două pene.

Era clar că Bara a fost rănit la o anumită distanţă de locul unde a căzut, pentru că locul unde era înfiptă săgeata arăta limpede că lovitura nu ar fi putut produce o moarte grabnică.

Dar ceea ce a atras atenţia lui Tarzan în mod deosebit, mai înainte de a se apropia spre a face o examinare mai amănunţită, a fost forma ciudată a săgeţii.

Când a scos-o din rană. A realizat imediat de unde provenea ca şi l-a cuprins senzaţia de uimire ce ne-ar cuprinde pe noi când am cădea de exemplu, pe străzile unui oraş mare, un grup de negri africani... Săgeata era una dintre acele săgeţi care se vând cu grămada în magazinele de mărfuri sportive tuturor amatorilor, în orice oraş mort.

Nimic nu ar fi putut să fie mai inoportun în inima Africii sălbatice decât această jucărie infantilă. Totuşi, săgeata a avut afectul dorit, fapt pe care îl demonstra din plin corpul cerbului ucis, cu toate că Tarzan a văzut de la început că arcul care a trimis această săgeată a fost utilizat de o fiinţă lipsită total de experienţă. Această imagine i-a stârnit cu adevărat curiozitatea, dar obişnuita lui prudentă nu l-a părăsit.

Pentru ca cineva să poată trăi mai multă vreme în junglă, trebuie să îi cunoască profunzimile şi capriciile acesteia. Astfel, el nu trebuie să omită nici o întâmplare sau împrejurare inexplicabilă.

De aceea Tarzan a pornit pe urmele lăsate de Bara, cu scopul de a se asigura, pe cât îi era cu putinţă, asupra identităţii aceluia care a ucis cerbul.

I-a fost uşor să urmărească dâra de sânge trasată de cerb în timp ce fugea apropiindu-se de moarte. Totuşi. Tarzan se întreba de ce oare vânătorul nu îşi urmărise până atunci vânatul, deoarece Bara era ucis de cel puţin

douăzeci şi patru de ore.

Distanţa parcursă de cerb, după ce a fost rănit, era destul de mare. Aşa că nu a mai rămas mult până la apusul soarelui, când Tarzan a găsit primele indicii ale ucigaşului animalului, erau urme de picior. Tarzan era la fel de nedumerit în privinţa lor, ca şi în cea a săgeţii.

După ce le-a examinat cu multă atenţie, s-a aplecat să le miroase.

De necrezut! Cu neputinţă chiar, dacă nu le-ar fi văzut cu ochii… pentru că erau urme de picior gol, lăsate de un om alb şi după toate aparenţele, de un om cu statură înaltă, probabil tot atât de înaltă ca şi cea a lui Tarzan.

Privind un timp îndelungat urmele străinului misterios, Tarzan şi-a trecut mâna prin păr, era nedumerit, urmele reprezentând în continuare un mister.

Cine era albul care umbla desculţ pe teritoriul lui Tarzan? Cine era acela care-i ucidea vânatul cu săgeţi de lux de la vreun club de arcaşi din Europa?

Era imposibil să existe pe acolo un astfel de om. Totuşi, Tarzan şi-a amintit şi de zvonurile vagi care au ajuns până la el cu câteva săptămâni înainte.

Hotărât să descopere şi acest mister, a pornit după urma străinului: o urmă fără rost, care ducea când într-o parte, când în alta prin junglă şi. După toate aparenţele. fără nici o ţintă. Acest fapt demonstra că vânătorul era lipsit de experienţă.

Noaptea s-a lăsat înainte ca el să fi putut dezlega marea taină pe care o ascundeau urmele. Astfel şi-a întors paşii şi a pornit înapoi spre tabără, străbătând întunericul junglei.

Ştia bine că Waziri îl aşteptau să vină cu carne. Şi nu avea intenţia să le înşele aşteptările. Simţea că în împrejurimi mai sunt şi alte carnivore care vânau în noaptea aceea.

Mai întâi tuşea surdă a unui leu l-a avertizat despre

aceasta, apoi de la o oarecare distanţă a auzit şi urletul profund al altuia.

Dar ce importanţă avea pentru Tarzan faptul că mai vânau şi alţii? Jungla era mare, iar, pe de altă parte, nu ar fi fost pentru prima dată când trebuia să îşi măsoare forţele, isteţimea şi agilitatea cu alţi vânători din jungla sa sălbatică,... fie ei fiare, fie oameni.

În curând Tarzan a ucis şi a smuls chiar o antilopă de sub nasul unui leu înfuriat şi foarte dezamăgit: era o antilopă grasă, pe care Numa a preferat-o pentru cina sa.

Aruncându-şi vânatul pe umăr în momentul în care leul a răcnit şi a sărit să atace, Tarzan s-a urcat pe crengile de jos ale unui copac şi râzând în faţa fiarei care spumega de furie, a dispărut în întunericul nopţii.

A găsit tabăra cu uşurinţă, precum şi pe Wazirii săi care îl aşteptau flămânzi, dar a căror credinţă în el era atât de mare, încât nu s-au îndoit nici o clipă că nu se va întoarce cu carne.

A doua zi, dis-de-dimineaţă, el a pornit din nou spre Opar. Dar a ordonat Wazirilor să-şi continue drumul cât mai mult posibil într-o linie dreaptă; iar el s-a despărţit de ei, ca să poată continua cercetările începute cu privire la fiinţa misterioasă din junglă.

Ajungând iar la locul unde întunericul nopţii l-a silit cu o zi înainte să-şi întrerupă cercetările, a pornit pe urmele străinului.

Nu a trebuit să meargă mult până să se împiedice de un alt semn care să dovedească prezenţa acestei fiinţe străine, întins în faţa lui, pe cărare, zăcea corpul unei maimuţe uriaşe, una din tribul marilor antropoizi printre care a fost crescut Tarzan.

În abdomenul gros al acestei Mangani, era înfiptă o altă săgeata aparţinând lumii civilizate. Ochii lui Tarzan s-au îngustat, iar fruntea i s-a încreţit. Cine era acesta care îndrăznea să invadeze sacrele ţinuturi rezervate

pentru sine şi să ucidă cu atâta răutate pe cei din poporul lui?

Din gâtul lui Tarzan a ieşit un mârâit surd. Odată cu hainele sale, s-a lepădat şi de pojghiţa subţire de civilizaţie pe care i-am insuflat-o cei din exteriorul junglei. Acum, când privea spre cadavrul vărului său păros, Tarzan nu mai era lordul englez, ci fiara din junglă în a cărui piept clocotea focul nestins al bănuielii şi al urii faţă de om: patimă moştenită de tot ce este născut în junglă.

Opera sângeroasă a omului nemilos era privită de astă dată de o fiară Tarzan nu mai simţea acum în sufletul său nimic care să scoată în relief legăturile lui de rasă cu ucigaşul antropoidului.

A pornit în sens invers cu direcţia vântului, iar, la o jumătate de oră după descoperirea corpului maimuţei, a simţit şi mirosul altora de acelaşi neam cu cel ucis.

Cunoscând timiditatea acestor locuitori îngrozitori ai junglei, a pornit spre ei cu multă atenţie, ca nu cumva, simţind apropierea lui, să fugă mai înainte ca ei să afle cine anume venea spre ei.

El îi vedea foarte rar, dar ştia că printre ei trebuia să fie şi câţiva care îşi mai amintesc de el, cu ajutorul cărora ar putea să stabilească oricând relaţii amicale cu restul tribului.

Datorită desişului de vegetaţie, a ales drumul prin terasa de mijloc a copacilor, putând în felul acesta să se arunce cu toată libertatea din creangă în creangă şi să ajungă repede pe marii antropoizi.

Banda era formată din vreo douăzeci de inşi, ocupaţi cu toţii într-o poiană naturală, în veşnica lor căutare de omizi şi gândaci, care formau unul din articolele principale ale dietei lor.

Tarzan s-a oprit pe o creangă mare de unde, fiind ascuns de frunzişul des din jurul lui, putea să privească

neobservat grupul de antropoizi din poiană. Un zâmbet a apărut pe figura lui.

Fiecare acţiune, fiecare mişcare a acestor maimuţe mari. Îi reamintea cu nostalgie de anii copilăriei sale, când, sub protecţia dragostei materne a Kalei, maimuţa, cutreiera jungla împreună cu tribul lui Ciuk.

În tinerii care se jucau nebuneşte în faţa lui, l-a revăzut pe Neeta şi pe ceilalţi amici de joacă din vremea aceea, care erau acum adulţi, a revăzut toate fiarele acelea îngrozitoare de care s-a temut în copilărie, dar pe care i-a stăpânit la maturitate. Obiceiurile oamenilor se schimbă uneori, dar ale maimuţelor rămân mereu aceleaşi.

L-a privit astfel câteva minute în şir. Cât de mult se vor bucura că îl au printre ei de îndată ce se vor convinge de identitatea lui! Da, Tarzan era bine cunoscut în lungul şi în latul junglei ca cel mai bun prieten şi protector al Manganilor.

Desigur că în primul moment îl vor primi cu mârâituri şi cu o atitudine ameninţătoare, dar aceasta va fi consecinţa faptului că ei nu depind de ochi şi de urechi pentru a îi se confirma identitatea cuiva.

Numai atunci va fi acceptat definitiv drept ceea ce era. După ce va intra în poiană, iar maimuţoii tribului îl vor ocoli mârâind cu colţii rânjiţi şi cu părul zburlit şi când se vor apropia destul mult de el, astfel încât nările lor să verifice dovezile aduse de ochi şi urechi.

După aceea, fără îndoială, va domni mare bucurie şi înflăcărare câteva minute în şir. Până când, conform instinctelor inerente lor, atenţia le va fi atrasă de o frunză purtată de vânt, de o omidă sau de un ou de pasăre etc., după care vor porni cu toţii spre treburile lor, acordându-i şi lui exact aceeaşi atenţie ca oricărui membru al tribului Totuşi, nici aceasta nu se va întâmpla, decât după ce fiecare individ din trib va veni să-l miroasă

şi probabil, să-l şi pipăie cu mâinile lor noduroase şi aspre.

Tarzan a scos un sunet prietenesc în semn de salut, iar maimuţele au privit în sus. Atunci a ieşit din locul unde a stat ascuns imaginea lor oculară.

– Eu sunt Tarzan, le-a zis el. Acel Tarzan al Manganilor care vine cu mare prietenie la poporul său.

Şi, zicând acestea, a sărit cu uşurinţă pe iarba moale a poienii.

Instantaneu, toate urile iadului s-au dezlănţuit. Scoţând răcnete de prevenire, femelele şi-au smuls puii în braţe, alergând de partea opusă a poienii. În timp ce maimuţoii cu părul zburlit şi mârâind au făcut un cordon în faţa lui Tarzan.

– Haide! Le-a strigat el. Nu mă mai cunoaşteţi? Eu sunt Tarzan, prietenul Manganilor, fiul Kalei şi rege peste tribul lui Ciuk.

– Te cunoaştem, a răspuns un maimuţoi mai bătrân. Te-am văzut şi alaltăieri când l-ai ucis pe Gob. Pleacă de aici. Altfel te ucidem noi pe tine.

– Nu l-am ucis eu pe Gob, a răspuns Tarzan. Am găsit doar cadavrul lui şi îl urmăream pe ucigaş, când m-am întâlnit cu voi.

– Te-am văzut, a repetat maimuţoiul. Pleacă de aici, ori te omorâm! Nu mai eşti de acum înainte prietenul Manganilor.

Tarzan a rămas cu sprâncenele încruntate, meditând adânc. Era limpede că ele erau convinse că l-au văzut ucigând pe unul din camarazii lor.

Cum se explica aceasta? Cum au ajuns la o asemenea convingere? Nu cumva urmele de picioare goale pe care le-a urmat el însemnau mai mult decât şi-a închipuit.

Şi-a ridicat din nou fruntea şi s-a adresat maimuţoilor:

– Nu sunt eu acela care l-a omorât pe Gob, a insistat el. Aproape toţi dintre voi mă cunosc de o viaţă. Ştiţi bine

că, dacă am ucis vreodată un Mangani, a fost în luptă dreaptă, în faţa tuturor, aşa cum se bat ai voştri între ei. Mai ştiţi, de asemenea, că dintre toate vietăţile din junglă, Manganii sunt cei mai buni prieteni ai mei. Iar Tarzan este cel mai bun prieten al lor. Aşadar spune-ţi şi voi: cum pot să ucid pe unul din propriul meu neam?

– Noi atâta ştim, a răspuns maimuţoiul, că te-am văzut ucigându-l pe Gob. Te-am văzut chiar cu ochii noştri. Pleacă de aici cât mai repede, ca să nu te ucidem. Tarzan poate fi luptător puternic, dar mai puternic decât el sunt maimuţoii din tribul lui Pag. Eu sunt Pag, regele tribului. Pleacă, până nu te ucid!

Tarzan a încercat să-l convingă, dar ei nu au vrut să-l mai asculte, atât de convinşi erau că el a fost acela care l-a ucis pe Gob. Colegul lor de breaslă. În cele din urmă, ca să nu ajungă la o ceartă în care unii din ei ar fi fost inevitabil ucişi, s-a îndepărtat, cuprins de o tristeţe profundă.

Totuşi, mai mult ca oricând, era hotărât să-l caute pe ucigaşul lui Gob, să poată cere socoteală aceluia care a îndrăznit să invadeze domeniile pe care le stăpânea de atâta vreme.

A continuat să meargă după urma acestuia până când, la un moment dat, a observat că urmele acelea se amestecau cu o mulţime de urme care aparţineau altor oameni…, majoritatea fiind a celor negri cu picioarele goale: dar printre ei mai erau şi bărbaţi albi, încălţaţi, iar o dată văzut şi urmele unei femei, sau poate ale unui copil, nu ar fi putut să precizeze exact. Urmele lor duceau, după toate aparenţele, spre dealurile stâncoase care apărau intrarea în valea aridă a Oparului.

Uitând acum cu totul de misiunea lui iniţială, era cuprins numai de dorinţa de a-i determina pe aceşti nebuni să-şi justifice în faţa lui adevăratul scop al prezenţei în junglă, precum şi a-i aplica ucigaşului lui

Gob pedeapsa pe care o merita.

Stăpânit de aceste gânduri, înainta cu viteză pe urmele vizibile ale unui grup de oameni destul de mare, care nu putea fi mai departe în faţa lui decât cu o jumătate de zi de marş, ceea ce însemna că au ajuns acum chiar pe culmea de apus a Oparului, dacă aceasta ar fi fost ultima lor destinaţie.

Tarzan, nu-şi putea închipui nicidecum ca ei să fi avut în vedere şi alte scopuri; aurul, de exemplu.

El a păstrat cu multă înţelepciune secretul poziţiei unde se afla Oparul. Pe cât putea şti, nici o altă persoană de rasă albă. În afară de Jane, soţia lui şi de Korak. Fiul său, nu ştia unde se află situată cetatea uitată de lume a vechilor atlantidieni.

Se întrebă cu drept cuvânt: ce i-a atras pe aceşti albi. Să vină cu un safari aşa de numeros şi atât de departe, în ţinuturile sălbatice şi neexplorate care împrejmuiau Oparul din toate părţile?

Acestea erau gândurile care îl obsedau în timp ce înainta repede pe urma acelor oameni, urmă care îl conducea direct la Opar.

S-a făcut întuneric, dar urma era atât de proaspătă, încât el a reuşit să o urmeze numai după miros, chiar dacă nu vedea întipăriturile făcute pe teren…; aşa că, nu după mult timp, a văzut în depărtare, exact în drumul său, lumina unui foc.

CAPITOLUL V - Picăturile fatale.

Acasă, în urma lui Tarzan, viaţa la fermă continua după rutina obişnuită şi anterior plecării stăpânului cu cincizeci de Waziri.

Activitatea muncitorilor şi a argaţilor era, adeseori, controlată de Korak, care-şi făcea inspecţiile fie pe jos, fie călare, însoţit de Jervis, iar de multe ori mergea

împreună cu ei şi lady Jane.

Nici Leul de aur nu era lipsit de importanţă pentru ei. Korak îl lua cu el ori de câte ori avea ocazia, legat cu o curea solidă, pentru că, într-un fel, nu avea suficientă încredere în puterea sa de stăpânire asupra fiarei, iar, altfel, se temea ca nu cumva în lipsa stăpânului, Jad-bal-ja să pornească razna prin pădure, revenind la instinctele de sălbăticie.

Un astfel de leu, fiind liber în junglă, ar fi fost o mare primejdie pentru vieţile omeneşti, deoarece Jad-bal-ja, crescut cum a fost numai printre oameni, era lipsit de timiditatea faţă de oameni, una dintre trăsăturile fundamentale ale temperamentului animalelor sălbatice.

Korak nu avea nevoie de prea multă imaginaţie ca să-şi prevadă exact viitorul. În cazul în care Leul de aur, obişnuit să-şi ia hrana de la gâtul unei păpuşi în formă de om, ar scăpa de orice constrângere, depinzând numai de propriile sale mijloace, în jungla din împrejurimi.

În cursul primei săptămâni de la plecarea lui Tarzan, a sosit la fermă un curier de la Nairobi, cu o telegramă pentru lady Greystoke. Anunţând-o că tatăl ei, care se afla la Londra, este grav bolnav.

Mama şi fiul au meditat mult pe marginea acestei probleme. Au ajuns la concluzia că vor trece cel puţin cinci-şase săptămâni până când se va întoarce Tarzan. Chiar dacă ar trimite un curier special după el Jane ar fi vrut să-l aştepte, dar cine ştie dacă ar fi ajuns la timp lângă tatăl ei. Chiar dacă ar porni imediat la drum, nu ar putea spera prea mult că l-ar mai găsi în viaţă.

Au decis, în cele din urmă. Să plece amândoi imediat Korak să o însoţească pe Jane numai până la Nairobi, apoi să se întoarcă la moşie, pentru a relua supravegherea generală până la întoarcerea tatălui său.

Dar de la moşia lui Greystoke până la Nairobi este un drum destul de lung, aşa că, deşi au trecut trei

săptămâni de la plecare lui Tarzan, Korak încă nu s-a întors.

Într-una din zile, negrul în grija căruia a fost lăsat Jad-bal-ja a uitat din grabă sau din neatenţie să mai pună cârligul la portiţa prin care a intrase să măture în cuşca leului.

Leul de aur păşea dintr-o parte în alta prin cuşcă, în timp ce negrul mătura de zor Erau prieteni vechi şi negrul nu se temea de leu, aşa că de multe ori era chiar întors cu spatele spre el.

Negrul era găsea tocmai în partea opusă a cuştii, când Jad-bal-ja s-a oprit un moment în faţa portiţei, a văzut că aceasta era întredeschisă, a împins-o cu laba, a deschis-o şi a ieşit. Chiar în momentul acela negrul l-a observat şi îngrozit de gestul leului, a fugit.

– Stai, Jad-bal-ja! Stai! a strigat el, după leu.

Leul de aur a mărit viteza paşilor şi sărind peste gard, a pornit exact spre pădure.

Negrul l-a urmărit agitând mătura deasupra capului şi scoţând strigăte disperate, care i-au determinat pe camarazii lui să iasă din colibe, însoţindu-l şi ei în fuga după leu.

L-au urmărit cu toţii pe câmpie. Dar încercările lor erau tot atât de zadarnice, ca şi cum ar fi vrut să prindă o pasăre din zbor. Leul nu reacţiona nici la rugăminţile nici la ameninţările lor.

În cele din urmă, l-au văzut pierzându-se în pădurea primitivă, unde au intrat şi ei. Dar, cu toate că l-au căutat până s-a întunecat, nu au putut să-i dea de urmă. Au fost siliţi să se reîntoarcă la fermă descurajaţi cu desăvârşire.

– Vai, a strigat nefericitul negru care trebuia să răspundă de scăparea lui Jad-bal-ja. Ce îmi va spune marele Buana? Ce pedeapsă va primi sărmanul de mine când Buana va vedea că am lăsat Leul de aur să fugă de pe moşia lui?

– Vei fi alungat de la fermă pentru multă vreme, i-a răspunse bătrânul Muviro. Fără îndoială că vei fi trimis la o păşune îndepărtată, spre răsărit, ca să păzeşti vreo cireadă, unde vei avea destui lei care să-ţi ţină companie, deşi nici unul din ei nu va fi atât de blând ca Jad-bal-ja Aceasta nu e nici pe jumătate cât meriţi: dacă marele nostru Buana nu ar fi atât de îngăduitor cu noi, ci ar fi aşa cum sunt alţii, ai fi biciuit până nu ai mai putea sta în picioare şi poate ai şi muri.

– Sunt bărbat, a răspuns negrul. Sunt războinic şi sunt Wazir. Orice pedeapsă mi-ar da marele Buana, o voi primi aşa cum trebuie să o primească un bărbat.

Cam în aceeaşi seară când leul a scăpat de sub supravegherea negrului, Tarzan s-a apropiat de tabăra acestei caravane străine pe care o urmărea de două zile.

Fără să fie văzut, s-a oprit în frunzişul unui copac, chiar în centrul taberei necunoscuţilor, tabără înconjurată de mărăcini şi luminată flacăra numeroaselor focuri de întreţinerea cărora se ocupau negrii.

Aproape de mijlocul taberei erau ridicate mai multe corturi, iar în faţa unuia, la lumina focului, şedeau patru oameni albi. Doi erau bărbaţi înalţi, puternici şi la prima vedere păreau a fi englezi dintr-o clasă inferioară. Al treilea lăsa impresia unui evreu din Germania, scund şi gras, al patrulea era un individ înalt, mlădios, frumos, cu trăsături regulate şi cu un păr mare, ondulat.

Acesta din urmă şi germanul erau îmbrăcaţi cu multă îngrijire în costume de călătorie pentru Africa centrală, dar aşa cum sunt acestea idealizate în cinematografele moderne şi amândoi păreau că înainte cu câteva minute au ieşit dintr-un bar oarecare. Se vedea bine că tânărul nu era de rasă engleză şi Tarzan l-a clasificat imediat ca slav.

Nu mult după ce Tarzan s-a instalat comod într-un copac, acela s-a ridicat şi a trecut într-unui din corturile

din apropiere, din care s-a auzit imediat după aceea, sunetul unor voci o discutând în şoaptă. Tarzan nu putea să distingă cuvintele, dar, după ton, una din voci aparţineau unei femei.

Ceilalţi trei care au rămas lângă foc şi-au continuat convorbirea, lăsând impresia că îşi omoară timpul, când subit tăcerea junglei a fost tulburată de răcnetul unui leu, chiar în spatele lor, de dincolo de mărăcini.

Evreul, scoţând un strigăt speriat, a sărit în picioare. Atât de repede a făcut mişcarea, încât s-a ridicat chiar cu o palmă de la pământ. Apoi, făcând un pas înapoi şi-a pierdut echilibrul, s-a împiedicat de scăunelul pe care a stat şi a căzut întins la pământ.

– Ce faci, Adolf? a strigat unul dintre partenerii săi. Mai stăpâneşte-te! Dacă mai faci asta încă o dată şi mă sperii, îţi sucesc gâtul. Iată-ne aici şi gata!

– Să fiu al naibii dacă evreul acesta nu-i mai rău decât leul de afară, a mormăit celălalt.

Evreul s-a ridicat în picioare.

– Mein Gott, a strigat el cu voce tremurândă. Am crezut că a sărit deja peste gard. Aşa să trăiesc eu; dacă scap din asta, nu mă mai prindeţi pe aici nici pentru tot aurul din Africa. O, vai! Ce am păţit cu în aste trei luni! O, vai! Gewalt! Lei, leoparzi, rinoceri si hipopotami!

Camarazii săi au râs cu o avalanşă de hohote.

– Ţi-am spus-o şi eu şi Dick, chiar de la început, ce ne aşteaptă aici şi că nu era nevoie să te iei după noi.

– Dar pentru ce, mă rog, am cumpărat aceste haine? A început să se vaite evreul. Mein Gott! Numai costumul ăsta mă costă douăzeci de lire sterline, când puteam să-mi cumpăr îmbrăcăminte pentru un an de zile cu mai puţini bani Şi acum cine îl vede? Numai negrii sălbatici şi negrii din pădure.

– Dacă ai şti cât de prost îţi stă cu el, nu l-ai mai purta, l-a ambiţionat unul dintre ei.

– Şi când te gândeşti cum s-a murdărit de curând. Pentru ce mi-a trebuit acest costum? Am venit deja să văd teatru aici? Aşa costum trebuie pentru lei şi canibali? O, vai! Gewalt!

Tocmai acest moment a fost ales de Tarzan ca să coboare încet din copac, la câţiva paşi de ei, în lumina flăcărilor focului. Cei doi englezi au sărit imediat în picioare, cuprinşi de spaimă, iar evreul a făcut o mişcare ca şi cum ar fi vrut să fugă, dar, îndată ce l-a văzut pe Tarzan, groaza de pe figura lui a făcut loc unei expresii de uşurare, cu toate că toţi trei au avut impresia că Tarzan a coborât direct din cer.

– Mein Gott, Esteban! a ţipat evreul; pentru ce vii aşa de curând înapoi şi pentru ce vii în felul acesta? Crezi că noi nu avem nervi deja?

Tarzan era supărat..., supărat pe aceşti nebuni care au îndrăznit să calce fără voia lui în vastele sale moşii, unde el a menţinut întotdeauna ordinea şi pacea.

Când Tarzan era supărat, apărea pe fruntea lui, ca o flacără roşie, cicatricea pe care Bolgani, gorila, i-a făcut-o cu mulţi ani mai înainte. Când era doar un băiat, el a înfruntat această fiară într-o luptă pe viaţă şi pe moarte, Atunci a învăţat pentru prima dată adevărata valoare a cuţitului de vânătoare al tatălui său..., cuţit care, de atunci, l-a ridicat pe el, dintr-un simplu Tarmangani slab şi neputincios, mai presus decât toate fiarele cele mari din junglă.

Ochii lui s-au îngustat, dar vocea îi era calmă şi rece. Când s-a adresat străinilor:

– Cine sunteţi voi, a întrebat el. Care îndrăzniţi să invadaţi ţinutul Wazirilor. Pământul lui Tarzan, fără permisiunea sa?

– Ia lasă palavrele astea. Esteban! A porunci unul dintre englezi. Ce dracu cauţi aici şi pentru ce vii singur şi atât de curând? Unde sunt cărăuşii şi unde e aurul?

Tarzan l-a privit un moment în tăcere pe acela care a vorbii.

– Eu sunt Tarzan al maimuţelor, a zis el. Nu ştiu despre ce tot vorbeşti. Tot ce ştiu este că am venit în căutarea aceluia care l-a ucis pe Gob, maimuţa cea mare. Acela care l-a ucis şi pe Bara, cerbul, fără voia mea.

– O, la dracu! a exclamat celălalt englez. Lasă mofturile astea, Esteban! Te-ai apucat de glume, dar eu nu găsesc nici un haz în ele iată-ne aici şi gata!

În interiorul cortului, în care a intrat cel de-al patrulea bărbat în intervalul cât Tarzan a privit tabăra din copac, mai era şi o femeie care, înspăimântată cu desăvârşire. I-a prins cu putere de braţ pe cel de lângă ea şi arătându-l pe Tarzan, cum stătea în plina lumină a focului, i-a şoptit tremurând.

– Doamne, Carol. Priveşte!

– Ce s-a întâmplat, Flora? a în întrebat amicul ei. Nu văd nimic decât pe Esteban.

– Nu este Esteban, a şoptit fata. Este însuşi Tarzan, lordul de Greystoke!...

– Ai înnebunit, Flora, a răspuns acesta, nu poate fi el.

– Şi totuşi, el este, a insistat ea. Îţi închipui cumva că nu-l cunosc? N-am servit în casa lui ani întregi? Nu l-am văzut aproape în fiecare zi? Îţi închipui că eu nu-l cunosc pe Tarzan al maimuţelor? Priveşte-i cicatricea aprinsă de pe frunte. Am auzit povestea acestei cicatrice şi am mai văzut-o o dată aşa ca para focului, când era furios. Şi acum este tot ca para focului, sigur este înfuriat.

– Bine, fie şi Tarzan! Ce ne poate face el?

– Nu-l cunoşti, de vorbeşti aşa, răspunse fata. Nu-ţi poţi închipui ce putere mare are el în ţinuturile acestea. Are putere de viaţă şi de moarte asupra a tot ce e vietate. Dacă ar şti despre misiunea noastră pe aici, nici unul din noi nu ar mai ajunge cu viaţă la coastă. Numai faptul că este aici în momentul acesta, mă face să cred

că a descoperit ceva din scopul nostru, iar, dacă s-a întâmplat aceasta, apoi Dumnezeu să ne ajute… în afară numai…

– În afară numai, ce? a întrebat bărbatul.

Fata a rămas tăcută şi gânditoare câteva clipe.

– Nu-i decât un mijloc, a zis ea în cele din urmă. De omorât nu îndrăznim s-o facem, pentru că negrii lui sălbatici ar afla despre aceasta şi atunci nu ne-ar mai putea salva nici o putere din lume. Există cu toate acestea un mijloc, dar trebuie să lucrăm repede de tot.

S-a întors în cort şi a căutat un moment într-un săculeţ de-al ei, iar după puţin a întins omului o sticluţă, conţinând un lichid transparent.

– Ieşi de aici şi vorbeşte cu el, împrieteneşte-te cu el, minte-l cum ştii mai bine, spune-i orice vrei, promite-i orice, numai încearcă să-i devii prieten cât mai repede, câştigându-i astfel încrederea, încât să-i poţi oferi cafea. El nu bea nici vin. Nici altceva care conţine alcool, dar ştiu că-i place cafeaua. L-am servit adeseori în camera lui. Noaptea târziu, când se întorcea de la un teatru sau serată. Fă-l să bea cafeaua şi atunci vei şti ce să faci cu aceasta.

Tânăra femeie îi arătă sticluţa pe care el tot o mai ţinea în mână. Kraski dădu din cap afirmativ.

– Înţeleg, a zis el.

Şi a ieşit din cort. Dar abia a făcut un pas şi fata l-a chemat înapoi.

– Vezi să nu mă vadă, a spus ea repede. Să nu cumva să simtă că sunt aici sau că unul din voi mă cunoaşte.

Kraski a confirmat din cap şi a plecat. Apropiindu-se de cei patru de lângă foc, l-a întâmpinat pe Tarzan cu un zâmbet şi cu o vorbă veselă.

– Bine ai venit! a spus el. Ne pare întotdeauna bine să vedem un străin în tabăra noastră. Şezi, te rog!

Tarzan îl privi pe Kraski cu aceeaşi ochi cu care îi

privise şi pe ceilalţi. În ochii lui nu a apărut nici o scânteie de prietenie prin care ar fi răspuns la întâmpinarea rusului.

– Încercăm să aflu scopul prezenţei voastre aici, a răspuns Tarzan cu un ton aspru acestuia, dar văd că dumnealor insistă că aş fi cineva care eu nu sunt. Ori sunt proşti, ori pungaşi. Voi afla aceasta numaidecât şi voi şti ce am de făcut.

– Nu te supăra, domnule, s-a grăbit Kraski să fie împăciuitor. Probabil că e vreo greşeală la mijloc, sunt sigur de asta. Dar spune-mi, te rog, cine eşti dumneata?

– Sunt Tarzan al maimuţelor şi sunt pe moşiile mele. nici un vânător nu trece prin partea aceasta a Africii fără voia mea. Faptul acesta e atât ce cunoscut, încât nu cred că voi aţi trecut de la coastă şi aţi ajuns până aici fără să fi auzit despre aceasta. Cer o explicaţie şi dacă se poate, cât mai repede.

– A! Dumneavoastră sunteţi Tarzan al maimuţelor? Ce fericire! a exclamat Kraski. De acum vom fi puşi pe drumul adevărat şi vom scăpa din încurcătura în care suntem. Ştiţi, domnule, ne-am rătăcit în profunzimea acestei păduri şi aceasta datorită ignoranţei sau necinstei călăuzei noastre, care a dezertat de vreo două săptămâni. Desigur că am ştiut despre dv. Cine nu ştie despre Tarzan? Dar intenţia noastră nu a fost să trecem hotarele teritoriului dv. Noi suntem în căutarea unor specii de faună cu mult mai la sud de acest district şi pe care prietenul şi stăpânul nostru, dl. Adolf Bluber, le adună cu mare cheltuială ca să le prezinte muzeului din oraşul său natal din America. Acum desigur că o să fiţi bun şi o să ne spuneţi cum să ajungem acolo unde am dorit să mergem.

Pible, Trock şi Bluber au rămas fascinaţi de ideile năstruşnice ale lui Kraski, dar acela care a înţeles situaţia a fost evreul din Germania. Mintea celorlalţi nu prea

sclipea de inteligenţă ca să poată pricepe la timp intenţia vicleană a rusului.

– Pentru că deja, a zis Bluber, frecându-şi palmele, adevărat este şi tocmai era să spun şi eu deja acelaşi lucru.

Tarzan s-a răsucit spre el.

– Atunci ce a însemnat toată discuţia aceea despre un anume Esteban? Nu aţi rostit voi acest nume când am intrat aici?

– Da a recunoscut, Bluber. E vina lui John. Pe el îl cuprinde pofta de glume tocmai atunci când nu trebuie. El nu cunoaşte Africa, pentru că nu a mai fost niciodată pe aici şi pe toţi indigenii îi numeşte Esteban, crezând deja că face glume. Nu aşa, John?

Dar Bluber nu a aşteptat răspunsul lui John.

– Vezi, a continuat el, suntem deja pierduţi şi dacă dumneata ne scoţi de aici, noi plătim. Plătim cât vrei, numai să nu fie prea mult.

Tarzan nu putea să creadă tot ce i se spunea, dar a cedat puţin în faţa gesturilor de prietenie ale acestora. Poate că în ceea ce aceştia i-au mărturisit exista şi un mic sâmbure de adevăr, în sensul că ei ar fi intrat din eroare pe teritoriul său, rătăcindu-se. Aceasta o va afla el mai târziu de la cărăuşii indigeni, de la care Wazirii lui vor stoarce tot adevărul.

Totuşi, incidentul că a fost considerat tot din eroare drept Esteban, i-a intensificat curiozitatea, aşa că dorea cu atât mai mult să afle identitatea ucigaşului lui Gob.

– Mă rog şedeţi, l-a poftit din nou Kraski. Tocmai urma să bem cafeaua şi am fi încântaţi dacă aţi primi şi dv. o ceaşcă. Am dori să înţelegeţi că venind aici, nu înseamnă că am fost rău intenţionaţi şi de aceea am vrea să ne dovedim nevinovăţia în modul cel mai onorabil atât dv., cât şi acelora care cred că le-am făcut vreun rău.

Tarzan s-a gândit că, dacă ar servi o cafea în compania

acestor oameni, nu ar fi nici o dramă. Poate că i-a învinovăţit pe nedrept, dar oricum ar fi fost, o ceaşcă de cafea nu i-ar fi impus nici o obligaţie prea mare fată de ei.

Flora a avut dreptate în ceea ce i-a spuse lui Kraski: că Tarzan al maimuţelor avea o slăbiciune şi aceea era pentru o ceaşcă de cafea, pe care nu o refuza cu nici un prilej.

Nu a primit însă scaunul care i s-a oferit, ci s-a aşezat ghemuit ca maimuţele, în timp ce flăcările îşi jucau luminile pe pielea lui bronzată de arşiţa soarelui, scoţând în relief conturul graţios al muşchilor făpturii sale dumnezeieşti.

Muşchii lui nu erau ca aceia ai unui fierar sau ai unui luptător de profesie. Erau proporţionaţi după o linie simetrică, lăsând impresia că-l întruchipează pe Hercule. Aceşti muşchi erau căliţi cu viteză şi agerime, marcând ferocitatea, întreaga lui imagine părea a unui semizeu.

Trock, Pible şi Bluber îl priveau fascinaţi, în timp ce Kraski a trecut la alt cort pentru a pregăti cafeaua.

Până acum cei doi englezi nu s-au trezit încă din starea de incertitudine, aşa că Pible se scărpina mereu în ceafa, murmurându-şi cuvinte imperceptibile despre ideea lui Kraski că noul sosit ar fi Tarzan.

În sufletul lui, Bluber era cuprins de o groază nespusă. Cu inteligenţa lui mai vioaie, a descoperit imediat adevărul asupra identităţii acestui om, dar, cum el nu ştia nimic despre planul Florei, se simţea distrus numai la gândul celor ce li se va întâmpla, dacă Tarzan ar afla scopul lor pe acele meleaguri ale Oparului.

Nu realiza încă prea bine că vieţile lor sunt în primejdie… că acela căruia trebuiau să îi dea explicaţii era Tarzan, o fiară a junglei, nu John Clayton, lord de Greystoke, un nobil englez.

Sărmanul evreu se gândea mai mult la cele două mii

de lire sterline pe care trebuia să le piardă aproape de sfârşitul expediţiei lor. Deoarece ştia destul de multe despre reputaţia lui Tarzan ca să fie convins că acesta nu le va da niciodată: voia să ia cu ei aurul pe care Esteban probabil că-l Jefuia chiar în acel moment din depozitele Oparului. Bluber era pe punctul de a lăcrima, dar în momentul acela a sosit şi Kraski cu cafeaua. Din umbra întunecoasă a unui cort, Flora Hawkes privea, cu nervii încordaţi la limita supremă, scena din faţa ei. Era îngrozită, imaginându-şi posibilitatea de a fi descoperită de către fostul ei stăpân, deoarece ea a fost cameristă, atât la locuinţa din Londra a familiei Greystoke, cât şi la moşia lor din Africa şi ştia bine că dacă lordul Greystoke o va vedea, o va recunoaşte imediat.

Îi era frică de el aici. în jungla sa africană, mai mult decât ar fi trebuit să-i fie faţă de adevărata fire a lui Tarzan. Această stare profundă de teamă era naturală, pentru că se simţea cu conştiinţa încărcată şi se aştepta la tot felul de pedepse pentru lipsa ei de fidelitate faţă de acela care întotdeauna a tratat-o cu destulă bunătate şi consideraţie.

Visând necontenit la averea fabuloasă a comorii din beciurile Oparului, despre care a auzit destule amănunte în convorbirile dintre soţii Greystoke, s-a deşteptat în pieptul ei o lăcomie firească, iar în mintea ei o dorinţă nepotolită de a poseda acea avere. Prin urmare şi-a format singură un plan prin care să poată jefui comoara constituită dintr-un număr suficient de saci de aur. Care să îi ofere independenta pentru tot restul vieţii sale. Întreaga desfăşurarea a planului îi aparţinea ei. La început, l-a interesat şi pe Kraski. Care la rândul lui a intrat în cooperare cu cei doi boxeri şi cu Bluber şi au contribuit între ei suma necesară costului expediţiei.

Tot Flora a fost cea care a căutat un tip de om care să-l poată întruchipa cu succes pe Tarzan în propria sa

junglă. Pentru aceasta, l-a găsit pe Esteban Miranda, un spaniol frumos, puternic, fără nici un scrupul. Abilitatea sa artistică, subliniată de machiaj, contribuia la copierea perfectă, cel puţin din exterior, a lui Tarzan, cel de care se temea cel mai mult.

Spaniolul nu numai că era puternic şi activ, dar era şi o fiinţă cu mult curaj, iar, de şi-a ras barba şi s-a îmbrăcat după metoda lui Tarzan în junglă, nu a pierdut nici un prilej ca să-l imite, în orice mod care îi era posibil.

Bineînţeles că nu ştia nimic despre junglă şi evita orice întâlniri personale cu fiarele mai mari din junglă, dar vâna animale mai mici, atât cu suliţa, cât şi cu săgeata, iar restul timpului se străduia să înveţe să folosească funia de iarbă, care făcea parte din costumaţia sa.

Acum însă Flora Hawkes a văzut că toate planurile ei, atât de bine întocmite, sunt pe cale dea fi spulberate Privindu-i pe oamenii de lângă foc, tremura. Teama care o cuprindea în prezenţa lui Tarzan era reală. După câteva clipe, toată făptura ei s-a încordat de o convulsie nervoasă văzându-l pe Kraski că se apropie de grupul de bărbaţi ducându-le ceştile de cafea.

Rusul a aşezat ceştile jos, undeva în spatele lui Tarzan, iar, când le-a umplut, fata din cort l-a văzut turnând într-o ceaşcă o parte din conţinutul sticluţei pe care i-a dat-o câteva clipe mai înainte. O sudoare rece a apărut pe fruntea ei când Kraski a ridicat ceaşca şi i-a oferit-o lui Tarzan.

O va primi el oare? Nu va bănui nimic? Dacă bănuia, ce pedeapsă îngrozitoare le va aplica el pentru această îndrăzneală?

L-a văzut pe Kraski dând câte o ceaşcă lui Pible, Trock şi Bluber luând una şi pentru el, pe care a ridicat-o în faţa lui Tarzan. Fata îi studia pe toţi cum îşi beau cafeaua. Însă reacţia care a urmat a slăbit-o cu totul. S-a clătinat şi a căzut pe patul ei de campanie, cu faţa îngropată în

mâini.

Tarzan a băut şi el din cafea până la ultima picătură.

CAPITOLUL VI - Moartea la pândă.

În după amiaza zilei în care Tarzan a descoperit tabăra conspiratorilor, un paznic care se alia pe zidul din exterior al cetăţii ruinate a Oparului a observat un grup de oameni, care coborau în vale de sus, de pe culmile stâncilor.

Singurele persoane străine pe care locuitorii din Opar le-au văzut în valea lor în timpul vieţii, cei mai bătrâni dintre ei, nu au fost decât Tarzan, Jane Clayton şi Wazirii lor negri. Abia în legendele pe jumătate uitate, ale unui trecut pierdut în vremuri, mai exista o sugestie uşoară că mai au mai fost şi alţi străini să viziteze Oparul.

Cu toate acestea, din timpuri imemoriale a rămas obiceiul de a exista tot timpul un paznic sus pe muchia zidului din exteriori. Da, o singură fiinţă strâmbă şi pocită era tot ce mai amintea de numeroşii războinici ai pierdutei Atlantida.

Demult, în cursul vremurilor, rasa lor a degenerat şi în cele din urmă, prin încrucişări ocazionale cu maimuţele mari, bărbaţii au ajuns să fie fiinţele acelea asemănătoare cu fiarele din Oparul de azi.

Ciudată şi explicabilă a fost natura când a mărginit această degenerare numai la bărbat, lăsând femelele drepte, bine tăcute şi adeseori, cu trăsături drăguţe, chiar frumoase. Această însuşire putea fi atribuită în mare parte faptului că fetiţele care se năşteau erau distruse imediat dacă posedau caracteristicile unei maimuţe, în timp ce băieţii care posedau calităţi absolut umane erau înlăturaţi.

De aceea şi păzitorul singuratic, de pe zidul din

exteriorul cetăţii, era tipul curat al locuitorilor de sex bărbătesc din Opar. Un om scurt, noduros, cu părul capului şi al bărbii lung şi des, şuviţele părului atârnând în jos peste o frunte îngustă. Avea, de asemenea, ochii mici, aproape uniţi şi dinţii cu colţi ca de fiară, aceasta constituind o dovadă clară a descendenţei lor din maimuţă. Avea picioarele scurte şi îndoite în afară - mâinile lungi, musculoase ca de maimuţă şi corpul acoperit peste tot cu păr.

În timp ce cu ochii lui răutăcioşi şi injectaţi de sânge privea spre grupul de oameni care înainta prin mijlocul văii, către Opar. Manifesta o stare de agitaţie marcată printr-o respiraţie rapidă şi mârâituri surde, care îi ieşeau aproape imperceptibile din gât.

Străinii erau prea departe ca să fie recunoscuţi drept altceva decât fiinţe omeneşti, iar numărul lor putea fi socotit aproximativ între şaizeci şi şaptezeci de inşi. Când s-a convins de aceste amănunte, paznicul a coborât de pe zid, a traversat spaţiul între zidul acesta şi cel din interior şi a pornit în fugă prin piaţa oraşului, până la uşa templului, în spatele căruia a dispărut.

Hagi, marele preot al Oparului, stând la umbra unui copac uriaş care mai a mai rămas din ceea ce a fost cândva una dintre grădinile splendide ale vechiului templu, povestea cu vreo zece preoţi inferiori tolăniţi în jurul lui.

Când paznicul şi-a făcut simţită prezenţa, toţi au sărit speriaţi în picioare. El s-a apropiat cu paşi mari de marele preot.

– Hagi! a strigat el. Vin străini spre Opar! Vin de la nord-vest şi au intrat în vale, trecând peste stânci. Sunt cel puţin vreo cincizeci şi poate chiar mai mulţi. I-am văzut bine pe când pândeam pe zidul din exterior, dar nu pot să spun mai mult decât că sunt oameni, pentru că sunt încă la o mare distanţă. În ţinutul Oparului nu au

mai venit străini de când a fost printre noi ultima dată marele Tarmangani.

– Sunt multe luni care au trecut de când marele Tarmangani, care se numea Tarzan, a fost printre noi, a zis Hagi. Ne-a promis că se va întoarce înaintea ploilor să vadă, dacă nu i s-a întâmplat vreun rău lui La; dar nu mai venit, iar La susţine de atunci că el trebuie să fi murit. Ai mai spus cuiva despre ceea ce ai văzut? a întrebat brusc Hagi, întorcându-se spre noul sosit.

– Nu, a venii răspunsul acestuia.

– Bun! a exclamat Hagi. Haide acum să mergem cu toţii sus pe zid şi să vedem cine sunt aceia care îndrăznesc să intre în cetatea Opar. Dar să nu iasă un cuvânt despre ceea ce ne-a spus Blag. Până când nu hotărăsc eu.

– Cuvântul lui Hagi este lege până vorbeşte La, a murmurat un preot.

Hagi s-a întors cu faţa schimonosită de furie spre acela care a vorbit.

– Eu sunt mare preot în Opar, a mormăit el. Cine îndrăzneşte să nu mă asculte?

– Dar şi La este mare preoteasă, a replicat alt preot, iar marea preoteasă este şi regina Oparului.

– Dar şi marele preot poate sacrifica pe altar, în camera mortuară sau a zeului strălucitor, pe oricine vrea el, i-a amintit Hagi.

– Bine Hagi. Vom tăcea, a răspuns preotul cu o voce moale.

– Foarte bine. A mormăit Hagi pornind în fruntea grupului de preoţi, trecând prin coridoare şi prin templu, spre zidul exterior al cetăţii Opar.

Acolo au privit un timp spre grupul de oameni care se apropia şi care se afla în centrul atenţiei lor.

Cei care pândeau de pe zid au început să vocifereze în limba guturală a maimuţelor mari. Din când în când

scoteau câte un cuvânt sau o frază dintr-o limbă ciudată care, fără îndoială, era vreo formă degenerată a vechii limbi din Atlantida. Probabil că aceasta era limba care le-a fost transmisă de nenumărate generaţii, de la strămoşii lor, acea rasă de oameni, stinsă a căror civilizaţie şi oraşe zac adânc îngropate sub valurile necontenit în mişcare ale oceanului Atlantic; o rasă al cărui spirit de aventură i-a determinat, în vremuri îndepărtate, să străbată pădurile până în inima Africii, în căutarea aurului şi să clădească aici, în duplicat, una din cetăţile lor îndepărtate, măreaţa cetate a Oparului, acum ruine.

În timp ce Hagi şi camarazii săi îi priveau pe sub sprâncene stufoase pe străinii care înaintau cu greu prin soarele ecuatorial ale cărui raze loveau cu putere în stâncile goale ale acestei văi dezolate, o mică maimuţă îi privea prin frunzişul unuia din copacii uriaşi care au crescut pe lângă zidul interior al cetăţii.

Era o maimuţă mică, cu o înfăţişare tristă, dar solemnă, însă, ca toţi cei din neamul ei, era copleşită de curiozitate. Sub impulsul acestei curiozităţi, a uitat pentru un moment de spaima teribilă care i-o insuflau bărbaţii din Opar şi a sărit din copac pe zidul exterior, ascunzându-se după un bolovan de granit. Aici se simţea în destulă siguranţă, nu putea fi văzută, dar era în acelaşi timp şi destul de aproape ca să poată auzi tot ce vorbeau oparienii. Era o convorbire în limbajul marilor maimuţe, pe care şi ea îl înţelegea.

Ziua se apropia de sfârşit şi nu mai era mult până să înnopteze. Cu toate acestea, grupul de oameni care se apropia de Opar nu a ajuns încă până acolo unde feţele lor să fie recunoscute. Deodată, un preot dintre mai tineri a exclamat agitat.

– El este, Hagi! Este marele Tarmangani, căruia i se zice Tarzan. Uite, eu îl văd foarte bine. Numai el este alb, ceilalţi sunt negri. Uitaţi-vă cum îi sileşte la drum,

împingându-i cu suliţa. Ei lasă impresia că le-ar fi frică de el şi par a fi foarte obosiţi, dar el îi zoreşte mereu înainte.

– Eşti sigur? a întrebat Hagi. Eşti tu sigur că e Tarzan?

– Absolut sigur, a răspuns, precipitat, preotul.

După puţin timp, alt preot a făcut aceeaşi declaraţie şi nu a trecut mult până când străinii au ajuns să fie destul de aproape pentru ca însuşi Hagi, a cărui vedere nu era atât de bună ca a celor mai tineri, să-l recunoască pe Tarzan şi să-şi închipuie că el se înapoia la Opar.

La gândul acesta, a început să tremure de furie. S-a întors deodată spre ceilalţi şi le-a spus:

– Nu ne trebuie să vină aici. Să nu intre în Opar! Grăbiţi-vă şi adunaţi o sută de luptători buni. Le vom ieşi înainte şi îi vom întâmpina când vor trece prin zidul exterior şi acolo îi vom ucide până la unul.

– Nu uita de La, a strigat preotul care l-a supărat Hagi mai devreme. Mi-aduc aminte foarte bine că La a oferit prietenia cetăţii noastre lui Tarzan acum câteva luni, când el a scăpat-o de la moarte, de sub colţii unui elefant înfuriat.

– Tăcere! a răcnit Hagi. Nu va intra! Îi vom ucide pe toţi; nimeni nu trebuie să ştie cine erau, până când nu va fi prea târziu. Ai înţeles? Şi să mai ştii că acela care va încerca să mi se împotrivească va muri… şi nu va muri pe altarul de sacrificiu, ci va fi ucis de mâinile mele, dar de murit tot va muri. M-ai auzit?

Şi, zicând acestea, a întins un deget murdar spre preotul care a început să tremure de frică.

Mânu, maimuţa, când a auzit acestea era pe punctul de a exploda de agitaţia în care se zbătea. Ea îl cunoştea pe Tarzan, după cum îl cunoşteau toate maimuţele care emigrau în lungul şi în latul Africii; îl cunoştea bine, ca prieten şi ca protector al lor. Pe bărbaţii din Opar, Mânu nu îi considera nici fiare, nici oameni, nici prieteni. Îi cunoştea ca pe fiinţe rele şi crude, care mâncau carne de

maimuţă, aşa că-i ura din tot sufletul.

Prin urmare, gândul la acest complot care se pregătea împotriva lui Tarzan, a început să o frământe puternic. Aşa cum fac toate maimuţele când se agită, a început să se scarpine în ceafă, la rădăcina cozii, peste burtă. Făcea aceste gesturi, într-o încercare extraordinară de a-şi pune creierul în funcţie şi să poată înţelege bine ceea ce a auzit, iar în acelaşi timp să născocească un plan prin care să zădărnicească dorinţa preoţilor şi să-l salveze pe Tarzan.

Maimuţa se schimonosea în toate felurile spre Hagi şi semenii lui, dar ei nu bănuiau rostul lor şi nici nu îi tulburau aceste strâmbături. Aceasta se datora, probabil, faptului că între ei şi maimuţă se afla un bloc mare de granit.

Întâmplarea de faţă era lucrul cel mai important care s-a ivit vreodată în viaţa lui Manu. Voia să sară în sus şi în jos.

Voia să danseze, să zgârie, să ţipe şi să-i ocărască pe oparieni; dar era ceva care-i spunea lămurit că nu ar fi putut câştiga nimic, decât că ei ar arunca o ploaie de pietroaie în el, care sigur l-ar fi lovit.

E drept să spunem că Manu nu este gânditor profund, dar în aceste momente s-a întrecut pe el însuşi, reuşind să-şi concentreze gândul asupra incidentului de căpetenie, în loc să se lase a fi furat de cine ştie ce altă împrejurare fără importanţă, cum ar fi o frunză care cade din copac sau vreo insectă zbârnâitoare. A lăsat să treacă pe lângă el o omidă suculentă, fără să se atingă de ea, atât era de preocupat de gândurile sale.

Astfel, cu puţin înainte de a se întuneca, Hagi a văzut o maimuţă dispărând peste muchia zidului exterior, la o distanţă estul de mică faţă de locul unde era el ascuns împreună cu o sută de luptători ai lui.

Dar atât de numeroase erau maimuţele care se

învârteau prin ruinele Oparului, încât Hagi a neglijat această întâmplare imediat după ce maimuţa i-a dispărut din ochi. Nu a avut, deci, cum să o vadă, în întunericul serii, înaintând prin vale spre grupul celor care se apropiau de cetate. Nu a văzut-o nici când s-a oprit pe stânca înaltă din mijlocul văii, cam la doi kilometri de cetate.

Manu, maimuţa cea mică, se temea mult să stea singură acolo în întuneric, pe vârful stâncii şi arunca tot timpul priviri speriate când la dreapta, când la stânga.

Stânca pe care s-a urcat era într-adevăr înaltă, având toate laturile aproape perpendiculare, dar pe alocuri erau destule crăpături şi ieşituri, astfel încât Manu să poată urca cu uşurinţă până sus de tot. S-a oprit un moment în vârf ca să răsufle, după aceea a ocolit puţin şi s-a oprit la un punct de unde putea să vadă mai bine în vale.

Da, uite-l, el era, marele Tarmangani, Tarzan. Care venea cu vreo cincizeci de Gomangani! Aceştia aduceau cu ei câte două-trei prăjini lungi, pe care acum le legau împreună pe pământ, în două linii paralele, unindu-le la intervale de câte treizeci-patruzeci de centimetri cu alte bucăţi de prăjini mai scurte, cam de jumătate metru, formând în felul acesta o scară primitivă, dar destul de utilă.

Micul Manu nu putea să înţeleagă scopul acestei lucrări şi nici nu ştia că în creierul fertil al Florei Hawkes exista un plan după care, în felul acesta, să se poată urca pe malul prăpăstios al stâncii pe culmea căreia era intrarea din exterior a comorii din beciurile cetăţii Oparului.

De asemenea, Manu nu avea cum să ştie că acei oameni nu voiau nicidecum să intre în oraş şi deci, nu era nici o primejdie să cadă victime ale asasinilor ascunşi de Hagi lângă zidul exterior. Pentru el primejdia lui Tarzan era foarte reală, aşa că, imediat ce a fost cuprins

de puţin curaj, l-a vestit pe prietenul poporului său despre cele ce se pregăteau.

– Tarzan! a strigat el în limba pe care amândoi o cunoşteau.

Atât albii cât şi negri au privit o clipă în sus, de unde s-a auzit vocea maimuţei, apoi şi-au continuat lucrul.

– Tarzan, nu auzi? Sunt eu, Manu. Am venit să-ţi spun să nu te duci în Opar. Hagi şi cu o sută de oameni ai săi te aşteaptă la zidul exterior ca să te ucidă.

Negrii, descoperind că cel care clănţănea de sus de pe stânci nu era altul decât o mică maimuţă şi-a continuat lucrul, fără să-i mai dea vreo atenţie. De asemenea şi albul părea cu totul străin de cuvintele binevoitoare cu care maimuţa îl avertiza de primejdie.

Pe Manu nu-l surprindea deloc lipsa de interes pe care o manifestau negrii, pentru că ştia că ei nu cunosc limba lui; dar nu putea înţelege pentru ce Tarzan nu-i dădea nici cea mai mică atenţie.

A mai repetat de câteva ori numele lui Tarzan. I-a mai comunicat de câteva ori avertismentul de primejdie, dar cu nu sesiza nici un indiciu că Tarzan l-ar fi auzit sau că l-ar fi înţeles. Era stupefiat de rezultatul încercării lui. Ce s-a întâmplat, oare, ca să-l determine pe Tarzan să fie atât de indiferent faţă de înştiinţările unui prieten vechi?

În cele din urmă, mica maimuţă a renunţat la orice încercare şi a privit înapoi, în direcţia copacului de lângă zidul interior al cetăţii Acum era foarte întuneric şi tremura numai la gândul că trebuie să străbată valea în care ştia că sunt destui duşmani în timpul nopţii.

S-a scărpinat în ceafă şi-a strâns genunchii sub bărbie, încolăcindu-şi braţele în jurul lor şi a rămas în poziţia aceasta, tremurând ca un sărman maimuţoi nefericit şi speriat. Cu toate acestea, oricât de incomodă era situaţia lui sus pe stâncă, totuşi era cu mult mai în siguranţă decât în vale, aşa că s-a hotărât să rămână acolo peste

noapte, ca să nu se mai întoarcă acasă prin întuneric.

Astfel, Manu a văzut scara completându-se, înălţându-se pe faţa stâncii şi sprijinită bine acolo. După ce luna s-a ridicat pe cer şi lumina terenul cu razele ei argintii, l-a văzut pe Tarzan zorindu-şi oamenii să urce pe scară.

Până acum nu a avut niciodată prilejul să-l vadă purtându-se atât de barbar şi de crud cu negri care îl însoţeau. Ştia cât de feroce poate fi marele Tarmangani faţă de vreun inamic oarecare, fie acesta om, fie fiară, dar nu l-a văzut niciodată să-i trateze atât de rău pe negri, care erau prietenii lui.

Ei au urcat pe scară unul câte unul, aproape în silă, sub insistenţa suliţei ascuţite pe care albul o mânuia fără milă. După ce au ajuns cu toţii pe culme, i-a urmat şi Tarzan; iar Manu i-a văzut dispărând cu toţii în inima stâncii.

Nu a trecut mult şi a început să apară unul câte unul, de data aceasta având fiecare în mână câte un obiect, care lui Manu i s-a părut că seamănă foarte mult cu ţevile care suportau blocurile de piatră întrebuinţate în construcţia clădirilor din Opar l-a văzut ducând aceste ţevi până la marginea stâncii şi aruncându-le jos în vale; când ultimul negru a venit cu sarcina sa şi a aruncat-o şi el în vale, au început să coboare pe scară. De data aceasta, Tarzan a fost acela care a pornit primul. După ce au ajuns jos, au luat scara, au desfăcut-o în bucăţi, l-au aşezai grămadă la baza stâncii, au luat fiecare câte două ţevi şi au pornit înapoi pe drumul pe care au venit spre dealurile înalte ce mărgineau valea spre apus.

Manu ar fi fost cu mult mai nedumerit, dacă ar fi fost om. Ştia el că obiceiurile oamenilor sunt de multe ori foarte ciudate şi adeseori cât se poate de neînţelese şi fără rost.

De exemplu, Gomangani, care nu puteau călători prin junglă cu aceeaşi uşurinţă ca şi alte animale de acolo, îşi

măreau poverile, încărcându-se cu brăţări de metal la glezne şi la mâini, cu coloane de mărgele şi cu piei de animale, ceea ce nu servea, după părerea lui Manu, decât să le îngreuneze mersul şi să le complice viaţa. Manu, de câte ori se gândea la acest amănunt, se felicita că nu e şi el om, plângând în inima lui soarta acestor fiinţe atât de simple şi fără judecată.

Probabil că Manu a dormit un timp. El a crezut, însă, că nu a închis ochii decât un moment, iar, când îl deschise din nou, s-a luminat bine de ziuă, iar sus, spre culmea din apus, a zărit grupul de negri al lui Tarzan dispărând în junglă pe panta cealaltă a munţilor.

Şi-a întors atunci faţa spre Opar, pregătindu-se să coboare de pe stâncă, pentru a putea ajunge din nou sub scutul copacilor săi. Care creşteau în interiorul cetăţii Opar. Mai întâi va face o mică recunoaştere. Ştia foarte bine că leopardul putea să fie ascuns pe undeva prin jur. De aceea a mers şi Manu până la marginea stâncii de unde vedea întreaga vale de la stâncă până la Opar.

Ajungând acolo, a mai observat ceva care l-a umplut de o grijă şi mai mare. Un grup mare, alcătuit din locuitorii îngrozitori ai acestei cetăţi, ieşea de după zidul exterior al Oparului…, mai bine de o sută la număr, dacă Manu ar fi fost în stare să-i numere.

După toate aparenţele, veneau înspre stâncă, iar maimuţica s-a oprit acolo, privindu-i cum se apropiau, amânându-şi plecarea spre oraş până când drumul se va limpezi.

I s-a părut că oparienii vin după ea. Atât de mare este şi orgoliul animalelor de ordine inferioară. Aceasta nu i se părea deloc ridicol, chiar dacă era numai o biată maimuţă, aşa că s-a ascuns repede după o ieşitură de stâncă, din spatele căreia privea foarte atent toate mişcările inamicului.

I-a văzut bine cum se apropiau. Emoţia ei era

nemărginită, dar nu îi era frică pentru că ştia că, până să urce ei pe o parte a stâncii, ea va coborî pe cealaltă parte, ajungând la jumătatea drumului până la cetate mai înainte ca ei să ştie încotro a mers ea.

Iată-i că se apropiau. Dar nu s-au oprit lângă stâncă. De fapt, nici nu s-au apropiat prea mult de ea, ci şi-au continuat drumul. Atunci abia a pătruns adevărul în micul creier al maimuţei. Hagi şi oamenii lui nu au venit după ea, ci au pornit să-l urmărească pe Tarzan ca să-l prindă şi să-l ucidă.

Dacă Manu s-a supărat în seara trecută de indiferenţa pe care i-a arătat-o Tarzan, probabil că până acum a uitat cu desăvârşire acest amănunt, deoarece era tot atât de agitată ca şi cu o zi mai înainte, când a descoperit primejdia care îl ameninţa pe Tarzan.

La început a crezut că este bine să alerge şi să-l avertizeze pe Tarzan, dar temându-se să se aventureze atât de departe de copacii protectori ai Oparului şi neştiind cum să facă pentru a putea să treacă neobservată pe lângă oparieni a rămas pe loc nedumerită.

A stat în felul acesta câteva minute, privind duşmanul cu multă atenţie; când văzut că acesta se îndreaptă chiar spre locul pe unde a dispărut Tarzan şi trupa lui, nu a mai rămas nici o îndoială în capul ei că erau într-adevăr porniţi în urmărirea lui. A privit din nou spre Opar. A văzut valea liberă, realizând că nimic nu îi împiedica drumul până acolo.

A început atunci să coboare faţa verticală a stâncii şi a fugit spre oraş. Acum ar fi greu de spus când şi-a formulat ea planul pe care l-a urmat imediat după aceasta. Probabil că s-a gândit la toate amănuntele în timpul cât stătea sus pe stâncă privind după Hagi, sau poate că i-a trecut prin cap în momentul când alerga spre Opar. Poate că i-a trecut prin minte, aşa din senin,

după ce a ajuns în sanctuarul oferit de copacul său. Dar, oricum ar fi fost, cert rămâne că La, marea preoteasă, în timp ce se îmbăia în compania mai multor preotese, a fost speriată, deodată, de ţipetele unei maimuţe care se legăna de o creangă întinsă peste bazin.

Era o maimuţă mică, gri, cu o figură atât de înţeleaptă şi serioasă, încât, dacă cineva ar fi văzut-o şi-ar fi putut închipui că soarta tuturor naţiunilor se sprijină pe umerii acestei figuri.

– La, La, ţipa maimuţa. S-au dus să-l omoare pe Tarzan! S-au dus să-l omoare pe Tarzan!

Când a auzit rostindu-se acest nume, La şi-a încordat imediat atenţia. Stând în apă, arunca priviri întrebătoare spre mica maimuţă.

– Ce tot spui, Manu? a întrebat ea. De mult timp Tarzan nu mai venit în Opar. Acum nu este aici. Ce tot vorbeşti?

– L-am văzut! a ţipat disperată maimuţa. L-am văzut aseară cu o mulţime de Gomangani. A venit până la stânca mare din mijlocul văii. A urcat cu toţi oamenii lui. Pe urmă au intrat cu toţii în inima stâncii, de unde s-au întors cu nişte ţevi pe care le-au aruncat în vale. După aceea au coborât şi ei, au luat ţevile şi au plecat din vale. Priveşte! În direcţia aceea au mers! a mai zis Manu, arătând cu mâna spre apus.

– De unde ştii că a fost Tarzan? a întrebat La.

– Nu-l cunoaşte Manu pe vărul şi pe prietenul lui? L-am văzut cu ochii mei; era chiar el.

La, regina Oparului şi-a încreţit gânditoare sprâncenele, în inima ei ardea focul unei mari iubiri pe care o avea pentru Tarzan: foc care a fost înăbuşit de nevoia măritişului silit cu Hagi, marele preot. Aşa este scris în una din legile Oparului: că marea preoteasă a zeului strălucitor trebuie să ia de bărbat pe un preot, înainte de a trece un număr oarecare de ani după

consacrarea ei ca regină.

Luni întregi, La a dorit ca soţul ei să fie Tarzan. Dar Tarzan nu o iubea, iar ea şi-a dat seama în cele din urmă că el nu o va putea iubi niciodată, aşa că s-a înclinat soartei nemiloase ce a aruncat-o în braţele lui Hagi.

Pentru că a trecut lună după lună fără ca Tarzan să se mai înapoieze la Opar. După cum a făgăduit că va face spre a vedea că nu s-a întâmplat nici un rău reginei La, a ajuns să accepte opinia lui Hagi că Tarzan e mort şi cu toate că-l detesta pe Hagi ca întotdeauna, iubirea ei pentru Tarzan a devenit, latent, o amintire tristă, dureroasă.

Vestea că el e încă în viaţă şi că a fost atât de aproape de ea, nu a făcut decât să-i deschidă din nou rana în inimă.

La început nu a înţeles nimic altceva decât că Tarzan a fost în preajma Oparului, dar, după puţin timp, strigătele lui Manu au făcut-o să-şi dea seama de primejdia în care plutea Tarzan, cu toate că nu ştia în ce consta acea primejdie.

– Şi cine s-a dus să-l omoare pe Tarzan? a întrebat ea brusc.

– Hagi, Hagi! a strigat Manu. El s-a dus cu oameni foarte mulţi. Se ţine acum drept pe urma lui Tarzan.

La nu a mai aşteptat să audă şi alte lămuriri. A ieşit repede din bazin, s-a îmbrăcat într-o clipă şi a pornit aproape în fugă prin grădină, în interiorul templului.

CAPITOLUL VII - Trebuie sacrificat.

Hagi şi cei o sută de inşi îngrozitori ai lui, înarmaţi cu ciomege şi cuţite, se furişau pe povârnişul malului de dincolo de valea Oparului. Urmând cu multă atenţie urmele lăsate de alb şi de însoţitorii lui negri.

Urmăritorii au observat de sus, de pe muchia zidului exterior al Oparului. Că grupul de oameni pe care îl urmăreau mergea foarte încet, cu toate că nu înţelegeau motivul, pentru că de la o distanţă atât de mare nu puteau să vadă şi greutăţile cu care erau încărcaţi negrii.

De asemenea, Hagi nu intenţiona să-i ajungă în cursul zilei. El plănuia un atac deosebit în timpul nopţii. Ştia că astfel, datorită numărului mare a celor care îl însoţeau, putea să-i biruie cu uşurinţă pe adversarii dormind, probabil, nepăsători, în tabăra lor.

Urmele după care se ţineau se distingeau foarte bine. Nu încăpea nici o îndoială, cei urmăriţi coborau încet la vale, cu toate că nu erau în faţa urmăritorilor.

Cu puţin înainte de amiază, Hagi s-a oprit împreună cu oamenii săi lângă nişte mărăcini, în mijlocul unei poieni din pădure. Din centru se ridica fumul subţire al unui foc, care aproape s-a stins. Iată, deci, că au ajuns la tabăra lui Tarzan.

Hagi le-a făcut semn camarazilor lui să se oprească şi să se ascundă în tufişurile dese şi bine înfrunzite de la marginea poienii. După aceea a trimis un om să cerceteze terenul.

Nu au trecut decât vreo două minute, când acesta s-a întors, aducând vestea că tabăra e părăsită, ceea ce l-a făcut pe Hagi să pornească din nou la drum cu oamenii săi.

Mai întâi, au intrat toţi în colibă şi examinând-o, au încercat să descopere cât de mare ar fi fost trupa ce îl însoţea pe Tarzan.

În timp ce oamenii săi erau ocupaţi cu această operaţie, Hagi a văzut ceva ascuns pe jumătate într-un tufiş, tocmai de partea cealaltă a colibei. S-a apropiat cu multă atenţie pentru că natura obiectului, cu toate că i-a stârnit curiozitatea, nu îl făcea să renunţe cu totul la precauţie. Obiectul semăna, într-un fel, cu corpul unui

om întins la pământ. A luat cu el vreo şase inşi, cu măciucile pregătite şi s-a apropiat de el.

Mare i-a fost uimirea, dar şi satisfacţia când a văzut că în faţa lui zăcea în nesimţire, Tarzan.

– Zeul nostru strălucitor şi-a întins mâna departe ca să răzbune altarul care i l-a pângărit, a strigat marele preot cu ochii aprinşi de focul nebun al unui fanatic.

Alt preot mai practic din fire sau, poate, mai prudent, a îngenunchiat lângă Tarzan, punându-şi o ureche pe inima lui.

– Nu e mort, a şoptit el. Poate că doarme numai.

– Atunci legaţi-l repede! a ordonat Hagi.

Într-o clipă Tarzan a fost acoperit de corpurile păroase ale acelor oameni îngrozitori, aţâţi câţi aveau loc deasupra lui. El însă nu a opus nici o rezistenţă, nu a deschis ochii măcar, aşa că, după câteva clipe, mâinile lui erau zdravăn legate la spate.

– Târâţi-l acolo unde poate să-l ajungă ochiul zeului nostru strălucitor! a strigat Hagi.

L-au luat şi l-au târât în centrul poieniţei în plina lumină a soarelui, iar Hagi, marele preot, scoţându-şi cuţitul de la brâu, l-a ridicat deasupra capului, pentru lovitura fatală care era să străpungă pieptul lui Tarzan.

Personalul religios şi militar al lui Hagi s-a strâns în cerc în jurul acestei scene, unii fiind cât mai aproape de conducătorul lor. Preoţii păreau neliniştiţi, privindu-i alternativ, când pe Tarzan, când pe marele preot. Spre soare aruncau priviri furişe, mai ales că-l vedeau acum intrând într-un nor mare şi gros.

Dar, oricare ar fi fost gândurile ce le munceau creierul lor aproape sălbatic, numai unul a îndrăznit să le explice cu voce tare şi acesta a fost tocmai preotul care cu o zi mai înainte se opusese într-un fel propunerii făcute de Hagi ca Tarzan să fie ucis.

– Hagi, a zise el, cine eşti tu să oferi sacrificii zeului

nostru strălucitor? Acest privilegiu aparţine numai şi numai marii noastre preotese şi regine La, care va fi desigur foarte supărată când va afla cele ce ai făcut.

– Tăcere, Dot! s-a răstit Hagi, Eu, Hagi sunt marele preot din Opar. Eu, Hagi, sunt soţul reginei La, cuvântul meu este şi el lege în Opar. Iar, dacă tu vrei să mai rămâi preot şi să mai trăieşti, taci!

– Cuvântul tău nu este lege, a răspuns Dot supărat. Iar, dacă o superi pe La, marea preoteasă, sau dacă-l superi pe zeul nostru strălucitor, poţi fi pedepsit ca oricare din noi. Să ştii că, dacă acest sacrificiu este oferit de tine şi unul şi altul se vor supăra.

– Destul! a strigat Hagi. Zeul strălucitor mi-a vorbit şi mi-a poruncit ca să sacrific acest profanator de templuri.

După aceea a îngenuncheat lângă Tarzan, atingându-i pieptul cu vârful lamei sale ascuţite şi ridicând cuţitul deasupra capului, se pregătea să dea lovitura fatală, în pieptul plin de viaţă al omului de lângă el.

În clipa aceea un nor mare a acoperit faţa soarelui, iar împrejurul şi deasupra lor s-a făcut imediat umbră. Un murmur s-a ridicat de pe buzele preoţilor din jur.

– Priviţi, a strigat Dot, zeul strălucitor s-a supărat. Uite şi-a întors faţa de la poporul lui Opar.

Hagi s-a oprit, aruncând o privire sfidătoare şi speriată spre norul care întuneca lumina soarelui. După aceea, s-a ridicat încet în picioare şi întinzându-şi braţele spre zeul care s-a ascuns, a rămas un moment în tăcere şi cu atenţia deosebit de încordată. S-a întors spre camarazii lui, zicându-le:

– Preoţi din Opar, zeul strălucitor a vorbit în momentul acesta marelui preot, Hagi. El nu este supărat. Ar vrea să-mi vorbească numai mie şi să mă înveţe ceea ce trebuie să fac. Mi-a spus să vă trimit departe în junglă, până când va termina ceea vrea să-mi comunice. După aceea vă voi chema înapoi. Plecaţi!

Cea mai mare parte a preoţilor păreau că au acceptat cuvântul lui Hagi. Dar Dot cu încă câţiva nu renunţară la bănuielile lor şi ezitară să plece.

– Plecaţi odată! a poruncit Hagi.

Atât de puternic era infiltrat în ei obiceiul supunerii, încât până şi cei care se îndoiau mai mult de adevărul cuvântului marelui preot au dispărut în pădure, în urma celorlalţi.

Un zâmbet şiret a fluturat pe faţa crudă a marelui preot după ce toţi au dispărut în desişul pădurii. După aceea şi-a întors atenţia din nou înspre fiinţa care zăcea în nesimţire în fata lui.

Era evident, însă, prin faptul că privea întruna spre cer, că în adâncul inimii sale tot mai exista teama inerentă de zeitatea în care a crezut odată.

El s-a decis să-l ucidă pe Tarzan în timpul cât Dot şi ceilalţi preoţi lipseau de acolo. Cu toate acestea, frica ce îi stăpânea sufletul fată de zeul lui i-a reţinut mâna, până când lumina soarelui ar străluci din nou, asigurându-l în felul acesta, după cum credea el, că fapta mârşavă pe care avea intenţia să o comită era aprobată şi de Dumnezeul lor.

Norul, care acoperise soarele, era mare şi dens şi foarte încet mişcat de vânt. Hagi, tot aşteptând să iasă soarele din nor, devenea din ce în ce mai nervos.

De şase ori consecutiv a ridicat cuţitul ca să dea lovitura de graţie, dar de fiecare dată îngrozitoarea superstiţie care îl stăpânea îl oprea.

Au trecut cinci minute, zece, cincisprezece, dar soarele continua să rămână ascuns în nor. Hagi a observat că acesta se apropie de marginea norului, gata să reapară. A îngenuncheat repede lângă Tarzan, ridicând cuţitul gata să înjunghie în clipa când razele soarelui vor lumina din nou poiana în care se aflau.

Vedea chiar lumina începând să înainteze încet prin

poiană către el şi în această aşteptare, a început să tremure de furia diabolică ce-l cuprinsese, în anticiparea momentului suprem când va gusta satisfacţia deplină.

Încă o clipă şi zeul strălucitor va fi de acord cu sacrificiul din poiană. Hagi a ridicat cuţitul şi mai sus, muşchii i s-au încordat puternic şi mâna i-a pornit în jos. În clipa aceea, tăcerea junglei a fost întreruptă de vocea unei femei, care semăna mai mult cu un strigăt:

– Hagi!

Un singur cuvânt s-a auzit, dar cu acelaşi efect surprinzător pe care l-ar fi avut un trăsnet din senin.

Cuţitul nu şi-a atins ţinta. Marele preot şi-a întors privirea în direcţia de unde se auzise glasul şi a văzut-o la marginea luminişului pe La, marea preoteasă, iar la spatele ei pe Dot cu un grup mare de preoţi.

– Ce înseamnă asta, Hagi? a întrebat La supărată, apropiindu-se rapid de el.

Marele preot s-a ridicat de jos, foarte întunecat.

– Zeul strălucitor a cerut viaţa acestui necredincios.

– Mincinosule! a ripostat La. Zeul strălucitor nu comunică cu lumea decât prin intermediul marii preotese. De prea multe ori ai încercat să treci peste voinţa reginei tale. Află, Hagi, că puterea de viaţă şi de moarte pe care o are regina se răsfrânge şi asupra ta la fel, ca şi asupra oricui. În decursul vremurilor prin care a trecut Opar, legendele noastre ne spun că destui mari preoţi au fost sacrificaţi pe altarul zeului strălucitor. Probabil că şi tu vei urma această cale, dacă nu încetezi cu pretenţiile tale. Renunţă la vanitatea şi pofta de putere, ca, nu cumva să te ducă la pierzanie.

Hagi şi-a pus cuţitul în teacă şi foarte încruntat, s-a dat la o parte, privindu-l încruntat pe Dot. pe umerii căruia aruncă eşecul planului.

În prezenţa reginei sale, preotul s-a ruşinat şi a dovedit supunere, dar acei care îl cunoşteau nu se îndoiau câtuşi

de puţin că el tot mai avea intenţia să-i facă de petrecanie lui Tarzan, îndată ce s-ar ar găsi ocazia.

După legile Oparului. Marea preoteasă şi regină trebuia să se căsătorească cu marele preot. La a invocat ani întregi nenumărate scuze ca să amâne ceremonia care ar fi unit-o cu Hagi. De asemenea, a mai stârnit şi antagonismul unei părţi bune din popor prin probele amorului ce-l nutrea pentru Tarzan şi deşi a declarat că se va mărita cu Hagi, faţă de acesta, nu făcea nici o încercare ca să-şi ascundă ura şi scârba. Până unde putea să meargă regina în această chestiune, fără a-şi lua pedeapsa cuvenită, era o problemă pe care, adeseori şi-o puneau aceia care se bucurau de protecţia ei.

De aceea nu era de mirare ca Hagi să clocească gânduri de trădare fată de regina lui. Era unit cu el şi Oah, o preoteasă care aspira să ajungă prin această trădare în funcţia înaltă ocupată de La.

Dacă se putea scăpa de La, Hagi avea destulă influenţă ca să reuşească s-o înalţe pe Oah la rangul de mare preoteasă.

Mai avea promisiunea ei că îl va lua de soţ, lăsându-l să domnească în continuare ca rege, dar, cu toate acestea, erau amândoi atât de influenţaţi de temerile superstiţioase faţă de zeul strălucitor, încât viaţa marii preotese La, a fost până la un punct şi deci până în prezent, în destulă siguranţă. Nu trebuia decât o scânteie foarte mică pentru a aprinde flăcările trădării ce clocotea în jurul ei.

De fapt. Ea nu a fost decât în dreptul său oprind pe marele preot de la executarea sacrificării lui Tarzan.

Dar soarta şi viaţa ei atârnau foarte mult de tratamentul pe care urma să-l acorde în viitor prizonierului. Dacă va încerca să-l scape, dacă va arăta cumva că dragostea pe care o nutrea pentru el a izbucnit din nou, desigur că soarta ei era pecetluită. Chiar şi

numai pentru faptul că l-ar fi eliberat, ea şi-ar fi luat pedeapsa cuvenită.

Hagi şi ceilalţi o priveau cu atenţie cum se apropia de Tarzan .Oprindu-se în picioare lângă el, marea preoteasă a privit câteva clipe spre trupul care zăcea inert în faţa ei.

– E mort? a întrebat ea.

– Nu era mort când ne-a gonit de aici Hagi, a răspuns Dot. Dacă e mort acum, este absolut sigur că Hagi l-a omorât în lipsa noastră.

– Nu l-am omorât, i-a asigurat Hagi. Rămâne să o facă La, regina noastră, după cum ea singură ne-a spus. Ochiul marelui nostru zeu strălucitor te priveşte acum pe tine, mare preoteasă de Opar. Cuţitul îl ai la şold, iar sacrificiul zace în faţa ta.

La a simulat că nu aude vorbele lui Hagi şi întorcându-se spre Dot, i-a zis:

– Dacă mai trăieşte, construiţi a targă de crengi şi duceţi-l înapoi la Opar.

Iată cum Tarzan a ajuns din nou în cetatea coloniei africane a vechii Atlantidei. Efectul narcoticului pe care i l-a administrat Kraski nu a trecut încă. ci a mai persistat câteva ore după ce a fost adus în Opar.

Era noaptea târziu când el a deschis ochii. Fiind întuneric, în primul moment era nedumerit asupra celor ce s-au întâmplat cu el şi nu înţelegea tăcerea care îl înconjura. Tot ce a putut să afle, orientându-se după miros, a fost faptul că era culcat pe un aşternut de blănuri şi că nu e rănit deloc, deoarece nu simţea nici o durere.

Prin ceaţa în care îi era învăluit creierul, a început, încetul cu încetul, să se strecoare lumină şi astfel şi-a amintit de toate până în clipa în care şi-a pierdut cunoştinţa, realizând cursa în care a fost atras. Nu a putut, însă, să-şi închipuie cât timp a stat în nesimţire şi

în ce loc se afla.

S-a ridicat încet în picioare. Nu simţea nici o durere, o ameţeală. A început să pipăie prin întuneric, înaintând cu multă atenţie, ţinând o mână întinsă înainte şi cu piciorul pipăind podeaua pentru a fi sigur să ce sprijină tot timpul pe un loc solid.

Abia a făcut vreo doi paşi, când orice mişcare de înaintare i-a fost oprită de un perete care se înălţa în faţa lui.

A pornit pe lângă zid şi după câţiva paşi, a ocolit camera, descoperind că nu are decât două ieşiri: o uşă în dreapta şi alta în stânga, faţă în faţă.

În întunericul care domina acolo, nu se putea folosi decât de simţul pipăitului şi de cel al mirosului. Aceste două simţuri i-au spus de la început că e închis într-o încăpere subterană, dar, după ce a dispărut cu totul efectul narcoticului, a început să priceapă că mirosul de acolo îi era într-un fel cunoscut. Avea o amintire vagă că a mai simţit cândva atmosfera aceasta în împrejurări foarte ciudate din viaţa lui.

Nu a trecut mult şi de sus. Din afară, a străbătut prin pământ şi piatră urma unui strigăt neînchipuit de straniu. A ajuns la urechile lui foarte slab, aproape imperceptibil altor urechi mai puţin agere ca ale lui, dar a fost suficient ca să-i răscolească cele mai vii amintiri şi odată cu ele să-l facă să recunoască şi mirosurile care i s-au părut înainte atât de cunoscute. Ştia acum că se află într-unui din coridoarele sau peşterile subterane ale Oparului.

Sus, la suprafaţa pământului, în camera templului, marea preoteasă La se zvârcolea fără somn pe un divan. Ea cunoştea prea bine atât temperamentul poporului ei, cât şi firea trădătoare a marelui preot, Hagi.

Cunoştea prea bine fanatismul religios ce împingea adeseori poporul ei la acte de nebunie religioasă şi ştia că Hagi poate foarte uşor să pornească împotriva ei,

dacă nu îl va sacrifica de data aceasta pe Tarzan, sub razele zeului strălucitor.

Acesta era motivul pentru care La nu putea să doarmă. A încercat să găsească o ieşire din dilema în care se afla, în sufletul ei neîmpăcându-se cu ideea de a-l sacrifica pe Tarzan.

Cu toate că ea era marea preoteasă a unui cult îngrozitor şi regina unei rase de oameni pe jumătate bestii, era femeie şi încă o femeie care a iubit numai o singură dată, iar dragostea ei întreagă o dăruise fiinţei dumnezeieşti care se afla acum din nou în mâinile ei.

De două ori a scăpat Tarzan de cuţitul sacru, iar ultima oară dragostea ei a triumfat şi asupra geloziei şi asupra fanatismului; iar La şi-a dat seama că nu poate să pună în primejdie viaţa omului pe care l-a iubit, oricât de deznădăjduită ar fi acea iubire.

În noaptea aceasta i s-a înfăţişat o problemă şi simţea că este peste puterile ei găsirea unei soluţii. Faptul că s-a logodit cu Hagi i-a luat şi ultima rază de speranţă că ar fi putut deveni vreodată soţia lui Tarzan.

Cu toate acestea, era tot atât de hotărâtă să-l scape pe Tarzan, ca şi cum ar fost propriul ei logodnic. El i-a salvat viaţa de două ori: o dată de furia unui preot care a înnebunit şi a doua oară de furia lui Tantor când era în „călduri”. De asemenea, ea şi-a dat cuvântul ca atunci când Tarzan va mai veni la Opar, să fie primit cu prietenie.

Totuşi, influenţa lui Hagi era mare şi La ştia că această influenţă a fost îndreptată din toate puterile împotriva lui Tarzan. De faptul acesta s-a convins destul de bine din atitudinea preoţilor, chiar din momentul când a pornit să-l aducă pe Tarzan la Opar. Precum şi din privirile furioase care i le aruncau cu toţii.

Mai curând sau mai târziu vor avea chiar îndrăzneala să o înfrunte. Nu aveau nevoie decât de un simplu

pretext. La ştia că ei vor găsi în cele din urmă acest pretext în atitudinea pe care ea o va manifesta faţă de Tarzan.

A trecut de mult de miezul nopţii, când la uşa camerei ei a bătut încet o preoteasă întotdeauna credincioasă şi pe care o avea de pază afară, lângă camera ei.

– Dot vrea să vă vorbească, a şoptit preoteasa.

– E târziu, a răspuns La, iar bărbaţilor nu le este permis să vină în partea aceasta a templului. Cum se face că a venit până aici şi care e motivul pentru care a trecut peste acest principiu?

– Spune că vine pentru binele mani preotese care se găseşte într-o primejdie, a răspuns fata.

– Să intre atunci! a zise La. Iar tu, dacă ţii la viaţă, ai grijă şi nu spune nimănui despre aceasta.

– Am să fiu tăcută ca piatra din care e zidit altarul, a răspuns fata ieşind.

După câteva clipe s-a întors aducându-l pe Dot, care s-a oprit la câţiva paşi de marea preoteasă, făcând o plecăciune adâncă. La a făcut fetei un semn şi aceasta a părăsit camera.

– Vorbeşte, Dot! a poruncit La.

– Ştim cu toţii, a început el, despre iubirea lui La pentru străinul captiv. Nu este treaba mea, un preot inferior, să iscodesc gândurile şi acţiunile marii mele preotese. Datoria mea este să o slujesc, cum ar trebui să facă şi aceia care acum complotează împotriva ei.

– Ce vrei să zici cu asta, Dot? Cine complotează contra mea?

– Chiar în momentul acesta, Hagi şi Oah împreună cu mai mulţi preoţi şi preotese au formulat un plan prin care să te ducă la pieire. Au pus spioni care să te pândească, ştiind că ai intenţia de a-l elibera pe Tarzan, mai ales că va veni cineva din partea lor care te va povăţui că cea mai uşoară soluţie a problemei ar fi să-l faci scăpat.

Această persoană este trimisă de Hagi, iar cei care te pândesc vor comunica poporului şi preoţilor că te-au surprins când ai dat drumul aceluia care trebuia sacrificat. Dar nici aceasta nu va putea ajuta cu nimic, pentru că Hagi a amplasat o mulţime de oameni în diverse ambuscade pe tot drumul, de la Opar până la munţi, care-l vor prinde pe Tarzan şi-l vor ucide pe loc. Nu e decât o singură cale prin care te poţi salva, regină a Oparului!

– Şi care este acea cale? a întrebat nerăbdătoare La.

– Trebuie, cu propriile tale mâini, să-l sacrifici pe Tarzan pe altarul templului marelui nostru zeu strălucitor.

CAPITOLUL VIII - Misterele trecutului.

A doua zi de dimineaţă. La şi-a luat liniştită dejunul, după care l-a trimis pe Dot cu mâncare la Tarzan. Nu a trecut mult şi a venit s-o viziteze o tânără preoteasă care era sora lui Oah.

Înainte chiar de a începe fata să vorbească, La a ştiut că este un emisar de-a lui Hagi şi că trădarea de care o prevenise Dot îşi urma cursul.

Fata nu se simţea în largul ei şi părea a fi foarte speriată..., aceasta pentru că era tânără şi-şi respecta mult regina, pe care o ştia atotputernică, capabilă s-o pedepsească cu moartea, dacă ar fi voit.

La şi-a formulat un plan de acţiune ca să-l pună în încurcătură pe Hagi şi pe conspiratorii lui, iar acum a aşteptat în tăcere ca fata să înceapă să vorbească. Au trecut însă, câteva minute până când fata şi-a găsit curajul necesar, începerii unei o discuţii prin care ştia că

va trăda. La început a vorbit doar despre banalităţi care nu aveau nici o legătură cu subiectul principal, iar La era se amuza simţind tulburarea clară în care se afla tânăra preoteasă.

– Foarte rar se întâmplă, a zis La, ca sora lui Oah să vină în apartamentele reginei sale fără a fi fost invitată. Mă bucur să văd că a băgat de seamă, în cele din urmă, că-i este datoare cu câteva servicii marii preotese a soarelui.

– Am venit, a zis fata, vorbind ca şi cum ar fi povestit o lecţie învăţată pe dinafară, am venit să-ţi spun ceva ce am auzit şi care cred că te interesează.

– Da? a întrebat La, ridicând sprâncenele.

– L-am auzit din întâmplare, a continuat fata, pe Hagi spunându-le unor preoţi că ar fi bucuros dacă Tarzan ar scăpa, pentru că aceasta te-ar scoate pe dumneata dintr-o mare încurcătură. Eu am crezut că La, regina, se va bucura să afle aceasta, deoarece ştim cu toţii că ai promis prietenie lui Tarzan şi prin urmare, nu ai dori nicidecum să-l sacrifici pe altarul zeului nostru strălucitor.

– Eu îmi cunosc bine datoria, a răspuns La cu o voce mândră. Nu am nevoie de Hagi, nici de preotesele mici ca să mi-o explice. Cunosc de asemenea şi prerogativele marii preotese şi ştiu că dreptul de a sacrifica este unul din aceste prerogative. Din acest motiv l-am împiedicat pe Hagi să-l sacrifice pe străin, nici o altă mână, în afară de mâna mea, nu poate oferi sângele inimii sale zeului strălucitor. De aceea, în ziua a treia de la sosirea lui aici, va muri sub cuţitul meu pe altarul templului nostru.

Efectul pe care aceste cuvinte l-au avut asupra celei care a fost trimisă lui Hagi a fost întocmai după cum prevăzuse La. Pe figura aceleia s-a zugrăvit dezamăgire, precum şi părere de rău, deoarece nu s-a aşteptat la o asemenea atitudine din partea preotesei La.

După câteva momente, fata a găsit un pretext oarecare ca să se retragă, iar La abia a putut să-şi reţină un surâs. Ea nu avea intenţia să-l sacrifice pe Tarzan; iar sora preotesei Oah nu putea să bănuiască acest gând.

Fata s-a întors la Hagi, repetând tot ce îşi putea aminti din spusele lui La. Aceste cuvinte l-au întristat pe marele preot. Planul lui nu era îndreptat numai împotriva lui Tarzan, ci mai mult ca să abată mânia preoţilor şi a poporului din Opar asupra marii preotese.

Oah era şi ea prezentă acolo când s-a întors sora sa, a fost atât de dezamăgită, încât s-a abţinut să nu izbucnească, muşcându-şi buzele. Niciodată nu a simţit o dorinţă mai puternică de a deveni o mare preoteasă. Câteva minute, adâncită în gânduri, s-a plimbat cu paşi repezi dintr-o parte în alta a încăperii. Deodată, s-a oprit în faţa lui Hagi.

– La îl iubeşte pe Tarzan, a zis ea, iar, dacă acceptă ideea de a-l sacrifica, o face numai de frica poporului ei. Îl iubeşte mai mult decât te-a iubit vreodată pe tine. Tarzan ştie aceasta şi are încredere în ea. Pe acest fapt ar trebui să mizăm şi noi şi atunci planul nostru va fi încununat de succes. Ascultă, Hagi, la ceea ce-ţi spune Oah. Trebuia să trimitem o preoteasă la el, care să-i comunice că vine din partea marii preotese şi că La i-a poruncit să-l conducă afară din Opar, scăpându-l în felul acesta, de orice primejdie. Iscoada noastră îl va conduce tocmai acolo unde vor fi ascunşi oamenii noştri, iar ei îl vor ucide. După aceea vom merge cu toţii la marea preoteasă şi o vom acuza de trădare. Preoteasa care l-a condus afară din Opar pe Tarzan, va declara că La a îndemnat-o să facă aceasta. Astfel, atât preoţii, cât şi poporul îşi vor dezlănţui furia şi vor cere, ca pedeapsă, viaţa marii preotese. Numai în acest fel vom reuşi să-i înlăturăm pe amândoi.

– Foarte bine! a exclamat Hagi impresionat. Vom face

aceasta mâine, în zorii zilei. Înainte de apusul soarelui, Opar va privi spre o nouă mare preoteasă.

Pe la mijlocul nopţii, Tarzan a fost trezit de zgomotul care se auzea la una din uşile camerei unde era închis. A auzit zăvorul trăgându-se şi uşa a scârţâit uşor, apoi aceasta s-a deschis încet din vechile ei balamale. În întunericul de nepătruns de acolo, nu putea să desluşească imaginea celui care a intrat, dar auzea zgomotul unor paşi care se apropiau de el, iar după câteva clipe a auzit o voce de femeie pronunţându-i numele în şoaptă.

– Aici sunt, a răspunse el. Cine eşti şi ce vrei de la mine în toiul nopţii?

– Viaţa ta este în primejdie. Ridică-te şi urmează-ne, a răspuns aceeaşi voce de femeie.

– Cine te-a trimis? a întrebat precipitat Tarzan.

Înainte însă de a aştepta răspunsul, a încercat să descopere prin mirosul său ager identitatea vizitatorului nocturn. Dar fiinţa de lângă el emana puternic un parfum străin. Astfel Tarzan nu a reuşit sub nici o formă să distingă dacă e cineva pe care-l cunoştea sau vreo persoană cu totul străină.

– Sunt trimisă de La, i s-a răspuns, ca să te scot din această închisoare şi să te las liber dincolo de zidurile Oparului. Iată-ţi şi armele, a adăugat ea apropiindu-se de el şi punându-i-le în mână.

După aceea l-a prins de braţ, ieşind împreună din închisoare. Au trecut printr-un coridor lung, au coborât mai multe scări, apoi şi-au continuat drumul din coridor în coridor şi din cameră în cameră, deschizând şi închizând mai multe uşi, care scârţâiau şi gemeau în balamalele lor ruginite.

Cât timp au călătorit în felul acesta şi în ce direcţie mergeau Tarzan nu avea de unde să ştie. El a aflat suficiente de la Dot, când îi aducea hrana, ca să creadă

cu adevărat în prietenia pe care i-o oferea La. Era ferm convins că aceasta va depune toate eforturile să-l ajute, deoarece Dot i-a povestit cum l-a salvat din mâinile lui Hagi când acesta a intenţionat să-l omoare în locul unde a fost descoperit zăcând în nesimţire.

Acesta a fost motivul pentru care a urmat-o pe femeia aceea, care spunea că a fost trimisă de La. Fără să opună nici un fel de rezistenţă. Şi-a amintit acum de cele spuse Jane în privinţa nenorocirilor ce îl aşteptau dacă ar persista să facă şi această a treia călătorie la Opar. S-a întrebat dacă nu cumva avea dreptate soţia sa. Adică să nu mai scape niciodată din ghearele preoţilor fanatici ai zeului strălucitor.

Părea că deasupra acestei cetăţi afurisite planează un demon de gardă şi care ameninţă viaţa oricărui ar îndrăzni să se apropie de acest loc interzis, sau ar căuta să strângă o parte din bogăţia adunată în beciurile cetăţii. Călăuza lui l-a de braţ prinţ întunericul de nepătruns al trecătorilor subterane, mai bine de o oră, până când. După ce au urcat un număr mare de trepte, au ieşit în mijlocul unor tufişuri dese, prin care abia putea să pătrundă, până la ei lumina slabă a lunii.

Aerul proaspăt ce i-a izbit obrajii l-a înştiinţat că se află la suprafaţa pământului. Femeia, care nu a articulat nici o vorbă de când au plecat din prima încăpere şi-a urmat acum drumul în aceeaşi tăcere, pe o cărare sucită din vegetaţia puternică a unei păduri dese.

Tarzan a privit spre cer şi a constatat, după aspectul lunii şi al stelelor, că merg pe un drum care duce în sus spre munţii din spatele Oparului, un loc pe unde el nu a mai fost niciodată, ţinutul acela părându-i-se gol şi pustiu.

Acum era surprins de natura bogată a vegetaţiei, deoarece au considerat că aceste dealuri sunt sterpe, abia având câteva tufişuri şi copaci piperniciţi.

În timp ce ei îşi continuau drumul pe deal spre muchia muntelui, luna s-a ridicat pe cer, astfel că lumina ei a indicat ochilor ageri ai lui Tarzan aproape întreaga topografie a ţinutului pe care îl traversau. Atunci a observat şi el că drumul mergea în sus printr-o trecătoare îngustă, împădurită şi a cărei vegetaţie nu se putea vedea de jos din câmpia Oparului.

Nefiind din fire prea comunicativ, nu a fost prea marcat de tăcerea neobişnuită a femeii care îl însoţea. Dacă ar fi avut ceva de spus, ar fi spus fără să mediteze prea mult.

Astfel şi-a închipuit că nici ea nu are prea multe să-i spună. Pe lângă aceasta, el mai avea un motiv de tăcere: cei care vor să ajungă departe la drum trebuie să vorbească cât mai puţin, economisindu-şi răsuflarea.

Spre răsărit, stelele au început să dispară una după alta, semn că se apropia răsăritul soarelui. Cei doi drumeţi au urcat acum un mal prăpăstios, care era şi sfârşitul râpei parcurse. Sus, pe culmea acestui mal, se întindea un teren mai drept şi mai puţin acoperit de copaci.

Cerul a început să se lumineze, iar după câtva timp femeia s-a oprit la marginea unui povârniş. Luminându-se bine de ziuă, Tarzan a văzut înaintea lui un bazin bine împădurit şi înconjurat din toate părţile de munţi, iar la o distanţă de patru-cinci kilometri a văzut ceva care i s-a părut conturul unei clădiri mari, al cărei acoperiş scânteia şi lucea la razele slabe ale soarelui abia răsărit.

Atunci şi-a întors capul şi a privit-o pe cea care îl însoţea. În clipa aceea s-a zugrăvit pe figura lui atât surpriză, cât şi o mare consternare, deoarece în faţa lui nu era altcineva decât La, marea preoteasă din Opar.

– Dumneata? a exclamat el. Acum desigur că Hagi va avea pretextul mult aşteptat pentru a te înlătura de la tron.

– Nu va avea niciodată prilejul să mă înlăture de la tron, a răspuns La, pentru că am intenţia să nu mă mai întorc niciodată la Opar.

– Să nu te mai întorci la Opar? Dar atunci unde să mergi? Unde poţi să te duci?

– Merg cu tine, a răspuns ea. Nu-ţi cer să mă iubeşti. Tot ce te rog e să mă duci departe de Opar, departe de duşmanii mei, care vor să mă ucidă. Nu am altă cale. Manu maimuţa cea mică i-a auzit pe când conspirau şi a venit la mine şi mi-a spus ce au de gând să facă. Fie că te sacrificam, fie că te scăpăm după cum am şi făcut, aceeaşi soartă m-ar fi aşteptat. S-a hotărât să mă înlăture, ca Oah să poată deveni mare preoteasă, iar Hagi, rege al Oparului. Dar pe tine, Tarzan, nu te puteam sacrifica cu nici un chip şi am ales singura alternativă pe care o mai aveam ca să putem să ne salvăm amândoi. Nu putem să mergem spre nord. Nici spre apus prin câmpia Oparului, deoarece Hagi a făcut ambuscade cu luptătorii lui în diferite locuri, unde te-ar fi prins, iar tu, Tarzan, oricât de mare luptător eşti, ai fi fost copleşit de numărul lor.

– Dar acum unde mă conduci? a întrebat dezorientat Tarzan.

– Dintre două situaţii dificile, am ales-o pe cea mai puţin îngrozitoare. În direcţia aceasta intrăm într-un ţinut necunoscut, despre care noi, oparienii, nu ştim decât ce ne spun legendele noastre: că ar fi plin de monştri şi de oameni ciudaţi. Oparienii nu au venit niciodată până aici, iar, dacă a venit vreunul atât de departe, nu s-a mai întors niciodată. Eu însă sunt convinsă că, dacă există în lume o fiinţă care să poată străbate această vale necunoscută, aceea nu poate fi decât Tarzan.

– Dar, dacă nu ştii nimic despre acest ţinut sau despre locuitorii din el, a întrebat Tarzan, cum se face că ştii atât de bine drumul?

– Cunoaştem bine drumul până la muchia dealului, dar aceasta este tot ce putem şti. Din când în când, vin până aproape de Opar nişte maimuţe mari, enorme, însoţite de lei şi vin tocmai pe acest drum. Desigur că leii nu ne pot spune unde duce drumul şi nici maimuţele nu vor să ne spună, pentru că noi suntem de foarte multă vreme în război cu ele. Aceştia coboară pe acest drum în Opar şi ne fură locuitorii, iar noi îi aşteptăm de multe ori pe drumul acesta, ca să-i prindem, iar, când prindem vreuna, o sacrificăm zeului strălucitor. Cel puţin acesta era vechiul nostru obicei, dar sunt ani de zile de când le-a venit mintea la cap şi nu-i mai putem prinde noi pe ei, ci ei pe noi. Nu ştim însă care le este cauza că ne fură oamenii. Ne imaginăm că nu pot face altceva cu ei, decât să îi mănânce. Sunt, o rasă foarte puternică, mai puternică decât Bolgani, gorila. Sunt de asemenea, cu mult mai isteţi, pentru că, după cum curge sânge de maimuţă în venele noastre, tot aşa în venele lor curge sânge omenesc.

– Atunci care este adevăratul motiv pentru care vrei neapărat să trecem prin această vale pentru a fugi de Opar? Nu mai există altă cale?

– Nu există, a răspuns ea. Toate drumurile care străbat valea sunt păzite de oamenii lui Hagi. Singura noastră perspectivă de scăpare este direcţia aceasta şi te-am adus pe singurul drum prin care se poate străbate stâncile prăpăstioase ce înconjoară Oparul spre sud. Trebuie să trecem ori peste această vale, ori în jurul ei şi să căutăm o trecătoare dincolo de munţi, în partea cealaltă.

Tarzan stătea în picioare, ca o statuie splendidă de bronz, privind bazinul împădurit din vale, fiind preocupat intens de problemele momentului.

Dacă ar fi fost singur, nu ar fi venit pe drumul acesta, având destulă încredere în propria forţă şi îndemânare că

ar fi putut să traverseze valea Oparului în destulă siguranţă, indiferent de cursele ce i le-a întins Hagi. Dar nu era singur. Acum trebuia să se gândească şi la femeia aceasta şi-şi dădea seama că, prin încercarea făcută de ea ca să-l salveze, îl supusese unei obligaţii morală peste care nu ar fi putut să treacă uşor.

Cea mai înţeleaptă cale de urmat părea a fi aceea de a ocoli bazinul, păstrând, pe cât era posibil, distanţa de clădirea ce se vedea în depărtare. Aceasta numai şi numai cu scopul de a găsi un drum să poată trece munţii şi să iasă dintr-un ţinut atât de neospitalier.

Dar, atât cât putea să zărească din edificiul acela pe jumătate ascuns în frunzişul marilor copaci, a fost suficient să-i stârnească curiozitatea în aşa grad, ca să simtă că i-ar fi imposibil să reziste dorinţei de a vedea ce este acolo.

El nu îşi putea închipui că bazinul era locuit şi de alte fiinţe, decât de fiare sălbatice; iar clădirea pe care o vedea a considerat că era opera unui popor stins sau plecat de acolo, fie că ar fi fost contemporan ca cel din Atlantida, care a clădit Oparul, fie că localul fusese clădit chiar de oparieni. Iar acum uitat cu totul de descendenţii acestora. Din câte putea el să vadă de la distanţă, mărimea şi frumuseţea clădirii nu puteau fi decât ale unui palat.

Tarzan nu cunoştea frica, cu toate că poseda până la un grad oarecare acea precauţie inerentă tuturor animalelor sălbatice. El nu ar fi stat la îndoială să-şi măsoare isteţimea şi puterea cu fiare de ordine inferioară, oricât de feroce ar fi fost acestea, pentru că fiarele nu se puteau uni între ele ca să-l distrugă pe el.

Dacă s-ar fi găsit oameni care să-l urmărească în număr mare, ştia că pluteşte într-o adevărată primejdie şi că, faţă de inteligenţa şi puterea lor combinată, marea lui putere nu-i va mai ajuta la nimic.

Totuşi, după calculele lui, nu prea erau motive care l-ar fi făcut să creadă ca bazinul este locuit de fiinţe omeneşti. O cercetare mai de aproape a clădirii îi va arăta, fără îndoială, că nu este decât o ruină părăsită şi că cei mai interesanţi duşmani pe care îi va întâlni, vor fi leii şi marile maimuţe.

De nici unul dintre aceştia nu-i era frică, mai ales că îşi închipuia că va fi în stare să poată stabili relaţii amicale cu maimuţele. Prin urmare, socotind că trebuie să caute o ieşire din acest loc, de partea opusă de unde se afla el, era şi firesc să aleagă drumul cel mai drept, adică să traverseze bazinul Astfel, înclinarea pe care o avea de ă explora valea era sprijinită şi de ideea de a tăia drumul sau, cu alte cuvinte, a câştiga timp şi de a economisi oboseală.

– Haide! s-a adresat el femeii.

Au pornit în partea de jos a povârnişului, mergând în direcţia clădirii din faţa lor.

– Cum, pe acolo vrei să mergi? A strigat ea mirată.

– De ce nu? Drumul cel mai scurt este peste vale şi după cum fac eu calculele, nu vom putea găsi nici un drum de trecut munţii, decât de partea cealaltă.

– Dar mie mi-e frică, a zis ea. Numai bunul nostru zeu strălucitor ştie ce primejdii teribile ne aşteaptă în adâncul pădurilor de jos.

– Nu-l vom găsi decât pe Numa şi pe Mangani, a zis el. De aceştia nu trebuie să ne fie frică.

– Ţie nu îţi este teamă de nimic, a zis ea, dar eu nu sunt decât o biată femeie.

– Iar noi nu murim decât o singură dată, a replicat Tarzan. Dacă ne temem întruna de moarte, nu o vom înlătura, ci ne vom face numai viaţa mizerabilă. Vom merge, aşadar, pe calea cea mai scurtă şi cred că vom vedea destule lucruri care să ne despăgubească de riscul asumat.

Au mers, deci, în jos, printre tufişuri, spre o cărare bine bătătorită şi cu cât se apropiau de nivelul bazinului, cu atât pădurea se îndesa mai mult, iar copacii erau mai mari, până când au ajuns să nu le mai poată vedea vârfurile.

Din spatele lor bătea un vânt uşor. Tarzan deşi mergea repede, era cu atenţia încordată la orice mişcare din jurul lui. Pe pământul tare al cărării erau foarte puţine semne care să indice natura animalelor ce au trecut pe acolo, dar se vedeau bine urmele de leu.

De mai multe ori Tarzan s-a oprit şi a ascultat, ridicând adeseori capul şi mirosind aerul cu nările lui sensibile, ca şi cum ar fi căutat să ştie tot ce ar fi fost împrejurul lui.

– Părerea mea este, a zis el după puţină vreme, că sunt oameni în valea aceasta. Simt, de mai multe minute, că ne pândeşte cineva. Dar, oricine ar fi acela, e mai îndemânatic decât se poate spune, deoarece nu pot să miros decât o urmă foarte slabă care să-mi denote prezenţa lui.

La a privit în jurul ei cu uimire şi s-a apropiat şi mai mult de el.

– Nu văd pe nimeni, a zis ea încet.

– Nici eu, a răspuns el. Nu pot să simt un miros pozitiv; totuşi, sunt convins că ne urmăreşte cineva. Acel cineva sau ceva ne urmăreşte după miros şi e destul de isteţ, pentru că ne păstrează mirosul, chiar la o anumită distanţă de noi. După părerea mea, oricine ar fi acela, trece pe la o înălţime mare printre copaci, iar vântul îl ajută fiindcă bate din spatele nostru. Dar, chiar dacă ar sufla din faţa noastră, tot nu am putea descoperi mirosul lui. Aşteaptă un moment aici, să mă conving.

Zicând acestea, a sărit uşurel în crengile unui copac din apropiere şi a început să se caţere în sus cu agilitatea unei veveriţe. După câteva momente a apărut din nou lângă La.

– Am avut dreptate. Este cineva sau ceva, nu tocmai departe de noi. Dar nu pot spune dacă este om sau Mangani, pentru că mirosul lui este un miros străin, care nu-mi arată că ar fi unul din ei. Dar haide să imităm şi noi jocul lui.

A prins-o pe fată de mijloc şi a azvârlit-o ca pe o pană pe umăr, apoi a pornit în sus printre copaci, spunându-i:

– Dacă nu este prea aproape de noi ca să ne vadă, lucru de care mă îndoiesc, urma noastră va trece pe deasupra capului său şi va trece un timp până va reuşi să o regăsească. Dar ar putea fi suficient de deştept ca să urce şi el la o înălţime mai mare.

La s-a minunat de puterea lui Tarzan. Care o ducea cu atâta uşurinţă din copac în copac. Era impresionată de viteza cu care străbătea acest drum înfrunzit şi atât de nesigur. El a continuat să meargă înainte în felul acesta, încă vreo jumătate de oră, când s-a oprit deodată. A stat în picioare pe o creangă groasă şi arătându-i cu mâna în jos. I-a zis:

– Priveşte!

Uitându-se în direcţia indicată, fata a văzut prin frunziş o poiană bine împrejmuită, în care se găseau vreo douăsprezece colibe, asupra cărora s-a îndreptat toată atenţia ei. Tot atât de surprins era şi Tarzan de ceea ce vedea în mod vag prin frunziş.

Evident că erau colibe, dar păreau că se mişcă dintr-o parte în alta prin aer, unele legănându-se uşor înainte şi înapoi, altele scuturându-se în sus şi în jos, într-o agitaţie mai mult sau mai puţin violentă.

Tarzan a sărit pe creanga unui copac din apropiere şi a coborât mai jos, luând-o pe La de pe umeri. După aceea, s-a furişat cât a putut mai aproape, urmat de fată, deoarece şi ea,

la fel cu ceilalţi, oparieni era în capabilă să meargă prin copaci. După puţin, au ajuns într-un loc de unde

puteau foarte bine să vadă satul, ca să-i zicem aşa, de colibe şi imediat misterul legănării acestor colibe s-a explicat de la sine.

Erau construite în forma unor stupi mari de albine, aşa cum le construiesc multe triburi africane. Aveau cam vreo doi metri şi ceva în diametru şi cam tot atâta înălţime, dar în loc de a fi aşezate pe pământ, fiecare era suspendată de o funie groasă de iarbă, de creanga unuia dintre copacii uriaşi care creşteau în interiorul întăriturii. Din centrul fundului fiecărei colibe atârna altă funie, ceva mai subţire.

De acolo de unde se găsea, Tarzan nu putea să vadă nici o deschizătură destul de mare, la nici o colibă, prin care să poată intra corpul unui om, cu toate că erau mai multe deschizături rotunde de câte zece centimetri în diametru, la o înălţime de un metru de la podea.

În interiorul satului se aflau mai mulţi locuitori, dacă mica colecţie de case atârnate meritau să li se aplice un nume ca acesta. Şi nici oamenii de acolo nu i se păreau lui Tarzan că ar fi mai puţin ciudaţi decât locuinţele lor atât de curioase. Un lucru era evident: erau negri, dar aparţineau unui neam necunoscut de Tarzan.

Nici unul nu avea nici un fel de îmbrăcăminte pe el sau vreun fel de ornament, în afară de câteva pete colorate, aplicate la întâmplare pe corpul lor. Erau înalţi şi foarte musculoşi, cu toate că picioarele le păreau prea scurte, iar braţele prea lungi pentru o simetrie a corpului. Conturul feţei le era aproape animalic, fălcile fiind exagerat de ieşite în evidenţă, iar deasupra sprâncenelor lor stufoase aproape că nu se vedea fruntea, craniul fiind aplecat înapoi, într-o direcţie aproape orizontală.

În timp ce Tarzan se uita la ei, a văzut că unul dintre ei cobora pe una din funiile ce atârnau de fundul unei colibe şi a înţeles imediat, atât scopul acestor funii, cât şi unde se afla intrarea în locuinţele lor.

Creaturile întinse pe jos şi rezemate în şolduri erau ocupate în momentul de faţă, cu mâncarea. Mai multe aveau în mână oase de pe care rodeau carnea crudă cu dinţii mari şi puternici, iar alţii mâncau frunze şi rădăcini de plante. Erau de ambele sexe şi de diferite vârste, de la copiii cei mici, până la persoane mature, dar nici unul nu părea bătrân de tot.

Pe corp nu aveau păr aproape deloc. Aveau doar câteva şuviţe de păr brune, care le creşteau pe cap ca şi firele de sârmă. Vorbeau între ei foarte rar şi cu un ton care semăna mai mult a mârâit de fiară. În timpul cât Tarzan i-a ţinut sub observaţie, nu a avut prilejul să vadă pe vreunul râzând, nici chiar zâmbind, fapt care-i făcea să nu semene deloc cu nici un trib african cunoscut lui.

Cu toate că a cercetat din priviri cât mai amănunţit întreaga întindere a acestui sat întărit, nu a văzut nimic care să-i arate că ar exista vase de gătit, sau că s-ar fi făcut vreodată foc pe acolo.

Pe pământ, la îndemâna bărbaţilor, se aflau şi armele lor: nişte suliţe scurte în formă mai mult de securi, decât de suliţă. În afară de acestea mai aveau şi nişte topoare foarte ascuţite, de metal.

Tarzan era foarte bucuros că a venit pe drumul acesta, deoarece a avut prilejul să vadă astfel de tipi indigeni, de care nici nu ar fi visat să poată exista: un tip atât de inferior, încât se apropia de treapta animalelor. Până şi Wazdonii şi Hodonii din Paluldon erau înaintaţi foarte mult pe scara evoluţiei, în comparaţie cu aceste fiinţe.

Uitându-se la ei, nu a putut să nu se mire că aveau şi puţina inteligenţă de a-şi fabrica armele pe care le posedau, care, după cum putea vedea el de acolo, erau făcute de meşteşugari buni, având un desen şi o formă destul de satisfăcătoare.

Chiar şi colibele lor păreau construite bine şi ingenios, iar întăritura care împrejmuia sătucul lor era înaltă,

puternică şi bine construită, în scopul de a-i apăra împotriva leilor de care mişuna acel ţinut.

În timp ce Tarzan şi La îi priveau pe aceşti oameni, a observat de la o vreme că s-a apropiat din stânga lor, o altă fiinţă, iar după câteva clipe lângă ceilalţi a mai coborât unul ca ei.

Ceilalţi au simţit prezenţa lui, dar i-au aruncat o privire indiferentă. Acela a venit şi s-a aşezat printre ei, având aerul că le spune ceva. Tarzan, deşi nu-i putea prinde cuvintele, calcula, după gesturile lui, gesturi cu care acela îşi completa sărăcia şi lipsurile limbajului, că povesteşte camarazilor săi despre străinul şi femeia pe care i-a văzut cu puţin timp înainte, în pădure. Tarzan a ştiut numaidecât că aceasta trebuia să fie fiinţa care i-a urmărit şi de care au scăpat cu atâta uşurinţă.

Se vedea bine că povestirea lui i-a aprins pe toţi, pentru că unii s-au ridicat şi au început să sară în sus, cu genunchii îndoiţi, bătându-şi în mod caraghios braţele de pulpele goale. Totuşi, expresia de pe figurile lor a rămas aproape neschimbată, iar după câteva clipe s-au aşezat din nou la locurile lor.

Tocmai atunci s-a auzit din depărtare din pădure un ţipăt puternic, care a deşteptat în creierul lui Tarzan amintiri vechi.

– Bolgani, i-a şoptit el lui La.

– Una din marile maimuţe, a zis ea cutremurându-se.

Nu a trecut mult şi l-au văzut venind pe cărarea din junglă spre sătuc. Era o gorilă enormă. Avea o mărime pe care Tarzan nu a mai avut ocazia să o vadă niciodată. Cu o statură aproape gigantică, această creatură mergea drept în picioare, cu pasul regulat ca al unui om, fără să atingă măcar o singură dată pământul cu încheietura mâinilor sale.

Capul şi figura îi erau aproape la fel ca ale unei gorile şi cu toate acestea, era o deosebire pe care Tarzan a

observat-o numai după ce fiara s-a apropiat mai mult; era un Bolgani, într-adevăr, dar cu sufletul şi creierul unui om. Nu numai acest fapt făcea ca această creatură să pară unică în felul ei. Mai ciudat probabil decât orice era faptul că purta podoabe… şi ce fel de podoabe! Aur şi diamante străluceau pe blana lui, iar deasupra coatelor avea o mulţime de brăţări de aur, după cum avea şi la glezne De pe o cingătoare cu care era încins peste mijloc atârna, atât dinainte cât şi înapoi, câte o curea lungă şi îngustă până aproape de pământ, construită după toate aparenţele, din inele de aur încrustate cu diamante.

Niciodată până atunci John Clayton, lord de Greystoke, nu a avut prilejul să vadă o desfăşurare de atâta bogăţie, nici chiar în lada cu giuvaeruri găsită în Opar.

Îndată după ce strigătul acela îngrozitor a întrerupt tăcerea pădurii, Tarzan a putut să observe şi efectul lui asupra locuitorilor din sătuc. Ei au sărit instantaneu în picioare. Femeile şi copiii alergau pe după trunchiurile copacilor sau urcau repede în colibele lor, iar o parte din bărbaţi au înaintat, înghesuindu-se, spre poarta întăriturii.

Gorila s-a oprit în afara acestei porţi, ridicându-şi vocea din nou, dar de astă dată a început să vorbească. În loc să mai repete strigătul straniu de adineaori.

CAPITOLUL IX - Lancea ucigătoare.

După ce a intrat în sătuc gorila aceea enormă, cu înfăţişare omenească, războinicii au închis poarta şi s-au retras cu respect într-o parte. În timp ce fiara înainta în centrul luminişului, unde s-a oprit un moment, uitându-se în jur.

– Unde sunt „Ele” cu pruncii lor? a întrebat el. Să le chemaţi aici.

Comanda a fost dată cu o voce destul de tare şi desigur că a fost auzită de femei şi de copii, dar nimeni nu a îndrăznit să iasă din ascunzătoare. Războinicii se învârteau agitaţi pe lângă colibe. Păreau frământaţi de o luptă mare ce se da în sufletul lor..., o luptă între frica cumplită ce le-o inspira fiinţa care le-a dat ordinul şi dorinţa de a nu-i împlini ordinul.

– Chemaţi-le, a repetat gorila, sau mergeţi să le aduceţi voi înşivă!

Un războinic a avut, în cele din urmă, destul curaj ca să răspundă fiarei:

– Satul nostru a mai dat o femeie luna aceasta. Acum este rândul altui sat.

– Tăcere! a răcnit gorila, înaintând ameninţător spre el. Eşti un Gomangani obraznic, care te opui fiinţei lui Bolgani. Eu vorbesc în numele lui Numa: supune-te, ori mori!

Negrul, tremurând de spaimă, s-a întoarse şi a chemat femeile şi copiii. Nimeni nu a răspuns la chemarea lui. Bolgani a început să-şi piardă răbdarea.

– Duceţi-vă şi le aduceţi! a poruncit el.

Înfricoşaţi, negrii au porniră spre ascunzătorile unde se aflau femeile şi copiii. După un timp s-au prezentat în faţa gorilei, târându-le de braţ şi mai ales, de păr.

Tarzan s-a mirat că negri, care la început nu au dorit să predea femeile, se purtau acum cu ele fără blândeţe şi fără a le arăta nici cea mai mică afecţiune. Totuşi, această atitudine a lor faţă de femei, i-a fost pe deplin lămurită, îndată ce a auzit cuvintele războinicului care a vorbit mai înainte.

– Înălţată Bolgani, a zis el, adresându-se gorilei. Dacă Numa ia întotdeauna din satul acesta, în curând nu vor mai rămâne destule femei pentru războinicii de aici, numărul copiilor se va micşora şi nu va mai rămâne nimeni dintre noi.

– Şi ce este cu asta? a răspunse gorila-om. Sunt prea mulţi Gomangani în lume, aşa cum sunteţi acum. În afară de aceasta, nu aţi fost creaţi decât să-l serviţi pe Numa, împăratul şi aleşilor săi, Bolgani.

Şi pe când vorbea, examina femeile şi copiii, pişcându-le şi lovindu-le cu palma peste spate şi piept. După un timp s-a oprit în faţa unei femei tinere care ţinea la spate, călare peste şoldurile ei, un copil de vreo trei ani.

– Pe asta am s-o iau! a zis gorila smucind copilul de lângă mama sa şi aruncându-l cu brutalitate până lângă gard, unde copilul a rămas nemişcat de durere, probabil cu oasele frânte şi pe moarte.

Sărmana mamă, stupidă cum era şi după toate aparentele, mai mult animal decât o fiinţă omenească, a rămas un moment tremurând, într-o durere mută, apoi a pornit repede spre copilaşul ei. Dar gorila-om a smucit-o imediat cu una din labele ei puternice şi a trântit-o la pământ.

Simultan cu această mişcare, a izbucnit din frunzişul de deasupra lor, răcnetul teribil şi înfiorător de sfidare al maimuţoiului antropoid.

Sărmanii negri au aruncat priviri speriate în sus, pe când gorila şi-a întors faţa ei urâtă, mârâind cu furie spre cel care a scos acest răcnet bestial.

Sus, pe o creangă mare care se clătina uşor, privirile lor au întâmpinat o fiinţă cum nu au mai văzut până atunci: era un om alb, un Tarmangani cu pielea fără păr, la fel ca Histah, şarpele. Dar, tot în clipa când au privit în sus, mâna dreaptă a străinului, în care-şi ţinea suliţa, a pornit înainte cu putere, iar lancea, zburând cu viteză, s-a înfipt adânc în pieptul lui Bolgani.

Scoţând un singur strigăt de furie şi agonie, gorila s-a prăbuşit la pământ, unde s-a zbătut câteva clipe în spasme, după care nu s-a mai mişcat, murise.

Tarzan nu i-a simpatizat niciodată pe Gomangani ca

rasă, dar spiritul de dreptate era inerent în creierul şi inima lui engleză; acesta fusese impulsul ce îl determinase să ia atât de spontan partea celui mai slab… Pe de altă parte, Bolgani era inamicul său ereditar. Lupta sa cea dintâi fusese tot cu un Bolgani, precum şi prima sa victorie.

Sărmanii negri erau încă într-o stare de uimire care-i ţinea în loc ca împietriţi când Tarzan a coborât din copac în mijlocul lor. Ei s-au retras îngroziţi, ridicând simultan şi ameninţător suliţele împotriva lui.

– Vă sunt prieten, a zis repede Tarzan. Sunt Tarzan, omul junglei. Lăsaţi suliţele jos!

După aceea s-a dus să-şi scoată suliţa din cadavrul lui Bolgani.

– Cine este această creatură care vine în satul vostru şi vă ucide copiii, răpindu-vă femeile? Cine este acesta pe care voi nu îndrăzniţi să-l străpungeţi cu suliţele?

– Este unul din poporul ales al lui Numa, a zis războinicul care părea oratorul satului. Iar când Numa va afla că a fost ucis în satul nostru, vom fi omorâţi cu toţii pentru ceea ce ai făcut tu, străine.

– Cine este Numa? A mai întrebat Tarzan pentru care cuvântul acesta nu însemna nimic altceva, în limba marilor maimuţe, decât un simplu “leu”.

– Numa este împăratul, a răspuns negrul. El locuieşte în palatul diamantelor împreună cu Bolgani, a încercat să se exprime negrul într-un limbaj al maimuţelor.

Chiar dacă limbajul lor era destul de primitiv se simţea totuşi influenţa inteligenţei oparienilor. Astfel, Tarzan a avut o imagine clară a situaţiei. Numa era cuvântul adoptat de regele Bolganilor, iar titlul de împărat indica numai locul său de onoare printre ceilalţi şefi.

În clipa în care Bolgani a căzut mort, femela căreia i s-a luat copilul a alergat imediat la el, luându-l în braţe. Aşezându-se apoi pe pământ, l-a strâns la piept,

mângâindu-l şi spunându-i, ca să-l împace, cuvinte dulci de mamă.

Tarzan a constatat că ţipetele copilului au fost mai mult rezultatul spaimei acestuia, decât al rănilor suferite. De fapt, nu avea decât două-trei zgârieturi, aşa că nu s-a mai ocupat de el.

S-a întors spre războinicii care discutau agitaţi între ei. Când l-au văzut că se apropie, au format un semicerc, rămânând în picioare în faţa lui.

– Bolgani vor trimite să ne ucidă pe toţi, au zis ei, îndată ce vor afla ce s-a petrecut în satul nostru. Nu vom fi pedepsiţi numai în cazul în care vom duce în faţa lor pe cel care a aruncat cu suliţa. Prin urmare, Tarmangani, vei merge cu noi la palatul diamantelor, unde te vom preda Bolganilor.

Tarzan a început să zâmbească. Cam ce fel de fiinţă credeau aceşti negri că ar fi el, când îşi închipuiau că i-ar lăsa să-l ducă atât de uşor şi să-l predea în mâinile lui Numa, împăratul Bolganilor?

Cu toate că realiza destul de bine riscul la care se expune intrând în sat, mai ştia încă ceva. Ştia că ar putea să scape din mâinile acestor sălbatici cu mult mai uşor decât ar fi putut ei să-l reţină acolo.

De multe ori i s-a întâmplat să se găsească în faţa unor sălbatici cu suliţele ridicate împotriva lui şi întotdeauna a ştiut exact la ceea ce trebuia să se aştepte în cazul unui atac.

De astă dată preferă să rămână în pace cu aceşti oameni, în dorinţa de a afla de la ei câteva lucruri la care s-a gândit chiar din momentul când a descoperit satul din mijlocul pădurii.

– Aşteptaţi, le-a zis el. Sunteţi voi în stare să trădaţi un prieten care a venit în satul vostru ca să vă apere de un duşman?

– Noi nu vrem să te ucidem, Tarmangani. Nu vom face

nimic altceva decât să te ducem la Bolgani pentru Numa, împăratul.

– Aceasta înseamnă acelaşi lucru, a replicat Tarzan, pentru că voi ştiţi bine că Numa mă va ucide.

– Nu-i vina noastră, a răspuns vorbitorul satului. Dacă te-am putea scăpa, am face-o bucuros, dar, când Bolgani vor descoperi ce s-a întâmplat în satul nostru, noi vom fi aceia care vom suferi.

– Dar pentru ce este nevoie să ştie ei că în satul vostru a fost ucis un Bolgani?

– Vor şti pentru că îi vor vedea cadavrul când se vor mai întoarce pe aici.

– Aceasta nu se va întâmpla, dacă duceţi cadavrul în altă parte, a răspuns Tarzan.

Negrii s-au scărpinat nedumeriţi în ceafă. Cu minţile lor proaste şi ignorante, nu au putut să găsească o soluţie a problemei. Ceea ce spune străinul, era adevărat. Nu ştia nimeni, numai ei şi cu străinul că în satul lor a fost ucis un Bolgani. Prin urmare, dacă transportau cadavrul de acolo, orice bănuială asupra satului lor va fi înlăturată de la sine. Dar unde aveau să-l ducă?

I-au pus această întrebare şi lui Tarzan.

– Am eu grijă de aceasta în locul vostru. Eu m-am rătăcit pe aici. Acum caut un drum să ies din valea aceasta şi merg în direcţia aceea. Şi Tarzan a arătat cu mâna spre sud-est. Negrii au clătinat din cap.

– Se poate să fie un drum care să ducă în exteriorul văii în direcţia aceea, a spus unul, dar ce se găseşte mai încolo nu există om care să ştie. Nici nu ştiu dacă este drum pe acolo sau dacă mai este ceva de partea cealaltă. Se spune că dincolo de munte este un foc mare care arde necontenit şi că din acest motiv nu îndrăzneşte să meargă până acolo să se convingă. Eu nu am fost niciodată mai departe de satul meu decât la o distanţă

de cel mult o zi de mers pe jos şi atunci numai ca să vânăm şi să adunăm fructe pentru Bolgani. Nu ştiu dacă este vreun drum pe acolo şi nu pot să spun dacă ar putea cineva să iasă pe acolo, chiar dacă ar exista vreun drum.

– Dar nu iese nimeni din valea asta, niciodată?

– Nu ştiu ce fac alţii din alte sate, a răspuns negrul, dar din satul nostru nu a ieşit nimeni niciodată din valea aceasta.

– Ce se găseşte în direcţia aceea? a întrebat Tarzan, indicând direcţia spre Opar.

– Nu ştiu, a răspuns negrul. Am văzut însă că unii Bolgani vin din partea aceea aducând cu ei fiinţe ciudate: oameni mici cu pielea albă, cu mult păr pe ei, cu picioare scurte, sucite şi cu braţe lungi; iar uneori aduc şi femei care nu seamănă deloc cu micii şi urâţii Tarmangani. Dar de unde îi iau nu pot să ştiu, pentru că nu ni se spune. Atât aveai de întrebat?

– Da, atâta tot, a răspuns Tarzan, văzând că nu poate primi nici o informaţie ca lumea de la aceşti săteni ignoranţii.

Ştiind acum că trebuie să-şi găsească singur drumul afară din vale şi ştiind că ar putea-o face mult mai repede şi în mai multă siguranţă, dacă ar fi singur, s-a hotărât să-i sondeze pe negri în privinţa unui plan care i-a trecut prin minte.

– Dacă eu îl duc de aici pe Bolgani, departe de tot, aşa ca nimeni să nu mai poată şti că a fost omorât în satul vostru, mă veţi socoti voi oare prietenul vostru?

– Da, au răspuns sătenii într-un glas.

– Atunci, a zis Tarzan, veţi păstra aici pentru mine pe soţia mea până când mă voi înapoia în satul vostru? Puteţi să o ascundeţi într-o colibă de-a voastră, în cazul în care se va întâmpla să vină, între timp, vreun Bolgani pe aici, astfel încât nimeni să nu ştie că ea se află printre

voi? Ce spuneţi?

Negrii au privit de jur-împrejur.

– Dar unde este? a întrebat unul, noi nu o vedem.

– Dacă îmi făgăduiţi că o veţi ascunde şi o veţi apăra, o aduc aici, a răspuns Tarzan al maimuţelor.

– Nu mă voi atinge deloc de ea, a făgăduit şeful satului, dar nu ştiu ce zic ceilalţi.

Tarzan s-a întors spre ceilalţi negri, care s-au strâns în jurul lui şi al şefului lor.

– Îmi aduc femeia aici în satul vostru şi voi o veţi ascunde, o veţi hrăni şi o veţi apăra până mă întorc. Am să iau cu mine cadavrul lui Bolgani şi-l voi duce departe de tot, ca să nu cadă bănuiala asupra satului vostru; când mă voi înapoia, mă aştept să o găsesc vie şi nevătămată.

El a considerat că e mai bine să spună că este soţia lui şi în felul acesta ei putând înţelege mai uşor că ea e sub scutul lui, iar, dacă ei simţeau faţă de el fie recunoştinţă, fie teamă, La va fi acolo în deplină siguranţă.

Întorcându-şi faţa spre copacul unde era ea ascunsă, i-a strigat să coboare, iar după câteva clipe La a coborât pe una din crengile cele mai joase ale unui copac ce se afla chiar în interiorul curţii şi de acolo a sărit în braţele lui Tarzan.

– Este „Ea”, s-a adresat el negrilor din sat. Păziţi-o bine şi ascundeţi-o să nu fie văzută de Bolgani. Să ştiţi că, dacă la întoarcerea mea, voi afla că i s-a întâmplat vreun rău, voi comunica Bolganilor că voi aţi făcut această faptă, indicându-le în acel moment cadavrul gorilei.

La s-a întors spre el cu o privire rugătoare, aproape tremurând de frică auzind intenţia lui Tarzan.

– Vrei să pleci şi să mă laşi singură aici? a întrebat ea.

– Numai provizoriu, a răspuns Tarzan. Aceşti sărmani oameni sunt înspăimântaţi de gândul că, dacă se va afla cumva că fiara aceasta şi-a găsit moartea în satul lor, vor

suferi în urma furiei celorlalţi. De aceea le-am promis că voi ridica de aici toate dovezile, în aşa fel încât bănuiala să cadă cu totul în altă parte. Dacă ei sunt destul de sus pe scara evoluţiei ca să poată avea măcar cel mai mic sentiment de recunoştinţă, lucru de care mă îndoiesc însă, se vor simţi obligaţi faţă de mine că le-am ucis duşmanul, precum şi pentru faptul că înlătur acum orice bănuială care ar putea cădea asupra lor. Din aceste motive, ei vor trebui să te apere, a continuat Tarzan. Dar, pentru a mă asigura şi mai mult, am apelat şi la frica lui faţă de Bolgani, un sentiment care precis că există în sufletele lor. Cred că vei fi în siguranţă aici, ca şi cum aş fi eu cu tine, pentru că altfel nu aş pleca, lăsându-te singură. Eu pot să călătoresc mult mai repede când sunt singur, aşa că sper să găsesc mai cu uşurinţă o trecătoare care să ne scoată din vale, iar după aceea mă voi întoarce să te iau cu mine, putând în felul acesta să scăpăm mai uşor, sau cel puţin cu mai mare siguranţă de reuşită, decât dacă am porni amândoi în căutarea trecătorii.

– Ai să te întorci? a întrebat ea cu o voce care îi trăda teama, privindu-l în ochi.

– Desigur că mă voi întoarce, a răspuns Tarzan. Apoi s-a adresat negrilor:

– Curăţiţi repede o colibă pentru femeia mea şi aveţi grijă să nu-i zică nimeni nimic şi să i se dea apă şi hrană suficientă. Vă mai repet încă o dată să nu uitaţi: vieţile voastre atârnă de felul cum vă veţi comporta cu ea.

Aplecându-se, a prins gorila-om de piept şi de cingătoare şi a aruncat-o cu uşurinţă pe umăr. Acest fapt i-a determinat pe negri să rămână muţi de admiraţie în faţa forţei sale.

Ei înşişi erau oameni care posedau o putere mare, dar nu era nici unul care să fi putut duce în spinare, fără să se clatine pe picioare, o greutate atât de mare ca a lui

Bolgani. Totuşi, acest Tarmangani străin mergea cu aceeaşi uşurinţă, ca şi cum nu ar fi avut nimic în spate.

După ce au deschis poarta împrejmuirii, el a început să alerge în partea de jos a cărării junglei, iar după câteva clipe a dispărut la o cotitură, ca şi cum l-ar fi înghiţit pădurea.

La s-a adresat atunci negrilor:

– Faceţi-mi coliba pentru că sunt obosită şi vreau să mă odihnesc.

Ei au privit-o întrebător, iar după aceea au şoptit câteva clipe între ei.

Pentru La, era evident că s-a ivit între ei o divergenţă de opinii. După un timp, a început să desluşească puţin din frazele pe care aceştia le rosteau. A auzit că unii îşi exprimau părerea că trebuia să se îndeplinească dorinţele lui Tarzan, iar alţii obiectau cu tărie, dorind să scape satul de ea, ca nu cumva să fie descoperită de Bolgani, iar sătenii să fie pedepsiţi pentru trădarea lor.

– Am face mai bine, a auzit ea pe unul spunând, dacă am preda-o numaidecât Bolganilor şi le-am mai spune că l-am văzut pe soţul ei când l-a ucis pe trimisul lui Numa. Vom mai spune că am încercat să-l prindem şi pe Tarmangani, dar el a scăpat, iar noi nu am putut s-o prindem decât pe soţia lui. În felul acesta ne vom pune bine cu Numa şi se poate ca după-aceea să nu mai ia din satul nostru atâtea femei şi copii ca până acum.

– Dar şi Tarmangani este un om mare şi puternic, a răspuns alt negru. Aţi văzut că este mai puternic chiar decât un Bolgani. Ar fi un duşman dintre cei mai grozavi şi pe lângă acestea, se poate întâmpla ca Bolgani să nu ne creadă şi i-am avea atunci şi pe ei ca duşmani, pe lângă străinul acela.

– Ai dreptate, a strigat La, Tarmangani este mare şi puternic. Cu mult mai bine ar fi pentru voi săi aveţi prieten, decât duşman. El se luptă cu Numa, leul şi îl

ucide singur. L-aţi văzut cu ce uşurinţă a dus corpul cel mare a lui Bolgani? L-aţi văzut cu ce uşurinţă alerga pe cărarea pădurii cu sarcina sa? Tot cu aceeaşi uşurinţă ar fi putut duce acest cadavru prin copacii pădurii. În lumea întreagă nu se mai găseşte altul ca el, nimeni nu este ca Tarzan. Dacă aveţi minte Gomanganilor, veţi păstra prietenia lui Tarzan.

Negrii au ascultat-o în tăcere, fără ca pe figurile lor idioate să se poată vedea ceea ce se petrecea în creierele lor stupide. Au rămas în tăcere, privind-o, mai mult de un minut. La a început să vorbească din nou.

– Haide, a strigat ea poruncitor, faceţi-mi coliba!

În această clipă ea era marea preoteasă a zeului strălucitor; era La, regina Oparului, adresându-se sclavelor sale.

Atitudinea regească şi tonul ei poruncitor a produs o schimbare instantanee a sătenilor şi La s-a convins că Tarzan a avut dreptate în presupunerile sale, că ei nu pot fi mişcaţi decât prin mijlocul teroarei, pentru că au pornit numaidecât ca şi câinii credincioşi şi au început să construiască repede o colibă, presărând pe podeaua ei iarbă şi frunze proaspete, iar hrană i-a adus o cantitate suficientă de fructe şi banane.

Când totul a fost gata, La s-a căţărat sus pe funie şi a intrat în colibă pe deschizătura circulară de la fund. Coliba era destul de largă, bine aerisită şi curată, în limita concepţiei acestor negri.

La a tras funia în sus după ea şi s-a trântit pe patul moale de ierburi. Nu a trecut mult şi a adormit în murmurul dulce şi mângâietor al insectelor şi păsărilor din pădure şi la foşnetul frunzelor copacului de care atârna noua ei locuinţă.

CAPITOLUL X - Nebunia trădării.

Dintr-o tabără, undeva mai la nord-vest de valea Oparului, în care se aflau mai bine de o sută de negri, precum şi şase persoane albe, se ridica un fum uşor de la focurile care au folosit pentru gătitul cinei.

Negrii erau întinşi pe pământ, posomorâţi şi întunecaţi, murmurând între ei şi în privinţa cinei bogate, în timp ce albii foarte îngrijoraţi îşi ţineau armele lor de foc, cât mai la îndemână. Unul din grupul albilor, o fată, singurul membru de sex feminin în toată ceata de acolo, s-a adresat camarazilor ei:

– Numai datorită zgârceniei lui Adolf şi mascaradei lui Esteban, ne aflăm în situaţia aceasta.

Bluber, gras cum era, s-a mulţumit să ridice din umeri. Spaniolul s-a strâmbat doar.

– Şi pentru ce sunt eu de vină, deja?

– Ai fost prea zgârcit şi nu ai tocmit destui cărăuşi. Ţi-am spus din capul locului că trebuia să iei cel puţin două sute de negri cu noi, dar ai vrut să faci economie de câţiva bănuţi şi uite la ce rezultat am ajuns. Cincizeci de oameni ducând fiecare câte patruzeci de kilograme de aur, iar restul de cincizeci ducând echipamentul taberei, în timp ce abia avem destui oameni să ne păzească cum trebuie. Trebuie să-i munceşti ca pe animale ca să aibă spor la drum şi să nu arunce sarcinile ce li s-au încredinţat. Pe lângă aceasta, sunt obosiţi şi după cum vezi, chiar supăraţi. Nu le trebuie mult, doar un pretext oarecare, ca să sară asupra noastră şi să ne ucidă pe loc. Pe deasupra mai sunt şi prost nutriţi. Dacă am putea să-i ţinem tot timpul cu stomacurile pline, s-ar simţi fericiţi şi ar face tot ce le spunem, dar eu îi cunosc destul de bine pe indigeni ca să ştiu că dacă nu sunt bine hrăniţi, nu sunt fericiţi, nici mulţumiţi, chiar când nu au nimic de făcut. Dacă Esteban nu se lăuda atâta cu aptitudinile sale de vânător, am fi adus suficiente provizii cu noi ca să avem tot timpul cât va dura expediţia, dar acum de-

abia am plecat la drum şi iată-ne că suntem la jumătăţi de porţii.

– Cum am să găsesc vânat acolo unde nu există deloc? a mormăit supărat spaniolul.

– Lasă că este destul vânat! a zis Kraski, rusul. Le vedem noi urmele în fiecare zi.

Spaniolul i-a aruncat o privire veninoasă.

– Dacă ştii că este atât de mult, a zis el, du-te tu şi vânează. Să vedem!

– Eu nu am pretins niciodată că sunt vânător, a răspuns Kraski. Cu toate acestea, pot să merg cu o praştie de gumă şi o puşcă de soc şi să aduc tot atât vânat cât ai adus şi tu.

Când a auzit aceste cuvinte, spaniolul a sărit în picioare cu un aer ameninţător, dar în aceeaşi clipă rusul i-a şi pus un revolver în piept.

– Lăsaţi prostiile, a strigat fata cu un ton aspru sărind imediat între ei.

– Lasă-i pe nebuni să se bată, domnişoară, a mormăit John Pible. Dacă vreunul îl ucide pe celălalt, o să fie unul mai puţin la număr când va veni vremea de împărţire a bunurilor. Iată-ne aici şi gata!

– Dar pentru ce trebuie deja ceartă?a întrebat Bluber. Este destul pentru toţi: am socotit că se cuvine peste 43.000 de lire sterline de fiecare, deja. Voi, când eşti supărat, îmi ziceţi la mine „jidan murdar” şi că sunt zgârcit. Dar uite, deja, voi creştini, eşti şi mai rău. Voi ucideţi deja un prieten, pentru ceva mai mult aur. O, vai! Gewalt, bine că nu sunt deja creştin.

– Gura! a spus Trock, ori o să avem încă 43.000 de împărţit între noi.

Bluber l-a privit speriat pe englez.

– Haide Dick, fii cuminte, a început el cu un ton cât mai linguşitor. Nu te supăra deja pentru ce glumesc. Nu sunt eu cel mai bun prieten al tău?

– M-am plictisit de cârâiala aceasta, a răspunse Trock. Eu nu sunt mare învăţat, nu sunt decât un biet pugilist. Dar am destul bun simţ ca să ştiu că singura dintre noi care are minte este Flora. John, Bluber, Kraski şi cu mine suntem aici pentru că am putut să adunăm banii necesari.

– „Mascalţoni” cela de acolo, a zis el indicându-l pe Esteban, a venit cu noi pentru că mutra lui se potriveşte cu planul pe care l-am întocmit. Nici unul nu are nevoie de multă minte pentru lucrul pe care îl are de făcut. Dar Flora e singura mai deşteaptă decât noi toţi. De aceea propun ca de acum înainte să ascultăm numai şi numai de ce ne va spune ea, pentru că ea cunoaşte şi ţara de aici şi pe indigeni şi ştie ce are de făcut.

– Trock are dreptate, s-a grăbit Kraski să aprobe. Prea discutăm multe şi nu facem nimic. Dacă am şti pe cineva de şef, ne-ar merge mai bine. Propun ca Flora să ne fie şefă şi sunt sigur că numai ea ne va scoate din încurcătură, scăpându-ne cu bine din primejdia care ne ameninţă de la indivizii de acolo, a sfârşit el arătând cu capul spre negri.

– Eu cred, a început Pible, că, dacă voim să ducem aurul de aici cu bine, tot de Flora trebuie să ascultăm. Altfel rămânem şi cu banii cheltuiţi şi fără aur.

– O, o! Nu cumva zici deja că o să lăsăm aurul aici?

– Desigur, dacă nu ascultăm de Flora.

– Eu sunt de acord, zise Pible.

Spaniolul aprobă şi el din cap fără a spune nimic.

– Toată lumea este de acord, Bluber. Dumneata ce zici? Îl întrebă Kraski pe evreu.

– Dacă dumneata zici deja aşa, aşa zic şi eu, a răspuns Bluber. Şi ca să zic şi eu ca prietenul Pible: Iacă eram aici şi ce să fim gata deja?

– Şi acum, Flora, iată-te aleasă ca şef al nostru, a zis Pible. Ceea ce spui tu e sfânt. Ce este de făcut? Spune!

– Foarte bine, a răspuns fata. Mai întâi vom rămâne aici în tabără până când oamenii se vor fi odihnit mai bine. Mâine dimineaţă vom pleca toţi la vânătoare, însă o vom face sistematic. Vom pune băieţii să bată pădurea gonind animalele spre noi şi aşa vom avea ocazia să le vânăm. În felul acesta, vom avea carne destulă pentru câteva zile şi putem pleca la drum spre coastă îndată ce se odihnesc oamenii. Vom merge în etape mici, ca să nu-i obosim prea mult. Acesta este primul plan pe care-l am şi totul atârnă la abilitatea noastră de a găsi carne. Dacă nu găsim suficientă, vom îngropa aurul aici şi vom face cum vom putea, ca să ajungem la coastă cât mai curând. Acolo vom recruta cărăuşi noi, de două ori mai mult decât avem acum şi vom aduce cu noi destule provizii ca să ne ajungă pe tot timpul călătoriei. La întoarcere, oamenii vor avea astfel mai puţine greutăţi de dus şi nu vom mai avea necazurile de acum. Ba chiar vor putea să facă schimbul la căratul aurului şi vor rămâne mulţumiţi de tratamentul nostru. Iată cele două planuri ale mele. Nu vă mai întreb cum le găsiţi, pentru că nu-mi pasă de răspunsul vostru. Odată ce m-aţi ales şef, trebuie să-mi daţi şi deplină ascultare.

– Bravo! a răcnit Pible. Aşa îmi place să te aud!

– Spune vătafului negrilor că vreau să-l văd, Kraski, s-a adresat fata rusului.

După câteva clipe acesta s-a înapoiat cu un negru mare cât toate zilele.

– Owaza, a zis fata îndată ce negrul s-a oprit în faţa ei. Ştii că nu avem hrană suficientă, iar oamenii sunt încărcaţi cu sarcini de două ori mai grele decât ar trebui să ducă. Spune-le că am hotărât să aşteptăm aici până se odihnesc bine şi că mâine vom pleca toţi la vânătoare. Mai spune-le că, dacă mă ajută să ajung la coastă în bună regulă, teafără şi cu toată marfa pe care o am, le voi plăti de două ori pe atâta pe cât ne-a fost învoiala.

– O, vai! a început Bluber. Di două ori deja peste tocmeală. Flora, pentru ce nu le dai zece la sută? Ar fi o dobândă frumoasă la banii lor.

– Taci din gură, prostule! l-a apostrofat Kraski.

Iar Bluber a tăcut, cu toate că se plimba nervos dintr-o parte în alta agitându-şi mâinile.

Negrul care a venit de la început cu o atitudine obraznică şi cu un aer de nesupunere, s-a înmuiat numaidecât la propunerea ce i s-a tăcut.

– Am să le spun acestea, a zis el şi cred că de acum încolo nu veţi mai avea nici o supărare din partea lor.

– Foarte bine, a răspuns Flora. Du-te şi le spune.

Zicând acestea i-a întors spatele negrului care a plecat.

– În sfârşit! a exclamat fata cu un suspin de uşurare. Cred că în privinţa aceasta putem avea o oarecare speranţă.

– Di două ori deja piste tocmeală, mormăia Bluber întruna. O, vai, ci nebunie!

A doua zi de dimineaţă s-au pregătit de vânătoare. Acum negrii zâmbeau şi se arătau fericiţi, anticipând plăcerea cărnii pe care o vor primi de acum înainte.

O parte din ei chiar a început să fredoneze, pornind cu toţii prin junglă ca să facă bătaia proiectată.

Flora i-a împărţit în trei grupuri, fiecare sub un vătaf cu instrucţiuni cât mai lămurite despre poziţia pe care o va ocupa, fiecare grup în linia de hăitaşi. Alţii au fost trimişi împreună cu albii ca să le ducă armele, iar o mică parte din ascaris a fost lăsată în tabără ca să păzească.

Toţi albii, în afară de Esteban, erau înarmaţi cu carabine. Numai el singur lăsa impresia că se opune autorităţii Florei, insistând că ar prefera să vâneze cu suliţa şi cu arcul ca să continue să-şi joace rolul.

Deşi a vânat cu înflăcărare câteva săptămâni întregi, totuşi, nu a adus nici cel mai mic animal în tabără. Acest

fapt nu a fost suficient ca să-i micşoreze egoismul. Atât de mult a intrat în rolul pe care-l juca, încât a ajuns că creadă că este cu adevărat Tarzan, omul junglei. S-a echipat atât de fidel cu fiecare amănunt al armamentului lui Tarzan şi atât de bine s-a machiat, încât semăna ca două picături de apă cu omul pe care-l imita. Nu-i de mirare că a ajuns să se înşele pe el însuşi, după atâtea succese pe care le-a avut înşelându-i pe alţii, deoarece printre negrii cărăuşi erau şi câţiva care au avut ocazia să-l vadă pe Tarzan, însă, cu toate că se mirau de micile schimbări în îndemânarea obişnuită a acestuia, nu mai întrebau nimic, ştiind că nu au dreptul să o facă.

Flora Hawkes, dotată de la natură cu o inteligenţă mai mult decât mediocră şi-a dat seama că nu ar fi fost bine să fie în controverse cu nici unul din amicii săi, aşa că a acceptat ideea lui Esteban de a vâna în dimineaţa aceea aşa cum voia el, deşi pe ceilalţi i-a cam supărat această hotărâre a lui.

– Care este diferenţa între una şi alta? a zis ea. Se poate întâmpla foarte bine să nu fie în stare să folosească o puşcă mai bine decât suliţa şi săgeţile. De fapt, numai Cari şi Dick sunt singurii puşcaşi buni dintre noi şi de ei depinde întreg succesul vânătorii de azi. Egoismul lui Esteban a primit o lovitură puternică, deci este posibil ca astăzi să-şi depăşească forţele şi să vâneze ceva. Mai bine să sperăm că va reuşi.

– Să sperăm mai bine că o să-şi frângă gâtul, a zis Kraski. El a fost destul de util scopului nostru până acum, aşa că cel mai bun lucru ar fi să ne scăpăm de el.

Fata a dat din cap negativ.

– Nici într-un caz, a obiectat ea. Nu trebuie să ne gândim, nici să vorbim despre aşa ceva. Am plecat împreună în această călătorie, aşa că rămânem împreună până la sfârşit. Dacă tu doreşti ca unul din noi să moară, de unde ştii că ceilalţi nu doresc să mori tu?

– Nu mă îndoiesc nicidecum că Miranda îmi doreşte moartea, a replicat Kraski. Niciodată nu mă culc seara fără să nu mă gândesc ca afurisitul de spaniol că poate să-mi împlânte un cuţit între coaste, până nu se luminează de ziuă. Pe lângă aceasta, nu mă împac deloc cu gândul că-l aperi. Ai fost prea indulgentă cu el, chiar de la început, Flora.

– Şi dacă am fost, nu-i treaba ta, a răspuns prompt fata.

Au plecat la vânătoare, rusul mormăind supărat şi cu gânduri de răzbunare împotriva lui Esteban, în timp ce acesta vâna prin junglă, tot atât de preocupat de ura şi gelozia ce le nutrea împotriva rusului.

Mintea lui întunecată era deschisă oricărei sugestii potrivite de a-i înlătura pe ceilalţi şi a lua tot aurul pentru el şi pentru femeia pe care o iubea. Îi ura pe toţi. În fiecare dintre ei vedea un rival demn de a-i răpi simpatiile Florei, iar în moartea fiecăruia un adorator mai puţin pentru ea, precum şi 43.000 de lire sterline. Gândurile acestea îl preocupau atât de mult, încât a uitat până şi de scopul pentru care a plecat la vânătoare, când nu trebuia să aibă alt gând decât să caute vânatul, să-l ucidă şi dacă era cu putinţă, să-l aducă în tabără.

În felul acesta, trecând printr-un petic acoperit cu tufişuri dese, a ieşit într-o poiană mare, bine luminată de razele soarelui şi s-a pomenit faţă în faţă cu un grup de cincizeci de războinici magnifici şi negri ca abanosul.

A rămas câteva clipe îngheţat de paralizia ce o insuflă o spaimă cumplită, uitând pentru moment rolul pe care-l juca la gândul că se află un singur alb în faţa unei trupe de sălbatici, în inima Africii, probabil canibali.

Dar tocmai momentul acesta de tăcere completă din partea lui şi faptul că a rămas nemişcat i-a fost salvarea, pentru că, aşa cum stătea el în faţa lor, Wazirii au văzut trupul majestuos al bunului lor stăpân, în una din

atitudinile lui caracteristice.

– Buana, Buana, a strigat un războinic, alergând înainte. Bine că ai venit, stăpâne, căci te consideram pierdut. Noi, credincioşii tăi Waziri, te-am căutat peste tot, iar acum eram pregătiţi să înfruntăm primejdiile Oparului, temându-ne ca nu cumva să te fi dus acolo fără noi şi să te fi prins oamenii aceia îngrozitori.

Negrul care a vorbit a avut la un moment dat prilejul să-l însoţească pe Tarzan la Londra ca servitor, aşa că vorbea puţin limba engleză, fapt de care era foarte mândru şi nu pierdea ocazia să o facă ori de câte ori putea.

Faptul că soarta a făcut ca tocmai acesta să vorbească primul cu cel pe care îl presupunea ca stăpân al său, a fost una din împrejurările cele mai fericite pentru Miranda. Deşi a căutat să înveţe cât mai repede şi cât mai bine jargonul negrilor de pe coasta Africii, totuşi i-a fost foarte greu să se înţeleagă cu cineva în această limbă, iar, pe lângă aceasta, nu înţelegea nimic din limbajul Wazirilor.

Flora l-a instruit bine în toate amănuntele vieţii lui Tarzan. Atunci şi-a dat seama că se află în prezenţa unui grup de negrii credincioşi lui Tarzan.

Niciodată nu a mai avut prilejul să vadă negri atât de splendizi ca aceştia: oameni bine făcuţi, puternici, cu figurile inteligente şi trăsăturile fine, lăsând impresia că se află pe o scară mult mai înaltă de evoluţie decât negrii de pe coastă, care erau doar cu puţin mai deştepţi decât maimuţele.

Esteban Miranda era isteţ şi un actor desăvârşit! Groaza pe care a manifestat-o când a întâlnit acest grup de credincioşi ai lui Tarzan, l-ar fi trădat, dacă nu ar fi fost destul de inteligent ca să-şi controleze mişcările.

A mai stat o clipă mut în faţa lor, adunându-şi tot curajul şi prezenţa de spirit de care era capabil, iar după

aceea a vorbit, ştiind bine că propria lui viaţă atârna de cele ce urma să spună.

În acest timp s-a gândit profund şi i-a venit o idee splendidă, pe care a pus-o în aplicare.

– De când v-am văzut pentru ultima oară, copiii mei, am aflat că o trupă de albi au intrat pe domeniile mele, în scopul de a jefui tezaurul din beciurile Oparului. I-am urmărit până am găsit tabăra lor şi după aceea am venit să vă caut, pentru că sunt mulţi şi au adus aur mult cu ei din Opar.

Urmaţi-mă, s-a grăbit el să dea comanda şi vom năvăli în tabăra lor, le vom lua aurul şi-i vom pedepsi! Haide, mai zise el şi se întoarse spre tabăra pe care a părăsit-o cu o oră înainte.

În timp ce mergeau pe cărarea din junglă, Usula, Wazirul care i-a vorbit în engleză, mergea alături de spaniolul Esteban.

Acesta putea să îi audă în urma sa pe ceilalţi războinici vorbind în limba lor natală.

El, însă, nu înţelegea nici un cuvânt şi atunci i-a trecut prin minte că s-ar afla într-o situaţie din cele mai încurcate, dacă s-ar întâmpla ca vreun negru să i se adreseze în limba lor, pe care, sigur, Tarzan o cunoştea la perfecţie.

În timp ce asculta văicărelile lui Usula, creierul său lucra dinamic şi după puţin, ca şi cum i-ar fi venit o inspiraţie şi-a amintit despre un accident pe care l-a suferit Tarzan.

Accidentul acesta pe care Tarzan l-a avut cu mult timp în urmă, i-a fost povestit de Flora. Era povestea rănii pe care acesta a suferit-o în beciurile comorii din Opar, când şi-a pierdut memoria, din cauza loviturii pe care a primit-o în moalele capului.

Esteban se întreba dacă nu cumva merge prea departe. Putea oare să mizeze pe „amnezie” pentru orice

nepotrivire între rolul pe care îl juca el şi original?

I se părea însă că în cazul cel mai rău, aceasta era tot ce avea mai bun de făcut. S-a întors deci, spre Usula şi l-a întrebat pe neaşteptate:

– Îşi aminteşti de accidentul pe care l-am avut în beciurile comorii din Opar, în urma căruia am rămas cu totul fără memorie?

– Da, Buana, mi-aduc foarte bine aminte.

– Mi s-a întâmplat un accident la fel cu acesta şi de astă dată, a zis Esteban. Un copac mare a căzut în drumul meu şi o creangă mare m-a lovit peste cap. Nu am rămas cu totul fără memorie, dar de atunci încoace îmi este dificil să-mi amintesc o mulţime de lucruri, iar altele le-am uitat cu desăvârşire; de pildă, nu ştiu nici pe tine cum te cheamă, nici nu înţeleg cuvintele pe care le vorbesc ceilalţi Waziri.

Usula a privit în jur cu compătimire.

– Ah, Buana, tare s-a întristat inima lui Usula, pentru ceea ce ţi s-a întâmplat. Fără îndoială, însă, că îţi va trece, după cum ţi-a trecut şi mai înainte. Până atunci Usula va fi memoria dumitale.

– Bine, a zis Esteban. Spune celorlalţi ca să ştie şi ei. Mai spune-le că am uitat şi drumul spre casă, pe care nu o pot găsi fără voi şi că simţurile mele nu mai funcţionează ca mai înainte. Dar, cred şi eu, după cum spui tu, Usula, că nu va trece mult şi voi fi în curând ca mai înainte.

– Credincioşii tăi Waziri se vor bucura când acest moment va sosi, a zis Usula.

Apropiindu-se de tabără, Miranda i-a zis lui Usula să le comunice camarazilor săi ca să înainteze în tăcere, iar, după puţin, i-a oprit la marginea luminişului, de unde se putea vedea bine atât căsuţa, cât şi corturile care erau păzite de un grup de vreo şapte opt ascaris.

– Nu se vor opune deloc, a zis Esteban, când vor vedea

numărul nostru. Prin urmare, trebuie să le înconjurăm tabăra, apoi la un semnal al meu vom înainta cu toţii asupra lor. Îi veţi anunţa că aţi venit cu Tarzan al maimuţelor ca să le luaţi aurul pe care l-au furat şi că le veţi cruţa viaţa dacă pleacă din aceste ţinuturi şi nu se mai întorc niciodată pe aici.

Esteban ştia că ar fi putut da ordin Wazirilor să se năpustească asupra celor ce păzeau tabăra şi să-i ucidă pe toţi, dar nu-i surâdea acest proiect, pentru că în creierul lui isteţ a născocit un plan de acţiune şi mai viclean.

Voia ca oamenii să-l vadă împreună cu Wazirii şi lăsându-i în viaţă, să poată spune şi altora că l-au văzut... să transmită Florei şi amicii ei care avea de gând să spună el însuşi unui ascaris, pe când Waziri ar ridica aurul din tabără.

Dând instrucţiunile necesare lui Usula, cum să-şi posteze oamenii, i-a mai înştiinţat când nu va intra el, atrăgând în felul acesta atenţia ascarilor de gardă.

După vreo cincisprezece minute, care, probabil, au fost necesare pentru instalarea Wazirilor la posturile lor, Usula s-a înapoiat raportându-i lui Esteban că totul este pregătit.

– Să înaintaţi numai când voi ridica eu mâna, pentru că acesta va fi semnalul că am fost recunoscut de ei.

Zicând acestea, a păşit înainte, intrând cu paşi siguri în poiană. Un ascari l-a văzut şi l-a recunoscut drept Esteban, bineînţeles.

Spaniolul a mai făcut câţiva paşi până lângă căsuţă, unde s-a oprit.

– Sunt Tarzan, a zis el. Tabăra voastră este înconjurată din toate părţile de războinicii mei. Dacă doriţi să nu vi se întâmple nimic, trebuie să vă supuneţi.

Şi-a ridicat mâna. Cincizeci de Waziri puternici au apărut imediat din ascunzişul de verdeaţă de la

marginea poienii.

Ascarii îi priveau, neputându-şi ascunde frica şi pipăind nervos armele lor de foc.

– Să nu trageţi, le-a atras atenţia Esteban, pentru că altfel vă ucidem pe toţi.

La un semn a lui, Wazirii s-au apropiat şi mai mult, înconjurând căsuţa cu desăvârşire.

– Vorbeşte-le, Usula, a poruncit Esteban.

Negrul a făcut un pas înainte şi a început:

– Noi suntem Waziri. Acesta este Tarzan şi este stăpânul nostru. Am venit să luăm aurul pe care l-aţi furat din comoara beciurilor din Opar. De data aceasta vă cruţăm viaţa, dar cu condiţia să părăsiţi aceste ţinuturi şi să nu vă mai întoarceţi niciodată.

Comunicaţi următorul lucru stăpânilor voştri: că Tarzan al maimuţelor vede tot, ştie tot, iar Waziri săi sunt totdeauna cu el. Puneţi armele jos!

Ascari, bucuroşi că au scăpat atât de uşor, au ascultat de ordinele lui Usula, iar după câteva clipe Wazirii s-au aflat în interiorul căsuţei şi din ordinul lui Esteban, au început să adune sacii de aur.

În acest timp, Esteban s-a apropiat de un ascari pe care-l ştia că vorbeşte foarte stâlcit în limba engleză.

– Spune stăpânului vostru, să mulţumească clemenţei lui Tarzan, căruia i-a fost de ajuns luarea unei singure vieţi, pentru invazia făcută în ţinuturile lui şi jefuirea comorilor sale. Creatura care a îndrăznit să pozeze drept Tarzan a fost ucisă de mine şi voi lua cadavrul său să-l arunc hrană leilor. Spune-i că Tarzan îl iartă de încercarea pe care a făcut-o ca să-l otrăvească, dar numai cu condiţia să nu se mai întoarcă în Africa şi să nu mai divulge nimănui altuia secretul Oparului. Tarzan este la pândă, Wazirii lui sunt la pândă! El ştie tot. Vede tot şi nimeni nu poate intra în Africa fără ştirea lui. Mai spune-le, a continuat el ferm şi plin de mândrie, că Tarzan a

ştiut despre sosirea lui, chiar din clipa în care a plecat din Londra.

Wazirilor nu le-au trebuit decât câteva minute ca să ia cu ei toţi sacii de aur, aşa că, mai înainte ca ascarii să-şi revină din starea de uimire de care au fost cuprinşi la apariţia lor, Wazirii au dispărut din nou în junglă, împreună cu presupusul Tarzan, stăpânul lor.

Târziu de tot, cu puţin înainte de a se însera, s-a întors în tabără Flora împreună cu ceilalţi patru albi, înconjuraţi de negrii lor. Aceştia aduceau cu ci efectul unei vânători reuşite distrându-se între ei.

– Văd, Flora, a început Kraski, că de când eşti şeful nostru am început să avem mai mult noroc. Avem destulă carne pentru câteva zile, aşa că negrii bine hrăniţi, vor putea rezista la drum şi vom înainta mai repede spre casă.

– Şi eu zic tot aşa, încă avem noroc deja, îşi dădu şi Bluber părerea.

– Da, da, Flora este fată deşteaptă, a comentat Trock.

– Dar ce naiba este asta? a întrebat Pible deodată. Ce-a mai dat peste ticăloşii ăştia? a mai zis el arătând spre căsuţa din care veneau ascari grăbiţi, vorbind şi gesticulând manifestând o agitaţie încordată.

– Tarzan, a început unul, fără să mai aştepte să-şi echilibreze respiraţia. A fost Tarzan pe aici cu toţi Wazirii săi. O mie de războinici. Ne-am luptat, dar ne-a învins şi luând aurul cu ei, au dispărut în junglă.

Vătaful ascarilor a zis:

– A spus nişte lucruri foarte ciudate. A spus că a ucis cu mâna lui pe acela care a îndrăznit să se dea drept Tarzan. Nu înţelegem nimic. Ştim că a plecat să vâneze singur, odată cu voi. Apoi s-a întors împreună cu o mie de războinici, ne-a luat aurul şi ne-a ameninţat cu moartea, dacă ne mai întoarcem vreodată pe aici.

– De ce? Pentru ce? a început să strige Bluber. Aur, aur

nu mai este deja? O, vai!

Vaietele lui au fost înăbuşite de vocile celorlalţi, care au început să pună o mulţime de întrebări ascarilor, până când Flora i-a determinat să tacă.

– Haide! a zis ea vătafului ascarilor. Haide să ne întoarcem în căsuţă şi acolo să ne spui tot ce s-a petrecut de când am plecat noi.

Flora a ascultat cu atenţie povestirea negrului, apoi l-a întrebat despre unele puncte din ceea ce povestea el. În cele din urmă l-a lăsat să plece. Apoi s-a întors spre amicii ei.

– Pentru mine este clar ca lumina zilei, a zis ea. Tarzan şi-a revenit ieşind de sub efectul narcoticului pe care i l-am dat noi. După aceea ne-a urmărit cu Waziri lui, l-a găsit pe Esteban şi l-a ucis. Apoi, găsind tabăra noastră, ne-a luat aurul. În aceste momente şi în astfel de împrejurări consider că am fi foarte fericiţi dacă vom reuşi să scăpăm cu viaţă din Africa.

– O! a strigat deodată Bluber. Hoţul, hoţilor! Ne fură aurul deja şi pierdem două mii de lire sterline pi deasupra. O! Gewalt! Se văita Bluber.

– Taci, măi Bluber! I-a poruncit Trock. Dacă nu erai tu şi „mascalţoni” acela, nu se întâmpla aceasta. El se tot lăuda că poate vâna şi venea mereu cu mâna goală, iar tu cu calicenia ta ne-ai adus până aici. Tarzan ăsta l-a terminat pe Esteban şi bine a făcut! Ce păcat că nu i-ai ieşit şi tu în cale! Dar mie tot îmi vine să te strâng de gât.

– Astâmpără-te, Dick, a intervenit Pible. Decât să ne certăm, mai bine să vedem ce avem de făcut. Eu cred că ar trebui să ne luăm după Tarzan şi să-i smulgem aurul înapoi.

Flora Hawkes a început să râdă.

– Imposibil, a zis ea. Îl cunosc bine pe Tarzan. Chiar dacă ar fi fost singur şi tot nu ne puteam măsura puterile

cu ale lui. Dar acum are cu el un grup numeros de Waziri şi nu există mai buni războinici ca aceştia, în toată Africa. Ei ar lupta pentru el până la ultimul om. Spune-i numai lui Owaza că ai de gând să pleci după Tarzan şi să iei înapoi aurul… şi ai să vezi dacă în două ore mai rămâne vreun negru cu noi.

Negrii aceştia de pe coastă numai când aud de numele lui Tarzan se sperie atât de tare, încât nici într-un an de zile nu îşi revin din şoc. Mai curând l-ar înfrunta pe diavol. Nu, domnule Pible. Acum suntem pierduţi şi să mulţumim Domnului, dacă vom putea scăpa cu viaţă de aici. Tarzan ne va pândi orice mişcare.

Nu m-aş mira dacă nu ne pândeşte cumva, din vreo ascunzătoare, chiar în momentul acesta.

Amicii ei au privit îngrijoraţi în jur, aruncând priviri nervoase spre junglă.

– Eu nu cred, a încheiat Flora, că ne va lăsa să ne întoarcem vreodată la Opar pentru alt rând de aur, chiar de i-am putea îndupleca pe negri să mai meargă odată cu noi până acolo.

– Două mii deja, două mii de lire sterline! Se văita Bluber. Şi costumul ăsta mă costă douăzeci de guinee şi nu pot deja să-l port în Londra. Pentru ce, dacă nu mă duc la bal mascat?

Până atunci Kraski nu a vorbit deloc, ci a stat cu privirile aţintite în pământ, ascultându-i pe ceilalţi. Acum, însă a ridicat capul şi a început:

– Aurul l-am pierdut şi până ajungem înapoi în Anglia vom cheltui şi restul banilor din cele două mii de lire…, cu alte cuvinte, expediţia noastră s-a încheiat cu o pagubă totală. Dacă voi sunteţi mulţumiţi să vă întoarceţi acasă ruinaţi, vă priveşte, dar eu nu voi face ca voi. Mai sunt destule lucruri în Africa, pe lângă aurul din Opar, aşa că, dacă plecăm din acest continent, nu văd nici un motiv pentru care să nu luăm cu noi ceva care ne-

ar despăgubi şi pentru osteneala noastră şi pentru cheltuiala pe care am făcut-o.

– Anume de ce este vorba? a întrebat Pible.

– Am stat multă vreme de vorbă cu Owaza, a răspuns Kraski, în timp ce am căutat să învăţ limbajul lor şi am avut prilejul să învăţ o mulţime de lucruri despre acest bătrân îndrăcit. Este un bandit în toată regula şi dacă ar fi să-l spânzure pentru fiecare omor pe care l-a comis, ar trebui să aibă mai multe vieţi decât pisicile cu cele nouă vieţi ale lor. Pe lângă aceasta, este foarte viclean şi pătrunzător.

Am aflat de la el destule lucruri care mi-au dat de gândit. De fapt vă pot spune că, dacă ajungem la o înţelegere ca lumea, vom putea părăsi Africa cu câte o sumă frumuşică de fiecare.

În ce mă priveşte, nu am renunţat la ideea de a scoate aur din Opar. Ceea ce am pierdut rămâne pierdut, dar acolo a rămas destul aur, aşa că, după ce a trecut furtuna, am de gând să mă înapoiez şi să iau şi eu o bună parte din el.

– Dar celălalt lucru despre care vorbeşti, ce este? a întrebat Flora. Cum poate să ne ajute pe noi Owaza?

– Nu tocmai departe de aici sălăşuieşte un grup de arabi nomazi, a explicat Kraski, care s-a ocupat de comerţul de sclavi şi cu furtul de fildeş. Owaza ştie unde sunt, pe unde operează şi care este aşezarea lor principală. Ei nu sunt decât o mână de oameni, iar negrii pe care îi au sunt robii lor şi ar fi bucuroşi să fugă în tot momentul. Iată care este ideea mea. Noi, a continuat Kraski, avem un număr destul de mare de oameni ca să-i putem învinge pe arabi şi să le luăm fildeşul, dacă-i vom putea atrage pe robi de partea noastră. Pe aceştia nu-i vrem, deoarece nu am avea ce face cu ei, aşa că le putem făgădui libertatea pentru ajutorul lor, să dăm şi oamenilor lui Owaza o parte din fildeşul arabilor.

– Dar de unde poţi să ştii că Owaza ne va ajuta?

– Ştiu, pentru că ideea este a lui. El a născocit tot planul şi m-a consultat şi pe mine, a răspuns Kraski.

– Eu consider că e un plan bun, a aprobat Pible, iar cum nu nici eu nu intenţionez să mă întorc cu mâinile goale acasă, sunt de acord cu voi.

La rândul lor, ceilalţi doi inşi au aprobat această nouă întreprindere.

CAPITOLUL XI - Parfumul miresmelor străine.

Când Tarzan a plecat din satul Gomanganilor, ducând cu el cadavrul lui Bolgani şi-a îndreptat paşii în direcţia clădirii pe care au văzut-o de sus pe muchia dealului, supunându-se în felul acesta curiozităţii omeneşti, care a covârşit precauţia naturală a fiarei de codru.

Deoarece în direcţia în care mergea, vântul aducea pe aripile sale un miros puternic, a realizat numaidecât că se apropia de locuinţele Bolganilor.

Amestecat cu urmele de miros de gorilă, mai era şi mirosul de Gomangani, precum şi mirosul de mâncare gătită. A mai simţit şi o urmă de miros dulceag şi plăcut pe care nu-l putea atribui decât unor miresme care ardeau, cu toate că părea imposibil ca un asemenea parfum să poată emana din locuinţele Bolganilor.

Poate că venea din interiorul marii clădiri pe care a văzut-o, un edificiu care în mod precis a fost construit de fiinţe omeneşti şi în care era posibil să mai fie şi acum aceleaşi fiinţe.

Cu toate acestea din mulţimea de mirosuri care îi asaltau nările, Tarzan nu a fost în stare să deosebească nici cea mai slabă urmă de miros de om alb.

Când şi-a dat seama că se apropia din ce în ce mai

mult de ei, a pornit prin copaci, ducând cu el sarcina sa, pentru ca, astfel, să nu poată fi descoperit cu uşurinţă.

După un timp, a văzut prin frunzişul din faţa lui un zid înalt, iar dincolo de acest zid conturul unei construcţii pline de mistere.

Acest contur îi lăsa impresia că se afla în faţa unei clădiri din altă lume. Din spatele zidului venea mirosul de Bolgani şi izul parfumurilor de miresme, amestecate cu mirosul lui Numa, leul.

Jungla a fost tăiată, iar terenul a fost curăţat pe o lăţime de vreo douăzeci de metri de jur-împrejurul zidului care înconjura clădirea, astfel încât nu era nici un copac cu crengile aproape de zid.

Tarzan se apropia tot mai mult, încercând să rămână cât mai bine ascuns de frunzişul des al copacilor. Şi-a ales un loc cât mai înalt, de unde putea să privească peste zid.

Clădirea înconjurată de acest zid avea o mărime considerabilă; era formată din diferite părţi care păreau că au fost construite la intervale variate.

Fiecare sugestiona că principiul uniformităţii a fost dispreţuit până la cel mai înalt grad.

Rezultatul a fost o îngrămădeală de clădiri şi turnuri, care comunicau între ele, dar care nu semănau, deşi întregul lor avea, în acelaşi timp, o imagine plăcută şi bizară.

Clădirea era aşezată pe o ridicătură de pământ artificială, cam de trei metri înălţime, de la care pornea în jos o scară lată cu trepte de piatră.

În jurul clădirii erau tufişuri, copaci mai tineri sau mai bătrâni. Unul dintre cele mai înalte turnuri era acoperit în întregime de iederă. Dar cea mai remarcabilă caracteristică a clădirii consta în ornamentele bogate, dar barbare, de pe ea.

În granitul lustruit din care a fost clădit acest edificiu

erau încrustate ca un mozaic complicat din aur şi diamante: nenumărate mii de pietre strălucitoare atât pe faţadele clădirii cât şi pe turle, pe cupole şi pe acoperişurile turnurilor.

Locul împrejmuit de zid cuprindea o suprafaţă întinsă, iar cea mai mare parte din această suprafaţă era ocupată de clădire.

Pe terasa pe care era situată, clădirea, se aflau cărări, brazde de flori, tufişuri de ornamentare şi porni fructiferi, iar partea de jos a terenului natural era consacrată unei grădini deosebite.

Atât în grădină, cât şi pe terasă se vedeau negri fără îmbrăcăminte pe ei. Erau identici cu cei din satul în care Tarzan a lăsat-o pe La.

Printre ei erau şi femei. Toţi se ocupau de îngrijirea plantelor ce creşteau acolo.

În unele locuri, se vedea câte o gorilă ca cea pe care a ucis-o Tarzan în sat, dar ele nu lucrau, ci se ocupau mai mult de coordonarea lucrărilor. Aceste gorile aveau faţă de negri un comportament ciudat, uneori blând, iar alteori chiar brutal.

Aceste gorile oameni aveau pe ele curele late, încrustate cu pietre scumpe, aşa cum avea şi aceea al cărei cadavru se găsea acum la furca unui copac, lângă Tarzan.

Pe când acesta privea cu interes scena de jos, doi Bolgani au ieşit pe o poartă uriaşă ce părea a fi intrarea principală. Amândoi aveau câte o bandă de aur în jurul capului, unde erau înfipte mai multe pene albe şi lungi.

Ei s-au aşezat de ambele părţi a porţii şi au început să scoată o serie de strigăte ascuţite, care semănau foarte mult a sunete de trompetă. Imediat, negrii au încetat lucrul şi s-au grăbit să se adune jos, lângă scara care cobora de pe terasa grădinii.

Aici s-au format în două, şiruri câte unul de o parte şi

de alta a scării; iar Bolgani s-au aşezat şi ei pe două şiruri, însă sus pe terasă de la uşa principală până la scară, formând în felul acesta o alee vie, de sus până jos.

După puţin timp s-au auzit din interiorul clădirii alte strigăte ca de trompetă, iar după câteva clipe Tarzan a putut să vadă începutul unei procesiuni.

La început au venit patru Bolgani, având fiecare acelaşi ornament pe cap ca şi ceilalţi doi, cu deosebirea că aceştia ţineau cu mâna întinsă înaintea lor o măciucă groasă.

În urma acestora veneau doi trâmbiţaşi, iar la câţiva metri în urma trâmbiţaşilor păşea majestuos un leu enorm cu coama neagră, ţinut în frâu de patru negri voinici, doi de fiecare parte.

Aceşti negri duceau în mâinile lor câte un capăt de lanţ gros de aur legat de o zgardă mare, care era încrustată cu diamante în jurul gâtului fiarei.

În spatele leului veneau încă douăzeci de Bolgani încolonaţi câte patru. Erau înarmaţi cu suliţe, însă Tarzan nu ar fi putut spune dacă acestea foloseau pentru apărarea leului de oameni, sau pentru a-i apăra pe oameni de leu.

Atitudinea Bolganilor şi Gomanganilor aliniaţi şi de o parte şi de alta a drumului dintre poartă şi scară şi de la scară în jos indica cel mai mare respect, pentru că stăteau cu corpurile aplecate de la mijloc în jos, făcând, astfel, un semn de reverenţă profundă. În timpul cât Numa trecea prin faţa lor.

Când fiara a ajuns la scări, procesul s-a oprit şi Gomangani au îngenuncheat, aplecându-şi frunţile până la pământ.

Numa, care se vedea clar că este un leu bătrân, stătea pe loc într-o poziţie şi o ţinută regală, contemplând fiinţele umane care au îngenuncheat în faţa lui. În ochii lui răutăcioşi era o privire fixă, îşi rânjea colţii şi scotea

un muget înfiorător, la care Gomangani tremurau de groază.

Tarzan şi-a încruntat sprâncenele într-o meditaţie adâncă. Niciodată nu a avut prilejul să vadă o scenă atât de vrednică de notat, în care fiinţa omenească să se înjosească în faţa unui animal.

După câteva clipe, procesiunea şi-a continuat drumul, coborând scara şi cotind la dreapta pe una din cărările grădinii; iar, după ce a trecut de ei, atât Gomanganii, cât şi Bolgani s-au ridicat şi şi-au continuat munca întreruptă.

Tarzan a rămas acolo unde s-a ascuns, privindu-i şi încercând să găsească o explicaţie oarecare a acestor împrejurări atât de ciudate şi paradoxale la care a fost martor.

Leul, împreună cu curtenii săi, au cotit pe după colţul palatului şi a dispărut din vedere.

Cine era acest popor? Cine erau aceste fiinţe ciudate? Ce reprezenta acel leu? Pentru ce ordinea naturală a speciilor era răsturnată?

Aici omul era aşezat pe o treaptă inferioară unei fiare care nu era altceva decât un carnivor sălbatic.

Au trecut aproape cincisprezece minute de când Tarzan era pradă acestor gânduri şi de când Numa a dispărut după colţul clădirii, când atenţia i-a fost atrasă din nou, dar de astă dată de partea cealaltă a clădirii, de sunetul altor strigăte ascuţite de trompetă.

Întorcându-şi privirile în direcţia aceea, a văzut alaiul apărând din nou şi îndreptându-se pe scara pe care a coborât când a trecut în grădină.

În clipa când sunetul de trompetă a ajuns la urechile lor, Gomanganii şi Bolganii şi-au reluat poziţiile de la început de la piciorul scării până la intrarea în palat, manifestându-şi încă o dată respectul lor pentru Numa, care şi-a făcut o intrare triumfală în clădire.

Tarzan îşi trecu de câteva ori degetele prin păr, dar în cele din urmă a fost silit să clatine dezamăgit din cap, neputând să găsească nici un fel de explicaţie pentru ceea ce a văzut.

Cu toate acestea, curiozitatea îl era atât de stârnită, încât s-a hotărât să cerceteze palatul şi terenul din jurul unei ieşiri din vale.

Lăsând cadavrul lui Bolgani acolo unde l-a ascuns, a pornit încet prin copaci, să ocolească clădirea şi să o poată examina din toate părţile, fiind în acelaşi timp bine ascuns sub frunzişul copacilor uriaşi din jur.

A apreciat că arhitectura e unică în toate părţile şi că grădina se întindea în jurul întregii clădiri, iar o mică parte, la sud de palat, a fost lăsată pentru coteţele şi grajdurile în care se aflau un număr destul de mare de capre şi păsări.

Tot de partea aceasta se mai aflau câteva sute de colibe, ca stupii de albine şi suspendate ca acelea pe care le-a văzut în primul sat.

Tarzan a considerat că aici ar locui robii negri, care îndeplineau munca grea, în funcţie de nevoile palatului.

Zidul înalt de granit, care înconjura clădirea din toate părţile, nu era întrerupt decât într-un singur loc, unde se afla o poartă ce se deschidea în partea de răsărit a palatului. Această poartă era imensă şi de o construcţie masivă, lăsând impresia că ar fi fost clădită pentru a rezista asaltului unor forţe numeroase şi bine înarmate.

Lui Tarzan i s-a părut atât de puternică, încât şi-a închipuit imediat că a fost construită pentru ca interiorul să fie apărat chiar contra unor forţe echipate cu mijloace puternice de distrugere.

Totuşi, părea de necrezut că ar fi existat vreodată o asemenea forţă prin aceste locuri, în timpuri mai recente. De aceea, părerea lui Tarzan era că atât zidul, cât şi poarta aparţine unui trecut care nu poate să fie

calculat.

Acestea datau, fără îndoială, încă de pe vremurile uitate ale Atlantidei, construite, probabil, pentru apărarea acelora care au construit palatul diamantelor împotriva unei forţe bine înarmate, care venea din Atlantida, pentru a exploata minele de aur din Opar şi a coloniza Africa centrală.

Însă, deşi zidul, poarta şi palatul păreau, din toate punctele de vedere, că sunt de o vechime neînchipuită, erau bine întreţinute şi într-o stare excelentă; se vedea clar că şi acum sunt locuite de fiinţe cu raţiune şi destul de inteligente. De asemenea, tot în partea din sud, Tarzan a mai văzut un turn în curs de construcţie, la care lucrau un număr mare de negri sub conducerea Bolganilor, tăind şi modelând blocuri de granit.

Tarzan s-a oprit într-un copac în apropierea porţii de răsărit, ca să observe cine intra şi cine ieşea din palat. În timp ce el pândea acolo, a apărut din pădure şi a intrat pe poartă un grup numeros de Gomangani.

Pe umerii a câte patru din ei erau sprijinite capetele a două prăjini lungi, între care atârna o piele puternică conţinând blocuri de granit.

Lungul şir de cărăuşi era însoţit de doi-trei Bolgani, însă era precedat şi urmat de câte un detaşament de războinici negri, înarmaţi cu securi şi cu suliţe.

Atât purtarea, cât şi atitudinea negrilor cărăuşi, precum şi aceea a Bolganilor i-au sugerat lui Tarzan nici mai mult nici mai puţin ideea că vede o caravană de măgari, mergând în felul lor stupid, sub impulsul conducătorilor. Dacă unul rămânea în urmă, era imediat împuns cu vârful suliţei sau lovit cu mânerul ei.

Aceste gesturi de brutalitate puteau fi comparate doar cu cele care se manifestau în faţa animalelor cu sarcini deosebit de grele.

De asemenea, nici în comportamentul negrilor nu se

observa vreo obiecţie sau vreo revoltă, mai mult decât se poate vedea pe feţele unui şir întreg de catâri încărcaţi cu sarcini mari.

După toate aparenţele nu erau decât vite fără grai şi fără voinţă proprie. Au trecut încet pe poartă şi au dispărut. Nu a trecut mult şi alt grup mare de oameni a apărut din pădure intrând în curtea palatului. Aceşti Bolgani erau înarmaţi cu suliţe şi securi.

Înconjuraţi de toate părţile de aceste creaturi înarmate, se aflau patru negri puternici ducând între ei o targă mică, deasupra căreia era legat bine un cufăr mare.

Acesta era confecţionat dintr-un lemn de culoare închisă şi se vedea bine că a fost foarte mult întrebuinţat. Era întărit cu colţuri şi cu benzi late de metal care părea aur curat şi încrustate cu diamante.

Bineînţeles că Tarzan nu putea nici măcar să-şi imagineze ce se afla în cufăr. După îngrijirea care i se acorda, era clar că ceea ce conţinea cufărul era considerat a fi de mare valoare.

A fost transportat direct în turnul mare acoperit cu iederă, din colţul nord-est al palatului Tarzan a văzut acum că intrarea în acel turn se făcea pe o poartă tot atât de groasă şi masivă, ca şi cea a zidului ce înconjura clădirea.

Asimilând toate aceste cunoştinţe, Tarzan a profitat de primul prilej, când nu putea fi observat şi a trecut repede dincolo de drumul urmat de negri, mergând prin copaci până acolo unde a lăsat cadavrul lui Bolgani.

Luându-l pe umăr, s-a înapoiat până într-un loc foarte apropiat de drumul cel mare, care pornea de la poarta de răsărit. Aici a aşteptat un moment, când nu se vedea nimeni prin jur şi a aruncat cadavrul, cât a putut mai aproape de poartă.

– Acum. Şi-a zis el, să vedem dacă vor putea ghici cine

le-a ucis colegul.

A pornit apoi spre sud-est, în direcţia munţilor din spatele văii Palatului Diamantelor. Pentru aceasta, era nevoit să facă câteva ocoluri mari, ca să nu dea peste sate indigene şi să nu fie văzut cumva de către numeroasele grupuri de Bolgani care circulau prin pădure în toate direcţiile.

Târziu, după ce a trecut peste mai multe dealuri, a ajuns în plină vedere a munţilor stânci înalte de granit, ale căror piscuri râpoase se ridicau mai mult deasupra nivelului împădurit.

În faţa lui se vedea un drum bătătorit, care ducea într-o trecătoare pe care o vedea şerpuind în sus spre culmea munţilor.

A apreciat că acest loc este mai potrivit decât oricare altul pentru a-şi începe cercetările. Astfel, văzând că drumul este liber, a coborât din copaci şi profitând de tufişurile înalte de pe marginea drumului, a pornit repede spre munţi, fără a-şi trăda prezenţa, nici măcar prin cel mai mic zgomot.

Cea mai mare parte din timp a fost nevoit să meargă de mai multe ori târâş prin tufişuri, drumul fiind mereu frecventat de Gomangani şi de Bolgani. Grupuri întregi veneau din cetate cu mâinile goale, întorcându-se apoi cu blocuri mari de granit.

După un timp, când a ajuns mai adânc în munţi, tufişurile dese de pe lângă drum au făcut loc unei vegetaţii mai slabe, prin care putea să treacă cu mai multă uşurinţă, dar în acelaşi timp risca să fie descoperit mai curând.

Cu toate acestea, instinctul fiarei care domina cunoştinţele lui despre pădure l-a ajutat să se poată ascunde acolo unde altul ar fi fost văzut de orice duşman.

Pe la jumătatea urcuşului muntelui, drumul pornea

printr-o trecătoare îngustă, tăiată în stânca solidă de granit. Aici nu mai avea nici o posibilitate să se ascundă, aşa că şi-a dat seama că a trece pe acolo însemna să fie descoperit imediat.

Aruncând o privire înjur, a observat că, dacă ar face un mic ocol, ar putea să ajungă sus, de partea cealaltă a trecătorii, unde ştia că poate găsi destule locuri de ascuns printre blocurile de granit, copaci căzuţi şi tufişuri. Mai mult încă, putea avea, de acolo de sus, o vedere şi mai bună a restului drumului.

În această privinţă nu s-a înşelat, deoarece când a ajuns în punctul acela care îi oferea suficiente avantaje, a văzut în faţa lui, în munte, o fundătură largă, iar stâncile din jur erau întreţesute de numeroase deschizături, care i s-a părut că nu pot fi decât guri de tunele.

La unele nu se puteau ajunge cu ajutorul unor scări rudimentare de lemn, bineînţeles acelea care erau mai aproape de baza stâncilor, pe câtă vreme de la cele de mai sus atârnau frânghii groase şi des înnodate, până jos la pământ.

Din aceste tuneluri ieşeau oameni cu săculeţe pline de pământ, pe care le vărsau într-un morman comun, alături de un pârâiaş ce curgea prin trecătoare.

În jurul mormanului de pământ se aflau alţi negri care spălau pământul sub supravegherea gorilelor. Tarzan nu reuşea să înţeleagă ce căutau ei şi nici ce sperau aceştia să găsească.

Mai putea să vadă, la o distanţă oarecare, alţi negri lucrând la o carieră de granit, în stâncile munţilor ce înconjurau bazinul în care se afla Palatul Diamantelor.

Malul stâncos a fost tăiat mai jos de vale, până sus aproape de culme, într-un şir de terase de unde s-a scos granitul.

Negrii care lucrau în cariera de granit erau cu

desăvârşire goi, dezbrăcaţi, folosindu-se în munca lor, de uneltele cele mai primitive..., totul sub supravegherea Bolganilor.

Activitatea acestor negri era totuşi destul de vădită, dar Tarzan nu putea fi sigur de felul materialului pe care îl scoteau ceilalţi negri prin gurile tunelurilor, cu toate că presupunea, în mod natural, că era aur. Atunci: de unde obţineau ei diamantele? Desigur că nu le găseau în aceste stânci solide de granit.

După câteva minute de contemplare amănunţită, Tarzan s-a convins că drumul pe care l-a urmat de jos din pădure până aici se sfârşea într-o adevărată fundătură, aşa că a pornit să caute alt drum mai sus de acesta, pe care să poată să treacă dincolo de lanţul de munţi.

Şi-a ocupat restul acelei zile şi aproape toată ziua următoare cu cercetările pe care le făcea în această privinţă, dar în cele din urmă s-a văzut nevoit să admită că nu e nici o ieşire în exteriorul văii pe partea aceasta.

S-a urcat chiar în locurile cele mai înalte, cu mult mai sus de terenul împădurit, dar totdeauna se găsea în faţa unor stânci perpendiculare de granit, atât de înalte şi atât de drepte, încât nici chiar el nu s-ar fi încumetat să urce, fără a mai pune la socoteală că o va avea cu el şi pe La.

Apoi a cercetat latura de sud, pe urmă pe cea de răsărit, dar tot cu aceleaşi rezultate negative. În cele din urmă şi-a îndreptat paşii înapoi spre pădurea din vale cu intenţia de a-şi relua drumul spre libertate împreună cu La, tot prin valea Oparului, traversând-o în cursul nopţii.

Soarele a răsărit a doua oară de la plecarea lui, când a ajuns din nou în satul indigen unde a lăsat-o pe La.

Abia şi-a aruncat privirile asupra satului şi a fost cuprins de o mare îngrijorare; situaţia nu era aşa cum ar fi trebuit şi cum se aştepta el s-o găsească.

Porţile satului erau deschise, iar în interiorul curţii nu

se vedea nici urmă de vietate, nici colibele suspendate nu erau în mişcare, ceea ce ar fi fost semn că sunt ocupate.

Fiind prudent din principiu, a făcut o recunoaştere amănunţită înainte de a coborî în sat. Cu spiritul său de observaţie atât de dezvoltat, a ajuns la concluzia că satul a fost părăsit de cel puţin douăzeci şi patru de ore.

Ajungând la coliba în care a fost ascunsă La, a urcat pe frânghie imediat şi a examinat interiorul: era gol şi nu se vedea nici urmă de marea preoteasă.

Coborând din colibă, a început o anchetă prin tot satul în căutarea unor indicii în privinţa soartei locuitorilor şi mai ales despre La.

În acest scop, a examinat interiorul câtorva colibe, când a observat, deodată, cu ochii lui ageri, o mişcare aproape imperceptibilă a unei locuinţe dintre cele care semănau cu coliviile de păsări.

A alergat imediat în direcţia aceea şi când a ajuns în dreptul colibei, nu a văzut nici o frânghie care să atârne de la uşă în jos.

Oprindu-se şi-a îndreptat faţa spre deschizătura pe care. Însă, nu se vedea altceva decât acoperişul colibei.

– Gomangani, a strigat el, eu sunt, Tarzan! Vino la uşă şi spune-mi ce s-a întâmplat cu semenii tăi, unde este soţia mea pe care am lăsat-o în grija şi apărarea războinicilor voştri?

Nu a primit nici un răspuns. A strigat din nou pentru că era convins că cineva este ascuns în colibă.

– Dă-te jos de acolo, a strigat el din nou, altfel vin eu sus după tine!

Dar nici acum nu i-a răspuns nimeni. Un zâmbet amar a fluturat pe buzele lui Tarzan; apoi şi-a tras cuţitul din teacă şi l-a prins între dinţi.

Cu o săritură agilă a ajuns sus, la deschizătură. S-a prins cu amândouă mâinile de marginile acesteia şi s-a

căţărat în interiorul colibei.

Cu toate că s-a aşteptat să întâmpine rezistentă, nu a apărut nimeni în faţa lui. Iar în interiorul colibei slab luminat, nu a putut să distingă la început prezenţa nici unei persoane.

După ce ochii i s-au mai obişnuit cu semiîntunericul de acolo, a observat de partea opusă a construcţiei un maldăr de frunze şi de iarbă verde.

Îndepărtându-le într-o parte, a văzut în faţa ochilor săi forma ghemuită a unei femei îngrozite. O apucă de umăr şi cu o singură mişcare, a determinat-o să stea în picioare.

– Ce s-a întâmplat aici? a întrebat el. Unde sunt sătenii? Unde mi-e soţia?

– Să nu mă omori! Să nu mă omori! a început să se vaite femeia. Nu eu sunt de vină; cu nu am făcut nimic.

– Nu am intenţia să te ucid. Spune-mi adevărul şi te las în viaţă.

– I-au luat Bolganii pe toţi, a strigat femeia. Au venit pe la apusul soarelui, în aceeaşi zi când ai sosit şi tu. Tarmangani. Erau foarte supăraţi pentru că au descoperit cadavrul amicului lor lângă porţile Palatului Diamantelor. Ei ştiau, spunea femeia disperată, că a plecat de acolo ca să vină în satul nostru şi după plecarea lui nu l-a mai văzut nimeni în viaţă. Atunci au venit cu toţii aici şi ne-au torturat războinicii şi femeile până când unul din noi le-a mărturisit totul. Eu m-am ascuns. Nu ştiu cum s-a făcut de nu m-au găsit. Când au plecat Bolganii de aici au luat cu ei toată lumea din sat. Au luat-o şi pe soţia ta. De întors nu se vor mai întoarce niciodată.

– Crezi tu că Bolganii au să-i ucidă?

– Da, ei îi ucid pe toţi acei care nu le plac.

Rămas singur şi scăpat de greutatea şi răspunderea faţă de La, Tarzan ar fi putut să străbată cu multă uşurinţă, în timpul nopţii, valea Oparului şi să ajungă în

direcţii cunoscute şi sigure.

Probabil, însă, că această idee nu i-a trecut niciodată prin minte. Loialitatea şi recunoştinţa erau în temperamentul lui caracteristici fundamentale.

La şi-a pus viaţa în primejdie pentru el. Mai mult încât s-a exilat din propria ei ţară. Pentru Tarzan nu era suficient să afle doar că Bolganii au luat-o şi că, probabil, aveau intenţia s-o ucidă.

El simţea că este dator să se convingă dacă La mai trăieşte sau nu; iar, dacă mai trăia, trebuia să-şi îndrepte toată energia de care era capabil pentru a o elibera, apoi să scape împreună de primejdiile din această vale.

Tot restul zilei şi-l întrebuinţă în recunoaşterea exteriorului terenului palatului, căutând prilejul ca să intre acolo fără să fie văzut. I-a fost imposibil.

În fiecare moment se găsea prin grădină ori Gomangani ori Bolgani, nelipsiţi de la diferitele lor însărcinări.

Odată cu apropierea nopţii, poarta cea mare de la răsărit a fost închisă, iar locuitorii palatului şi ai colibelor s-au retras cu toţii între pereţii respectivi, nelăsând afară nici măcar o singură santinelă: fapt care indica lămurit că Bolganii nu aveau nici un motiv să se teamă de vreun atac.

Prin urmare, după toate aparenţele, subjugarea Gomanganilor era completă, astfel încât zidul înalt din jurul palatului, mai mult decât suficient pentru a-i apăra de invazia leilor, nu era decât o amintire din trecut, timpuri de când liniştea şi siguranţa lor erau ameninţate de un inamic prea puternic mai înainte, dar care acum a dispărut total.

În sfârşit, întunecându-se bine de tot, Tarzan s-a apropiat de poartă şi aruncând lanţul frânghiei sale de iarbă peste unul din leii sculptaţi din vârful stâncilor porţii, a urcat repede până sus pe muchia zidului, de

unde a sărit fără zgomot în grădină.

Ca să-şi asigure un drum de ieşire mai uşor, în cazul când ar fi găsit-o pe La, a deschis porţile grele ale Palatului Diamantelor şi le-a îndepărtat.

Apoi s-a furişat pe nesimţite spre turnul cel mare de răsărit, care era acoperit de iederă.

După o zi întreagă de cercetări şi chibzuiri a ales acel turn ca fiind singurul care îi oferea o intrare subtilă în palat.

Succesul planului său atârna în mare parte de grosimea şi rezistenţa vitelor de iederă care crescuseră până aproape de vârful turnului. Spre marea lui satisfacţie a apreciat că sunt destul de tari ca să-i suporte greutatea. Sus de tot, aproape de ultimul etaj al turnului, a văzut din copacii din jurul palatului o fereastră deschisă, care se deosebea de celelalte prin faptul că nu era zăbrelită.

Pe mai multe ferestre de-ale turnului se vedeau lucind lumini slabe, ca şi din alte părţi a palatului.

Ocolind aceste deschizături luminate, s-a urcat repede şi cu multă atenţie spre fereastra fără zăbrele de deasupra, iar, când a ajuns acolo şi-a ridicat ochii deasupra nivelului pervazului ferestrei.

Datorită întunericului ce domnea în interiorul camerei, Tarzan nu putea să desluşească absolut nimic.

Trăgându-se uşor în sus până deasupra pervazului, a trecut tară zgomot în odaie, apoi, pipăind prin întuneric, a ocolit încăperea.

A descoperit un pat sculptat cu un desen ciudat, o masă şi câteva bănci scurte. Patul era acoperit cu o cuvertură dintr-un material ţesut, aşezată peste câteva rânduri de piei moi, bine tăbăcite, de leoparzi şi antilope.

În faţa ferestrei pe care a intrat Tarzan se afla o uşă închisă. A deschis-o uşor, treptat, până când a reuşit să vadă în exterior: era un coridor slab luminat, sau mai

bine zis un hol circular, în mijlocul căreia se afla o deschizătură cu un diametru destul de mare.

Prin mijlocul acesteia trecea de jos în sus. Dispărând într-o deschizătură identică în tavan, un stâlp drept, din care, la intervale de vreo două palme, erau înfipte trepte de sus pană jos. Aceasta sugera clar că era scara primitivă pe care se: putea ajunge de la un etaj la altul al turnului.

Tavanul era susţinut de trei coloane aşezate la intervale egale în jurul circumferinţei deschizăturii din mijlocul podelei.

În acest hol rotund se vedeau alte uşi identice cu cea de la intrarea camerei în care se afla.

Pentru că nu a auzit nici un zgomot şi văzând că nu mai este nimeni pe acolo decât el singur, a deschis larg uşa şi a intrat în hol.

Nările sale erau asaltate puternic de acelaşi parfum greu de miresme, pe care l-a simţit prima dată când s-a apropiat de palat, cu câteva zile înainte.

Cu toate acestea, în interiorul turnului parfumul era mult mai puternic, înlăturând aproape cu totul orice alte mirosuri şi punându-l pe Tarzan într-o situaţie neînchipuit de grea în ceea ce priveşte căutarea marii preotese din Opar.

De fapt numai când se uita la uşile din acest unic etaj era cuprins de consternare faţă de sarcina aproape imposibilă pe care şi-a asumat-o.

Fără nici un ajutor, cât de mic, al agerului său miros, i se părea imposibil să poată cerceta măcar turnul acesta, chiar dacă ar fi să ia cele mai mari precauţii pentru a nu fi descoperit.

Încrederea în sine nu era nicidecum rezultatul unei îngâmfări fără rost. El îşi dădea bine seama de limitele forţelor sale şi ştia că nu ar fi avut aproape nici o perspectivă de scăpare, chiar faţă numai de câţiva

Bolgani, dacă ar fi fost cumva descoperit în interiorul palatului lor, a cărui topografie lor le era foarte bine cunoscută, iar lui îi era cu totul străină.

În spate îl aşteptau fereastra deschisă, noaptea tăcută a junglei şi libertatea. În faţa lui nu era nimic altceva decât primejdie, eşec sigur şi destul de probabil, moartea. Pe care să le aleagă?

S-a oprit pe loc o clipă, meditând în tăcere. Apoi. Ridicându-şi capul şi îndreptându-şi umerii şi-a scuturat sfidător pletele negre şi a păşit curajos spre cea mai apropiată uşă.

A cercetat după aceea toate camerele, până a făcut întreg ocolul etajului, dar fără s-o găsească pe La şi nici măcar un indiciu despre urma ei.

A găsit în aceste camere o mobilă bizară, covoare şi tapete originale, ornamente de aur cu diamante; iar într-una a nimerit peste un Bolgani care dormea.

Umbla însă atât de domol, încât cel adormit şi-a continuat netulburat somnul, cu toate că Tarzan a înconjurat palatul său care se afla în centrul camerei şi a mai cercetat şi un dormitor de partea cealaltă a încăperii.

Sfârşind inspecţia acestui etaj, s-a hotărât să-şi continue cercetările mai sus. Iar apoi să se întoarcă la etajele de jos. Prin urmare, conform acestui plan. S-a urcat pe scara ciudată din centrul turnului.

Ca să ajungă la ultimul etaj. Trebuia să treacă pe lângă alte trei. În fiecare etaj din jurul holului circular se aflau un şir de uşi închise, iar holul era luminat destul de slab, de câteva sfeşnice, vase de aur. Largi, dar scunde, conţinând o materie ce părea a fi seu. În care plutea un fitil de iască.

La etajul de sus nu erau decât trei uşi şi toate erau închise. Tavanul acestui hol era în formă de cupolă, având şi acesta o deschizătură în mijloc prin care scara pătrundea în exterior în întunericul nopţii.

Când Tarzan a deschise uşa cea mai apropiată de el, ea a scârţâit în balamale scoţând astfel primul sunet ce s-ar fi putut auzi de când şi-a început cercetările şi până acum.

Interiorul apartamentului din faţa lui era cufundat în întuneric, iar Tarzan a rămas în uşă nemişcat şi tăcut ca o statuie.

Deodată a simţit o mişcare în spatele lui. Răsucindu-se cu un gest fulgerător a văzut un om stând în picioare. În pragul unei uşi deschise, de partea opusă a etajului.

CAPITOLUL XII - Sacii cu aur.

Nu au trecut nici douăzeci şi patru de ore de când Esteban Miranda juca rolul lui Tarzan faţă de Waziri şi a început să înţeleagă că nu va putea duce la infinit înşelăciunea cu presupusa boală a creierului său.

Mai întâi de toate, Usula nu se împăca nicidecum cu ideea de a lua numai aurul veneticilor şi apoi să-i lase în pace. Nici chiar ceilalţi semeni ai lui nu păreau încântaţi de acest plan.

De fapt, nu puteau concepe că vreo câteva lovituri în cap ar fi putut să-l schimbe pe Tarzan într-un laş desăvârşit care să fugă din faţa câtorva negri de pe coastă şi a doi-trei albi fără experienţă.

Pe lângă toate acestea, s-a mai întâmplat încă ceva care l-a convins pe spaniol că nu dormea pe pat de rose şi că, cu cât găsea mai curând un pretext pentru a se despărţi de Waziri, cu atât mai mult şi-ar fi prelungit viaţa.

Treceau tocmai printr-un petec de pădure aproape deschis. Tufişurile nu erau prea dese, iar copacii se găseau la o distanţă mare unul de altul când, deodată, fără nici un avertisment, au fost atacaţi de un rinocer.

Spre marea consternare a Wazirilor, Tarzan a fugit spre cel mai apropiat copac, îndată ce l-a zărit pe Buto. În marea lui grabă, Tarzan s-a împiedicat şi a căzut, iar când a ajuns în cele din urmă lângă copac, în loc de a sări cu uşurinţă pe crengile de jos ale acestuia, a încercat să urce pe trunchiul enorm de gros al copacului.

Între timp, Buto, al cărui atac era condus mai mult auz şi de miros decât de vederea lui foarte slabă, a fi distras din direcţia sa iniţială de un Wazir, iar după ce scăpat, acesta a dispărut fără rost în tufişurile din spatele.

Când Esteban s-a ridicat şi a observat în cele din umilă că rinocerul a plecat, s-a văzut înconjurat de un semicerc de negrii uriaşi, pe ale căror feţe era zugrăvită mila şi întristarea. Dar amestecate oarecum cu o nuanţă de dispreţ.

Spaniolul a înţeles imediat că groaza l-a determinat să comită o greşeală ireparabilă: cu toate acestea, s-a agăţat cu disperare de singura scuză de care s-ar mai fi putut servi.

– Capul meu! Capul meu! A început el să se vaite, strângându-şi tâmplele între palme.

– Da, Buana, a zis Usula. Ştim că lovitura a fost în „cap”, iar credincioşii tăi Waziri credeau că „inima” este aceea o are nu ştie ce este frica.

Esteban nu a răspuns şi au pornit toţi din nou, continuând să înainteze în tăcere, până când au poposit aproape de înserat, pe malul unui râu. Puţin mai sus de o cascadă.

Toată după-amiaza Esteban a fost ocupat cu proiectarea unui mijloc ca să scape din situaţia penibilă în care se afla, abia au apucat să poposească şi a dat ordin Waziri să îngroape aurul.

– Îl vom lăsa aici, a zis el. Iar mâine vom porni în căutarea hoţilor, pentru că m-am hotărât să-i pedepsesc. Trebuie să le arătăm că nu se poate intra în jungla lui

Tarzan fără pedeapsă. Numai boala prin care trec m-a determinat să nu-i ucid imediat ce le-am descoperit perfidia.

Wazirii au fost încântaţi de această atitudine nouă a lui lor. Acum începeau să întrevadă o rază de speranţă, Tarzan era din nou cel pe care îl cunoşteau ei. Aşa s-a întâmplat că a doua zi dimineaţă au pornit cu inimile mai uşoare şi cu mult mai veseli în căutarea taberei englezilor.

După calculele destul de bune ale lui Usula, au scurtat drumul, mergând drept prin junglă, astfel încât să poată tăia calea europenilor, ieşindu-le înainte.

Au îndeplinit aceasta cu atâta succes, încât în curând s-au întâlnit cu aceştia, chiar în ziua aceea, pe înserat. Mai mult încă, au simţit mirosul fumului focurilor din tabără şi au auzit cântecele negrilor cărăuşi de pe coastă de la o distanţă destul de mare. Înainte de a ajunge până la ei.

Esteban i-a adunat pe Waziri în jurul lui.

– Copii, le-a zis el, adresându-se lui Usula în limba engleză. Aceşti străini au venit aici ca să-i facă rău lui Tarzan. Prin urmare răzbunarea îi aparţine numai lui Tarzan. Mă veţi lăsa. Aşadar, să-mi pedepsesc duşmanii singur şi după voia mea. Întoarceţi-vă, deci, acasă, iar aurul să-l lăsaţi acolo unde se află. Pentru că va trece multă vreme până să am nevoie de el.

Wazirii au rămas dezamăgiţi, planul cel nou nu coincidea deloc cu dorinţele lor, mai ales că au visat mult la un masacru general al negrilor de pe coastă.

Cu toate acestea, omul din faţa lor era Tarzan. Marele lor Buana, pe care întotdeauna l-au respectat cu o supunere neclintită.

În urma declaraţiilor lui Esteban în privinţa intenţiilor sale, au urmat câteva momente de tăcere, în care Wazirii îşi mutau greutatea de pe un picior pe altul, manifestând

o stare de nervozitate. În cele din urmă. au început să vorbească în limba lor.

Esteban nu înţelegea nimic din ce spuneau, dar era evident că insistau în faţa lui Usula asupra unui fapt. Pentru că acesta s-a întors după o clipă spre spaniol.

– Buana! Buana! Cum să ne înapoiem noi la lady Jane şi să-i spunem că te-am lăsat bolnav şi singur, să înfrunţi armele de foc ale albiilor şi ale ascarilor, a spus; el cu un ton blând. Nu ne cere acest lucru, Buana. A continuat cu o voce care îi exprima dezamăgirea. Dacă ai fi ca erai înainte, nu ne-am teme de siguranţa ta, dar aşa cum eşti. În urma loviturii de la cap, ne temem să te lăsăm singur în junglă. Dă-ne voie să mergem! Şi noi cu tine. Noi Wazirii tăi cei credincioşi şi după ce-i vom ucide pe duşmani te vom însoţi înapoi acasă, unde sperăm să te vindeci.

Spaniolul a început să râdă.

– Acum sunt cu totul vindecat. Chiar dacă rămân singur, nu voi fi în nici o primejdie mare, astfel încât să fie nevoie de prezenta şi ajutorul vostru.

Esteban, ştia bine, mult mai bine decât ei. Că declaraţia aceasta era cât se poate de reală.

– Prin urmare, veţi asculta de mine, a continuat el cu un ton aspru, impunător. Înapoiaţi-vă numaidecât pe drumul pe care aţi venit. După vreo două ore de drum opriţi-vă şi poposiţi. Înfiinţând o tabără în noaptea aceasta. Mâine dimineaţă porniţi mai departe spre casă. Nu faceţi zgomot! A strigat autoritar, pentru că nu vreau să ştie că sunt pe aici pe aproape. De mine nu vă îngrijiţi. Mă simt bine şi probabil am să vă ajung din urmă înainte de a ajunge voi acasă. La drum!

Waziri au mers, aşadar, înapoi pe drumul pe care au venit, cu inimile amărâte şi îngrijoraţi de soarta lui Tarzan, iar după câteva minute a dispărut şi cel din urmă din ochii spaniolului.

Esteban Miranda, cu un suspin adânc de uşurare, a pornit atunci spire tabăra camarazilor săi. Temându-se ca subita lui apariţie în faţa lor să nu provoace o salvă de împuşcăturii din partea ascarilor, a început să fluiere; apoi, tot apropiindu-se de ei a strigat să îi avertizeze despre sosirea lui.

– Vine Tarzan! a strigat cel dintâi negru care l-a zărit. Acum nu mai scăpăm, ne va ucide pe toţi.

Esteban. A văzut agitaţia cărăuşilor şi a ascarilor, care pipăiau nervoşi trăgaciul carabinelor.

– Eu sunt Esteban Miranda, a strigat el. Flora! Flora! Spune idioţilor ăştia să lase armele jos!

Albii stăteau şi ei în picioare, privindu-l fix. La sunetul vocii sale, Florii s-a întors spre negrii, spunându-le:

– Nu-i Tarzan. Jos armele! Nu-i nimic.

Esteban a intrat zâmbind, în tabără.

– Iată-mă, a zis el.

– Am crezut că te-a ucis, a zis Kraski. Un negru ne-a spus ca te-a ucis Tarzan.

– M-a prins, răspunse Esteban, dar, după cum vezi, nu m-a ucis. Credeam la un moment dat că e gata să o facă. Dar nu a făcut-o în cele din urmă mi-a dat drumul în junglă.

A crezut probabil că este indiferent dacă mă lasă pradă fiarelor, ori mă ucide, astfel încât nu mai are mâinile pătate cu sângele meu.

– Trebuie să te fi cunoscut bine, a zis Pible. Ai fi murit, desigur, dacă rămâneai mai multă vreme singur în junglă… de foame ai fi murit, nu de alta.

Esteban a avut prudenta să nu răspundă la gluma boxerului.

– Nu-ţi pare bine că mă vezi, Flora? S-a adresat el fetei.

Ea a dat nepăsător din umeri.

– Care-i diferenţa? Expediţia noastră s-a transformat în

faliment. O parte din noi considerăm că tu eşti singurul vinovat, a sfârşit ea indicându-i pe ceilalţi albi.

Spaniolul s-a strâmbat de furie. Vedea bine că nici unul nu a reacţionat în semn că i-ar fi interesat întoarcerea lui. Nici lui nu-i păsa de ceilalţi, dar a sperat că cel puţin Flora va arăta oarecare entuziasm văzându-l.

Oricum, dacă ea ar fi ştiut intenţiile lui, poate că ar fi fost mai fericită să-l vadă şi poate prea bucuroasă să-i arate puţină afecţiune.

Ea nu ştia însă că sacii cu aur sunt în posesia lui Esteban. Într-un loc unde ar fi putut ajunge în mai puţin de o zi să-i poată lua de acolo.

Intenţia lui a fost să reuşească să o convingă să-i părăsească pe alţii şi după aceea, puţin mai târziu, să se înapoieze amândoi ca să ridice comoara din locul unde se găsea, dar acum era întărâtat: nici unul nu va primi nici măcar o centimă... va aştepta până vor pleca din Africa şi se va întoarce el singur.

Tot ce îl îngrijora, era faptul că Wazirii ştiau unde se află aurul şi poate că mai repede sau mai târziu se vor întoarce acolo cu Tarzan să-l ia.

Acest gol în calculul său trebuia neapărat să fie reparat..., iar pentru aceasta avea nevoie de ajutor, ceea ce însemna că trebuie să împărtăşească şi altora secretul său. Dar cui?

Fără să-i pese de privirile pline de ură ale camarazilor săi şi-a reluat locul printre ci. Evident că ei nu erau deloc bucuroşi să-l vadă. Dar el nu ştia motivul acestei antipatii, deoarece nu a auzit despre planul conceput de Kraski şi de Owaza de a fura fildeşul arabilor.

Astfel, obiecţia lor de căpetenie. În privinţa prezenţei lui printre ei nu era decât teama că vor fi nevoiţi să-i dea şi lui o parte din produsul fildeşului.

Kraski, însă, a fost primul care a luat cuvântul, i-a vorbit despre tot ceea ce se afla în sufletul celorlalţi.

– Miranda, a zis el, părerea tuturor este că mai mult ar fi vina ta şi a lui Bluber. Dacă misiunea noastră nu a reuşit. Nu te învinuim direct, menţionez faptul doar în treacăt. Dar, în timp ce tu nu erai aici. Am găsit un mijloc ca să putem lua ceva din Africa şi să putem fi despăgubiţi într-o anumită parte de pierderea aurului.

Am făcut socoteala tuturor amănuntelor cu multă atenţie şi ne-am întocmit planul cât se poate de bine. Nu avem însă nevoie de tine pentru a ne atinge scopul. Nu ne opunem să vii şi tu cu noi, dar ceea ce vrem este să înţelegi din capul locului că nu vei fi părtaş cu nimic la câştigul nostru.

Spaniolul a zâmbit şi a făcut un gest de nepăsare.

– Aveţi toată dreptatea, a zis el. Nu voi încerca să mă justific şi nu vă voi cere nimic. Nu vreau să iau nici măcar o infimă din partea nici unuia dintre voi.

În sufletul lui, însă, era nespus de fericit, mai ales când se gândea că mai bine decât un sfert de milion de lire sterline îl aşteaptă numai şi numai pe el, ca să le ia şi să plece cu ele din Africa.

Faptul că Esteban a acceptat ideea fără să riposteze cu nici un cuvânt, i-a determinat pe ceilalţi să se simtă uşuraţi. Imediat s-a risipit şi atmosfera încordată ce a domnit până atunci.

– Eşti un băiat de treabă, a zis Pible. Eu le-am spus lor că ai să procedezi aşa cum trebuie şi-ţi declar sincer că sunt foarte vesel să te văd din nou teafăr şi sănătos în mijlocul nostru. Mi-a părut foarte rău când am auzit că Tarzan te-a ucis.

– Da, a zis Bluber. Aşa de rău i-a fost deja lui John, încât plânge toată noaptea în somn. Pentru ce. Nu-i aşa?

– Bluber! ia strigat Pible, atrăgându-i atenţia, ia vezi. Începe acum şi stârneşte ceva.

– Încep deja. Iacă vezi, a moţăit, zise Adolf văzând că pugilistul se supărase. Cum. Nu-i aşa? Nu am avut toţi

părere de rău că Esteban a murit? Cum, nu avem bucurie că a venit deja înapoi?

– Şi mai ales că nu vreau nimic, accentuă Trock.

– Nu vă îngrijiţi, zise Esteban. Dacă apuc să ajung în Londra, voi fi destul de mulţumit. M-am săturat de Africa; până în gât. Pentru tot restul zilelor mele.

Înainte de a adormi, spaniolul se zvârcoli vreo două ori în pat. Căutând să conceapă un plan prin care să poată intra numai el în stăpânirea aurului şi fără teamă că Wazirii ar putea să ajungă acolo înaintea lui.

Ştia că ar fi putut găsi cu uşurinţă locul unde el a îngropat şi să-l mute într-alt loc din apropiere, dar aceasta numai dacă ar fi plecat imediat după Usula şi singur, ne comunicând nimănui locul unde se află ascuns aurul.

Însă mai ştia un lucru, de care era absolut sigur: că nu ar fi fost în stare, întorcându-se de la coastă mai târziu, să mai găsească locul unde îl ascunsese.

Aceasta însemna că neapărat trebuie să împărtăşeşte că secretul său şi altei persoane, cuiva care cunoştea bine locurile şi putea găsi ascunzătoarea oricând şi din oricare direcţie ar fi venit.

Dar în cine s-ar fi putut oare încrede?

Examină în minte, cu îngrijire fiecare persoană din oamenii care se aflau acolo în tabără cu el, de la cel din urmă cărăuş şi ascaris până la şeful lor.

Owaza, singurul individ care părea să fie omul căutat de el şi la care gândul său se întorcea într-una şi anume Owaza.

Nu avea încredere în ticălosul ăsta bătrân, dar nu mai era altul care să se potrivească atât de bine cu scopul său, aşa că. În cele din urmă se simţi nevoit să ajungă la concluzia că trebuie să-şi împartă secretul cu acest negru şi să depindă mai mult de avariţie decât de onoare, ca să poată fi apărat întru toate.

Bineînţeles că putea să-l răsplătească regeşte pe Owaza, să-l facă mai bogat decât visase el vreodată, cum îi dădea i mâna spaniolului să facă, în vederea enormei averi în joc. De aceea dormi adânc, visând numai aur şi numai ceea ce ar fi putut să facă în capitalele cele mari ale lumii, cu un sfert de milioane de lire sterline.

A doua zi dimineaţă, pe când mâncau, Esteban menţionă în treacăt, faptul că trecuse pe lângă o cireadă mare de antilope, în ajun, nu tocmai departe de tabăra lor.

Totodată dădu ideea ca să ia vreo patru sau cinci oameni cu el şi să le vâneze, ajungând în urmă caravana, seara când vor poposi.

Nimeni nu ridică vreo obiecţie, probabil din motivul că îşi închipuiau că, cu cât vânau mai mult şi mai departe de caravana lor, cu atât ar fi putut să fie ucis mai curând de o fiară, fapt ce nici unul nu l-ar fi regretat, întrucât în fundul inimii lor, nu-l iubeau nici nu aveau încredere în el.

– Îl voi lua cu mine pe Owaza, zise el. Este cel mai îndemânatic vânător dintre toţi şi va şti să aleagă şase oameni buni.

Când, însă, ceva mai târziu, se apropie de Owaza şi-l întrebă. Acesta începu să invoce toate motivele din lume pentru care nu ar fi voit să se ducă la vânătoare cu spaniolul

– Avem destulă carne pentru două zile, protestă Owaza: cum mai bine să mergem spre răsărit, cât mai iute şi să ieşim din pământurile Wazirilor şi a lui Tarzan. Vânat se iveşte peste tot de aici până la coastă. Vom face drum de două zile. Apoi voi vâna cu dumneata.

– Ascultă, îi zise Esteban în şoaptă. Nu sunt numai antilope ceea ce vreau cu să vânez. Nu pot să spun nimic aici în tabără, dar, după ce plecăm. Îţi spun totul. Vei fi răsplătit mai bine decât te aştepţi pentru fildeşul

arabilor.

Owaza întinse o ureche. În semn de mare atenţie, apoi se scărpină în capul lui cu părul creţ.

– Mi se pare că astăzi este o zi foarte bună de vânat, Buana, începu el. Am să vin şi eu cu dumneata şi am să aduc cu mine cinci flăcăi, dintre cei mai iscusiţi la vânătoare.

După ce Owaza întocmi planul de marş al restului caravanei şi după ce aranjă ce trebuia pentru popasul de noapte, aşa ca să poată fi în stare, atât el cât şi spaniolul să-i găsească din nou. Porni împreună cu Miranda pe urma drumului pe care mersese Usula cu Wazirii când îngropase aurul.

Nu apucaseră să ajungă departe şi Owaza descoperi urinele proaspete lăsate de Waziri în retragerea lor.

– Ieri după-masă a trecut pe aici lume multă, zise el lui Esteban. Uitându-se ciudat la spaniol.

- Eu nu am văzut pe nimeni, spuse acesta. Poate că au trecut pe aici în urma mea.

– Observ că au venit până aproape de tabăra noastră, iar după aceea s-au întors şi au pornit înapoi. Ascultă. Buana, eu am o carabină, iar dumneata să faci bine să mergi înaintea mea. Dacă aceste urme au fost făcute de oamenii dumitale şi pe mine mă duci acum într-o ambuscadă, vei fi cel dintâi care va muri.

– Ascultă, Owaza, zise Esteban. Am ajuns destul de departe de tabără ca să-ţi pot spune ce aveam de spus. Aceste urme au fost într-adevăr făcute de Wazirii lui Tarzan al maimuţelor, care au îngropat aurul pentru mine. la o zi de drum de aici. Eu i-am trimis acasă, aşa că vreau să mergi tu cu mine până acolo şi să mutăm aurul într-o altă ascunzătoare. După ce restul tovarăşilor mei îşi vor căpăta fildeşul şi se vor înapoia în Anglia, noi ne vom întoarce împreună, vom lua aurul şi desigur că vei căpăta o răsplată bună.

– Dar cine eşti tu? Eu m-am îndoit adeseori, dacă eşti sau nu Tarzan al maimuţelor. În ziua când am plecat din tabăra din faţa Oparului, un om de al meu mi-a spus că ai fost otrăvit de albii din tabără şi că ai fost lăsat singur acolo.

Mi-au spus că au văzut cu proprii săi ochi - ţi-a văzut corpul zăcând ascuns printre nişte tufişuri - şi cu toate acestea, tu erai cu noi la drum în ziua aceea. Eu am crezut că minţea, dar când am văzut spaima zugrăvită pe figura lui la vederea ta. Am început să mă întreb de nu cumva sunt doi Tarzani.

– Eu nu sunt Tarzan al maimuţelor, răspunse Esteban Acela care a fost otrăvit în tabără a fost adevăratul Tarzan. Dar nu i-au dat decât ceva care să îl adoarmă, probabil în speranţa că va fi ucis şi mâncat de animale sălbatice, înainte de a se deştepta. Nu ştiu dacă mai trăieşte sau o fi murit de atunci.

Prin urmare, nu trebuie să te temi de nimic din partea Wazirilor ori a lui Tarzan. În ce mă priveşte pe mine pentru că şi eu vreau să fiu, la fel ca tine, cât mai departe de ei.

Negrul clătină din cap afirmativ.

– Poate că spui adevărul, ştiu eu?

După aceea. Însă tot mai continuă să meargă în urma spaniolului, cu carabina gata de tras, la cea mai mică mişcare suspectă.

Înaintau cu foarte mare băgare de seamă, ca nu cumva să-i ajungă pe Waziri. După ce trecură de locul unde aceştia poposiseră în scara precedentă, observaseră că Wazirii luaseră alt drum şi că nu mai era nici o primejdie de a veni în contact cu ei.

Când ajunseră la un loc cam la doi kilometri de punctul unde fusese îngropat aurul. Esteban îi spuse lui Owaza să ordone flăcăilor să rămână pe loc, iar ei porniră înainte, ca să facă transferarea drugilor de aur.

– Cu cât ştie mai puţină lume despre aceasta, zise el negrului, cu atât vom fi mai în siguranţă.

– Buana vorbeşte cu mare înţelepciune, răspunse ticălosul de negru.

Esteban găsi după-aceea, fără multă greutate, locul din apropierea cascadei şi după ce îl întrebă pe Owaza, află că acesta cunoştea la perfecţiune localitatea şi că nu ar fi avut nici o greutate ca să vină aici mai târziu de-a dreptul de la coastă.

Transportară aurul la o mică distanţă de acolo, ascunzându-l în mijlocul unui petic de pământ acoperit cu tufişuri dese. Care se aflau chiar lângă apă, ştiind că aici va fi cu mult mai greu de descoperit, decât dacă l-ar fi dus la o sută de kilometri.

Bineînţeles că, dacă Wazirii, sau alţii, ar fi aflat despre locul unde fusese ascuns aurul la început şi nu l-ar mai fi găsit acolo, nu şi-ar fi închipuit niciodată că s-ar putea găsi cineva care să-şi dea osteneală să-l mute numai la o sută de metri distanţă.

După ce sfârşiră operaţia, Owaza se uită în sus la soare.

– Astă scară nu mai ajungem la tabără, zise el. Iar mâine va trebui să mergem foarte iute, dacă voim să-i mai ajungem vreodată.

– Nici nu mi-a trecut prin gând una ca aceasta răspunse Esteban. Însă nu puteam să le spun şi lor Dacă nu-i vom mai găsi deloc, voi fi foarte mulţumit.

Owaza rânji de plăcere. În mintea lui şireată încolţise imediat o idee.

Pentru ce, oare, îşi zicea, să riscăm a fi ucişi într-o luptă cu arabii, pentru câţiva colţi de fildeş, când tot aurul acesta nu aşteaptă decât să fie transportat la coastă, apoi să ne aparţină nouă.

CAPITOLUL XIII - Turnul misterios.

În clipa în care Tarzan se răsucise pe călcâie, descoperi în spatele lui un om care stătea într-o uşă deschisă a unei odăi din etajul cel mai de sus al turnului de răsărit acoperit cu iederă din Palatul Diamantelor.

Cu un gest surprinzător de iute, cuţitul ieşi din teacă ca prin minune, dar aproape în acelaşi timp mâna îi căzu în jos pe lângă şolduri şi el rămase să se uite ţintă la omul din fata lui, cu o expresie de perfectă nedumerire. Această emoţie apăru şi în trăsăturile străinului, tot atât de puternic exprimată.

Ceea ce văzuse Tarzan nu era nici Bolgani. Nici Gomangani, ci un om alb, chel, bătrân şi zbârcit, cu o barbă lungă, albă; un om alb, gol, înafara de ornamentele barbare de aur şi diamante ale gorilelor.

– Dumnezeule! exclamă această apariţie ciudată.

Tarzan se uită la el peste măsură de intrigat.

Acest singur cuvânt englezesc îi deschidea posibilităţi neînchipuit de mari, pentru orice fel de presupuneri şi totodată îl înmărmurea.

– Cine eşti? întreba bătrânul, dar de astă dată în dialectul maimuţelor mari?

– Ai spus un cuvânt englezesc adineaori, zise Tarzan. Nu cumva vorbeşti limba aceea?

Tarzan vorbise şi el tot în englezeşte.

– Ah, Dumnezeule! strigă bătrânul, am trăit şi am fericirea de a mai auzi o dată dulcea limbă a ţării mele!

Acum vorbea şi el englezeşte, dar într-o englezească cu întreruperi, cum ar face cineva care a pierdut de mult obiceiul de a se mai exprima în limba lui.

– Dar tu cine eşti, întrebă Tarzan şi ce faci aici?

– Aceeaşi întrebare ţi-am pus-o şi eu, răspunse bătrânul. Nu-ţi fie teamă şi răspunde-mi fără îndoială că eşti englez, aşa că nu ai de ce te teme de mine.

– Am venit după o femeie pe care au prins-o Bolganii.

Bătrânul dădu din cap afirmativ.

– Da, zise el. Ştiu,este aici.

– Mai trăieşte? întrebă Tarzan.

– Până acum nu i s-a făcut nimic şi nici până mâine nici până poimâine nu-i vor face nimic, răspunse bătrânul Dar tu cine eşti? Cum ai putut să găseşti drumul până aici din lumea din afară?

– Sunt Tarzan al maimuţelor, răspunse acesta. Am intrat în valea aceasta să caut un drum pe care să ies din valea Oparului, unde viaţa tovarăşei mele ar fi fost în primejdie. Dar dumneata?

– Cum mă vezi, sunt om bătrân. Sunt aici încă de pe când eram un băieţandru. M-am furişat pe vaporul care a adus pe Stanley în Africa, după ce s-a înfiinţat staţiunea de la lacul Stanley, după care am venit în interior cu el. Într-o zi am plecat singur din tabără, la vânătoare. Rătăcindu-mă, am fost prins, după o vreme, de nişte indigeni, care nu ne erau prieteni. Ei m-au dus şi mai departe în interior, până la satul lor, de unde am putut scăpa după o vreme, dar eram atât de novice şi atât de rău m-am rătăcit, că nu ştiam încotro să apuc ca să ajung până la coastă. În felul acesta am rătăcit luni întregi şi în cele din urmă, într-o zi afurisită, am găsit intrarea în valea aceasta. Nu ştiu pentru ce nu m-au omorât imediat. Atâta ştiu. Că nu au făcut-o, iar mai târziu, văzând că ştiinţa mea poate fi folosită, m-au lăsat să trăiesc. De atunci nu fac altceva decât să îi ajut în exploatarea carierelor, a minelor şi a şlefuirea diamantelor. Le-am dat burghie de fier cu vârfurile de oţel şi chiar de diamant. Acum am ajuns să fiu la fel cu ei toţi. Dar în inima mea a rămas neclintită speranţa că, odată şi odată, aş putea să scap din valea aceasta. Totuşi pot să te asigur că speranţa mea este cât se poate de zadarnică.

– Şi nu există nici un drum care să ne scoată de aici?

– Este un drum, dar păzit întotdeauna.

– Şi unde? întrebă Tarzan.

– Este o continuare a unuia dintre tunelele minate, trecând cu totul prin munte până în valea de dincolo. Aceste mine au fost lucrate de strămoşii acestei rase o vreme foarte îndelungată. Muntele este întreţesut cu tuneluri şi trecători. La spatele stâncii de cuarţ, de unde se extrage aurul, este un depozit enorm de peritonită alterată, care conţine diamante, în căutarea cărora, evident că a fost necesar să se extindă un tunel până de partea cealaltă a muntelui, probabil în scop de ventilaţie.

Acest tunel împreună cu cărarea ce duce în valea Oparului, sunt singurele căi de ieşire din această vale Din timpuri imemoriale a rămas obiceiul de a se păzi tunelul, dar, după cum îmi închipui eu. Mai mult spre a împiedica fuga robilor, decât pentru a preveni intrarea duşmanilor, deoarece ei cred că de aceştia din urmă nu mai au de ce să se teamă.

Drumul spre Opar nu este păzit, pentru că nu le mai este frică de oparieni şi mai ştiu bine că nici unul din robii lor Gomanganii nu ar îndrăzni să intre în valea adoratorilor soarelui. Din acelaşi motiv, robii nu pot scăpa, cum nu putem scăpa nici noi, trebuind, deci, să rămânem pentru totdeauna prizonieri aici.

– Dar cum este păzit tunelul? întrebă Tarzan.

– Doi Bolgani şi cu vreo zece războinici Gomangani fac totdeauna de gardă acolo, răspunse bătrânul.

– Gomanganii nu ar voi să scape?

– Mi s-a spus că au încercat de mai multe ori în trecut, răspunse bătrânul. De când sunt eu aici, încă nu s-a întâmplat aceasta. Ori de câte ori au căutat să fugă au fost prinşi, aduşi înapoi şi torturaţi, nu numai ei. Dar întreaga rasă a lor. Şi au fost puşi la munci din cele mai grele, numai din cauză că câţiva din ei au căutat să fugă.

– Sunt ei numeroşi… Gomanganii?
– Să tot fie cam la cinci mii şi locuiesc cu toţii în valea aceasta, răspunse bătrânul.
– Dar Bolganii, câţi sunt? mai întrebă Tarzan.
– Între zece şi unsprezece sute.
– Va să zică câte cinci la unul singur, murmură Tarzan şi cu toate acestea, le este teamă să încerce a scăpa.
– Nu trebuie să uiţi. explică bătrânul, că Bolganii sunt rasa dominantă şi inteligentă. Ceilalţi, ca intelect, sunt numai o idee mai presus decât fiarele din junglă.
– Cu toate acestea, sunt oameni, îi aminti Tarzan.
– Numai la înfăţişare, răspunse bătrânul. Ei nu pot să se unească împreună aşa cum fac oamenii. Nu au ajuns încă pe treapta de evoluţie a formării de obştii. E adevărat că familiile lor locuiesc într-un singur sat. Dar această idee, împreună cu armele lor. Le-a fost dată de Bolgani, ca să nu fie exterminaţi cu desăvârşire de lei şi pantere.
Mi s-a spus că, mai demult, fiecare Gomangani trăia singuratic îndată ce părea îndeajuns de mare ca să poată vâna singur, îşi construia o colibă separată de ceilalţi şi ducea o viaţă solitară, neavând pe vremea aceea nici cea mai mică idee despre ce înseamnă viaţa de familie.
Atunci Bolganii i-au învăţat cum să-şi construiască sate şi i-au silit pe oameni şi pe femei să rămână acolo, crescându-şi copiii până la maturitate, iar după aceea li s-a impus şi copiilor să rămână mai departe în sat, astfel că unele din aceste sate se pot lăuda că au ajuns de la patruzeci până la cincizeci de locuitori.
Dar cazurile de moarte sunt foarte dese printre ei şi nu se pot înmulţi atât de repede ca popoarele care trăiesc în condiţii normale de pace şi siguranţă. Brutalităţile Bolganilor îi ucid pe mulţi dintre ei; apoi carnivorii iau şi ei o dijmă considerabilă.
– Cinci faţă de unul singur şi tot stau în sclavie! Ce laşi

trebuie să fie! exclamă Tarzan.

– Dimpotrivă, nu sunt nicidecum laşi, răspunse bătrânul. Ar înfrunta un leu cu cel mai mare curaj. Însă s-au supus atâtea veacuri în şir voinţei Bolganilor, că aceasta a devenit la ei o a doua natură…, tot aşa cum în noi este inerentă teama de Dumnezeu, aşa şi în mintea acestor Gomangani este inerentă teama de Bolgani.

– Interesant, zise Tarzan. Dar spune-mi te rog, acum: unde este femeia pe care am venit s-o caut aici?

– E soţia ta? întrebă bătrânul.

– Nu, răspunse Tarzan. Le-am spus aşa Gomanganilor ca să o apere. Este La, regina Oparului. Marea preoteasă a zeului strălucitor.

Bătrânul se uită la el cu cea mai mare neîncredere.

– Imposibil! Strigă el. Nu se poate ca regina Oparului să-şi fi riscat viaţa şi să fi venit în locuinţa inamicilor ci ereditari.

– A făcut-o de mare nevoie. Viaţa ci era ameninţată de o parte din poporul ei. Pentru că refuzase să mă sacrifice pe mine zeului lor.

– Dacă Bolganii ar şti aceasta, s-ar bucura foarte mult, răspunse bătrânul.

– Spune-mi, te rog, unde este, insistă Tarzan. Ea m-a scăpat pe mine de la moarte din mâinile poporului ei şi trebuie să caut să o scap şi eu pe ea de soarta ce ar putea-o suferi din partea Bolganilor.

– Totul e fără speranţă, zise bătrânul Pot să spun unde este, dar nu ai să fi în stare să o scapi de acolo.

– Pot să încerc, nu-i aşa?

– Dar nu vei reuşi şi-ţi vei găsi moartea.

– Dacă ceea ce îmi spui dumneata este adevărat, că nu este absolut nici o şansă de scăpare din valea aceasta, apoi aş putea să şi mor, răspunse Tarzan. Totuşi eu nu sunt de aceeaşi părere cu dumneata.

Bătrânul dădu din umeri.

– Nu-i cunoşti pe Bolgani, zise el.
– Spune-mi unde e femeia, stărui Tarzan.
– Priveşte, răspunse bătrânul, făcându-i semn lui Tarzan să intre după el în odaie şi apropiindu-se de o fereastră care dădea spre apus, îi arătă un turn scurt şi ciudat construit, care nu era mai înalt decât clădirea din partea de vest a Palatului Diamantelor.
– Probabil că este acolo undeva, în interior, dar în ce te priveşte pe dumneata, ar putea tot aşa de bine să fie chiar la polul nord.
Tarzan rămase câteva clipe în tăcere, ochii lui ageri examinând fiecare amănunt al turnului din faţa lui. Socoti că ar putea ajunge acolo de pe acoperişul clădirii principale, dar mai văzu că şi crengile unor copaci ajungeau până aproape de acoperişul turnului.
În afară de acestea, toate ferestrele erau întunecate, cu excepţia a două-trei din ele. Se întoarse spre bătrân spunându-i:
– Nu te cunosc, dar socotesc că pot avea încredere în tine. Deoarece, la urma urmei, legăturile de sânge sunt mai tari şi numai noi doi suntem singurii oameni din rasa noastră în valea aceasta. Desigur, dacă mă trădezi ai să câştigi oarecum în faţa lor. Dar nu pot să cred că vei face aceasta.
– Nu te teme, îl asigură bătrânul. Îi urăsc. Dacă te-aş putea ajuta, aş face-o bucuros, dar ştiu că nu există nici o speranţă de reuşită, pentru oricare plan ce l-ai avea în gând…; femeia nu va fi salvată niciodată, iar dumneata nu vei pleca niciodată din valea Palatului Diamantelor… nici din palat nu vei mai ieşi vreodată, în afară de cazul că Bolganii o vor voi:
Tarzan al maimuţelor prinse a zâmbi.
– Dumneata eşti de atâta vreme aici, că ai început să-ţi însuşeşti aceeaşi concepţie care îi ţine pe Gomangani într-o nesfârşită sclavie. Dacă vrei să scapi de aici, vino

cu mine. Posibil că nu reuşim, dar în orice caz ai o şansă mai mare dacă încerci, decât dacă rămâi aici în turn, pentru totdeauna.

Bătrânul clătină din cap cu tristeţe.

– Nu se poate, zise el, nu-i nici o speranţă. Dacă ar fi posibilă scăparea de aici, aş fi fost de mult plecat.

– La revedere, dar! îi zise Tarzan.

Şi cu acestea, ieşi repede pe fereastră, începând să se caţere spre pământ, de-a lungul unei viţe bătrâne de iederă.

Bătrânul stătu la fereastră privindu-l cu mirare, până când îl văzu că ajunge în dreptul acoperişului clădirii care ducea la turnul scund în care se găsea La. După aceea, se depărtă de la fereastră, grăbindu-se să coboare pe scara din centrul turnului.

Tarzan trecu peste acoperişul clădirii principale, traversând cum putu mai bine distanţa destul de mare de la turnul de răsărit până la turnul scund unde era închisă La. Înaintase foarte încet, făcând toate mişcările cu prudenţa fiarei şi fiind nevoit să se oprească, adeseori, în umbră, ca să asculte.

În sfârşit, ajunse la turn. Observă că are mai multe deschizături, care dădeau pe acoperiş şi în dreptul cărora erau draperii grele.

Dând la o parte una, văzu jos, înaintea sa, o cameră mare şi goală, din centrul căreia ieşea capătul unei scări, ca şi aceea din tumul precedent. Nevăzând pe nimeni acolo, nu mai pierdu vremea, ci sări în odaie şi se apropie de deschizătura circulară din mijloc.

Uitându-se cu grijă în jos, văzu scara coborând pe o mare distanţă şi trecând printr-o mulţime de etaje. Nu putea socoti cât de departe merge scara în jos. Dar desigur că ajungea în camere subterane, dedesubtul palatului.

În sus, prin luminătorul acesta, ajungea până la el

zgomotul scurt al activităţii de jos, precum şi mirosuri destule, reduse însă aproape la nimic, întrucât i-ar fi putut da impresii precise lui Tarzan. Din cauza mirosului greu de miresme răspândit prin tot palatul.

Acest parfum era menit să-l aducă la pieire. Pentru că altfel mirosul său cel ager ar fi descoperit imediat că în apropierea lui se află un Gomangani.

Individul era ascuns după una din draperiile unei deschizături în peretele turnului şi în aşa fel ascuns, că-l putuse vedea pe Tarzan când sărise de pe acoperiş în cameră şi acum îi pândea toate mişcările.

La început, ochii negrului aproape că ieşiseră cu totul din orbite la vederea acestei apariţii stranii, aşa cum nu mai văzuse el până atunci.

După inteligenta lui şi după bobul de superstiţie care exista în el, desigur şi-ar fi închipuit că Tarzan este un zeu coborât din cer.

Dar, fiind de un ordin atât de inferior pe scara evoluţiei, că nu putea avea nici un fel de imaginaţie, nu avea cum şti altceva decât că vede o fiinţă ciudată şi că toate fiinţele ciudate sunt duşmanii săi.

Prin urmare, datoria lui era să-şi înştiinţeze stăpânii despre ceea ce văzuse. Nu îndrăznea, însă, să facă vreo mişcare, până când apariţia nu s-ar îndepărta îndeajuns ca să nu-i observe mişcările, în dorinţa strategică de a nu-i atrage atenţia, fiindcă învăţase de la Bolgani, că, cu cât apare mai puţin în ochii lor, cu atât are de suferit mai puţin.

Străinul se uită multă vreme în jurul scării şi tot atâta vreme rămase şi Gomanganul ascuns după draperii, pândindu-l.

După o vreme umbra începu să coboare scara, dispărând din ochii negrului, care nu pierdu nici o clipă şi ieşind pe acoperiş, alergă pe nerăsuflate să dea de veste Bolganilor.

Pe când Tarzan cobora scara, fumurile miresmelor deveneau din ce în ce mai plictisitoare. Acolo unde ar fi putut să facă cercetări repezi cu ajutorul mirosului său, era nevoit să stea să asculte la orice zgomot, iar în cele mai multe cazuri trebuia să deschidă uşile camerelor şi să intre pentru a-şi termina cercetarea.

Pe unde uşile erau încuiate, se întindea la pământ şi-şi lipea urechea de crăpătura de jos. În câteva rânduri îndrăzni să o strige chiar pe La pe nume. Dar în nici un caz nu primi răspunsul dorit.

Ajunsese să cerceteze patru etaje şi tocmai îl cobora pe al cincilea, când văzu în una din uşi un negru foarte surescitat şi poate chiar speriat.

Era de proporţii uriaşe, dar fără nici o armă. Se uita cu ochii holbaţi la Tarzan. Care sărise jos şi se oprise în picioare în faţa lui.

– Ce vrei? izbucni în sfârşit negrul Cauţi pe femeia albă, soţia ta, pe care au prins-o Bolganii?

– Da, răspunse Tarzan. Ce ştii tu despre ea?

– Ştiu unde este ascunsă, răspunse negrul, iar, dacă mă urmezi, te duc la ea.

– Şi de te oferi tu să faci asta pentru mine? întrebă Tarzan devenind imediat bănuitor. De ce nu te duci mai bine să comunici imediat stăpânilor tăi că sunt aici şi să trimită oameni să mă prindă?

– Nu ştiu motivul pentru care am fost trimis să fac aceasta, răspunse negrul. Ştiu numai că Bolganii m-au trimis. Nu am vrut să vin, pentru că îmi era frică.

– Unde ţi-au spus să mă duci?

– Trebuia să te duc într-o cameră, a cărei uşă va fi imediat zăvorâtă în urma noastră. Atunci urma să fii prizonierul lor.

– Dar cu tine ce s-ar fi întâmplat?

– Şi eu urma să fiu prizonier. Bolganilor nu le pasă ce s-ar fi întâmplat cu mine. Poate că mă ucideai. Dar nu se

îngrijeau de asta.

– Dacă mă duci undeva ca să fiu prins, te voi ucide, răspunse Tarzan. Dar, dacă mă duci acolo unde este femeia, poate că vom scăpa cu toţii. Tu ai vrea să scapi, spune-mi?

– Aş vrea să scap, dar nu pot.

– Ai încercat vreodată?

– Nu, nu am încercat. Pentru ce să încerc să fac ceva ce nu se poate face?

– Dacă mă duci unde voi fi prins, cu siguranţă că le ucid, repetă Tarzan, dar, de mă duci acolo unde este femeia, vei avea cel puţin şansa să mai trăieşti. Care din două?

Negrul se scărpină în cap, gânditor, în timp ce ideea aceasta se strecura încet în creierul lui stupid. În cele din urmă vorbi:

– Eşti om înţelept, zise el. Te voi duce acolo unde se află femeia.

– Atunci mergi înainte, zise Tarzan şi te voi urma.

Negrul coborî în etajul următor şi deschizând o uşă, intrară într-un coridor drept şi destul de lung. În timp ce Tarzan îşi urma călăuza, avu timp să reflecteze asupra mijloacelor prin care Bolganii au aflat despre prezenţa lui în turn.

Singura concluzie la care a putut ajunge a fost aceea că bătrânul îl trădase, deoarece, după câte putea şti, nimeni nu bănuia că el se afla în Palatul Diamantelor.

Condorul prin care îl conducea negrul era destul de întunecat, primind numai o lumină slabă din sala în care se întâlniseră şi a cărei uşă rămăsese deschisă în urma lor. După puţin negrul se opri în dreptul unei uşi închise.

– Femeia este aici înăuntru, zise negrul arătând cu mâna spre uşă.

– Este singură? întrebă Tarzan.

– Nu. răspunse negrul Priveşte! Mai zise el.

Şi deschise uşa în spatele căruia se văzu un rând de draperii grele, pe care le despărţi una de alta binişor, iar Tarzan putu să vadă în felul acesta, întreaga cameră.

Apucându-l pe negru de încheietura mâinii, ca să nu fugă, Tarzan făcu un pas înainte şi puse ochiul între spaţiul deschis între draperii. În faţa lui era o cameră mare, în capătul căreia se vedea o platformă înaltă, construită dintr-un fel de lemn negru sculptat cu multă îndemânare.

Locul principal de pe platformă îl ocupa un leu enorm, cu coama neagră: acelaşi pe care Tarzan îl văzuse plimbat prin grădina palatului, sub escortă.

Lanţurile de aur erau acum prinse bine în nişte cârlige înfipte în pardoseală, iar cei patru negri stăteau doi de fiecare parte a fiarei, nemişcaţi ca nişte statui de abanos.

În spatele leului, pe tronuri de aur, mai şedeau trei Bolgani cu ornamente magnifice pe trupurile lor. Jos, la marginea scărilor ce duceau pe platformă, stătea în picioare La, între doi paznici Gomangani.

De fiecare parte a aleii principale erau bănci scobite în piatră. Întoarse cu faţa spre platformă, mai toate ocupate de vreo cincizeci de Bolgani printre care Tarzan văzu imediat că se află şi bătrânul cu care se întâlnise în turn.

Când l-a văzut pe acesta acolo, printre Bolgani, nu a făcut decât să întărească şi mai mult convingerea lui Tarzan, în privinţa sursei din care pornise trădarea.

Camera era luminată de sute de opaiţe, în care ardea o substanţă ce emitea atât lumină cât şi mirosul cel greu care îi înăbuşise nările de când intrase în domeniile Bolganilor.

În dreapta acestui apartament se aflau mai multe ferestre mari, de formă gotică, deschise şi lăsând să intre aerul călduţ şi plăcut al unei nopţi de vară în junglă.

Pe aceste ferestre, Tarzan putea să vadă în curtea

palatului şi să noteze că această cameră era la acelaşi nivel cu veranda pe care era situat palatul.

Dincolo de ele ştia că este o poartă deschisă care dădea în junglă, ducând la libertate; dar între ele şi ferestrele acestea era cincizeci de gorile oameni.

De bună seamă, că cea mai bună armă pentru a-şi găsi drumul spre libertate, împreună cu La, ar fi fost strategia.

Cu toate acestea, în mintea lui creştea dorinţa în probabilitatea că, în cele din urmă va recurge tot la forţă şi nu la strategie ca să scape de acolo.

După câtva timp de examinare a tabloului, îl întrebă pe negru:

– Gomanganii care îl păzesc pe leu nu ar vrea să scape şi ei de Bolgani?

– Ar vrea, dacă s-ar putea, răspunse negrul.

– Atunci, văd că este nevoie să intru în această cameră, zise Tarzan către negru. Ai să vii şi tu cu mine şi vei spune celorlalţi Gomangani, că dacă se vor lupta de partea mea, am să-i iau şi pe ei cu mine afară de aici. Din vale.

– Am să le spun, dar nu au să mă creadă, răspunse negrul.

– Spune-le atunci că au să moară, dacă nu mă ajută.

– Am să fac şi aceasta.

Tarzan îşi întoarse, apoi, din nou atenţia la cele ce se petreceau în odaia din faţa lui şi văzu că vorbea unul din Bolganii care se aflau pe tronuri la spatele leului.

– Nobile Numa, regele fiarelor şi împărat al tuturor creaturilor, zise el, într-o voce de bas şi mârâitoare. Numa a auzit cuvintele pe care această femelă le-a spus, iar dorinţa lui este ca ea să moară. Marele împărat e flămând. El însuşi o va devora în faţa nobililor săi şi a înaltului Consiliu Imperial de Trei. Aceasta e voinţa lui Numa.

Un murmur de aprobare se ridică din piepturile ascultătorilor. pe când leul îşi rânjea colţii hidoşi şi răcnea de se cutremura palatul, ţinându-şi ochii-i galben-verzui fixaţi îngrozitor asupra femeii din faţa lui.

Aceasta dovedea că ceremoniile se repetau destul de des ca el să fie obişnuit cu ele şi deci ştia ce recompensă trebuia să se aştepte la sfârşitul fiecăreia.

– Poimâine, continuă oratorul, soţul acestei fiinţe care în momentul acesta este prins şi închis în turnul împăraţilor, va fi adus înaintea lui Numa spre a fi judecat. Robilor, porunci el. Deodată. Întorcându-se spre negrii, împingeţi femeia înainte până la împăratul vostru.

În aceeaşi clipă, leul deveni frenetic, bătându-şi coastele puternic cu coada căutând să se smucească din lanţuri, răcnind, mârâind şi ridicându-se pe picioarele din spate, ca s-o poată ajunge pe La care acum era dusă cu forţa, în sus pe treptele platformei unde mâncătorul de oameni, împodobit cu nestemate, o aştepta atât de nerăbdător.

Cu toată groaza ei, La nu scoase nici un strigăt, ci căuta numai în tăcere să scape din mâinile puternicilor Gomangani, de care era ţinută, toate acestea, bineînţeles, zadarnic.

Ajunseseră acum sus pe ultima treaptă şi erau pe cale s-o împingă pe La în braţele leului, când se opriră la auzul unui strigăt puternic venit din partea cealaltă a camerei…

Strigătul i-a determinat pe Gomangani să se oprească, iar pe Bolgani să sară în picioare surprinşi şi totodată înfuriaţi, pentru că ce văzură nu putea să nu le stârnească aceste sentimente în pieptul lor.

Sărind în odaie cu suliţa ridicată şi gata de acţiune, apăru deodată un om alb gol, de statură uriaşă: omul despre care auziseră cu toţii, dar pe care nici unul nu îl văzuse până atunci.

Atât de rapidă a fost mişcarea lui, încât în momentul intrării. Înainte chiar de a se fi ridicat ei în picioare, albul îşi repezise suliţa cu un efect din cele mai surprinzătoare.

CAPITOLUL XIV - Grozăviile din camera tronului.

Era noapte. Prin întunericul junglei trecea un leu mare cu coama neagră. Îşi tăcea drum cu o nepăsare majestuoasă faţă de orice alte fiinţe care ar fi putut locui în acea pădure primitivă.

Nu ieşise la vânătoare pentru că nu căuta nicidecum să-şi ascundă prezenţa. Pe de altă parte, nu scotea nici un sunet.

Mergea repede, deşi uneori se oprea să adulmece aerul şi aplecând capul într-o parte, ascultând cu atenţie. Ajunse astfel lângă un zid înalt, începând să miroasă de jur împrejurul zidului, până ce dădu de o poartă întredeschisă prin care trecu în interior.

Înaintea lui se ridica o clădire mare şi cum sta şi se uita la ea ascultând, izbucni deodată din interiorul clădirii, răcnetul bubuitor al unui alt leu înfuriat.

Imediat ciuli o ureche, apoi porni înainte, furişându-se, în direcţia de unde auzise răcnetul.

Chiar în clipa când La era să fie înhăţată de ghearele lui Numa, Tarzan sărise în odaie, scoţând strigătul puternic care-i oprise în loc pe Gomangani care târau femeia la pieire.

Şi tot în clipa cât dură această pauză, pe care Tarzan ştia că va urma întreruperii produsă de el, îşi aruncă suliţa.

Spre furia nemărginită şi consternarea Bolganilor, o văzură înfigându-se adânc în inima împăratului lor,

marele leu cu coama neagră.

Alături de Tarzan stătea Gomanganul pe care îl convinsese să-l servească, iar când Tarzan alergă spre La, negrul îl urmă. Strigând tovarăşilor lui că de îl vor ajuta pe acest străin, vor putea fi liberi şi să scape pentru totdeauna de Bolgani.

– Aţi lăsat să fie ucis marele împărat, strigă el către sărmanii Gomangani care îl păziseră pe Numa. Pentru faptul acesta Bolganii vă vor ucide. Mai bine ajutaţi-l pe acest Tarmangani şi pe soţia sa şi poate scăpaţi cu viaţă şi vă căpătaţi libertatea. Iar voi, adăugă negrul adresându-se acelora care o păziseră pe La. Şi pe voi vă vor face răspunzători Bolganii. Aşa că speranţa voastră este să-l ajutaţi pe străin.

Tarzan ajunse lângă La şi luând-o în braţe, o duse repede sus pe platformă, unde spera ca să poată face faţă în primul moment, asalturilor celor cincizeci de Bolganii, care acum se repeziseră cu toţii din locurile lor, asupra lui.

– Ucideţi-i pe cei trei de la spatele tronului, strigă Tarzan Gomanganilor. Care ezitau încă de ce parte să treacă. Ucideţi-i. Dacă vreţi libertatea! Ucideţi-i, dacă vreţi să trăiţi!

Vocea sa autoritară şi fascinarea ce împrăştia personalitatea lui calităţi inerente conducătorilor de oameni, îi câştigă de partea lui, imediat pe Gomangani, care se aruncară asupra Bolganilor de pe platformă, străpungându-i cu suliţele.

Astfel, Gomanganii. ucigând fiinţe care reprezentau autoritatea în ţara lor, erau compromişi cu desăvârşire şi nu mai era acolo nici o speranţă pentru ei, decât să urmeze şi mai departe soarta pe care le-o va croi Tarzan.

Ţinând-o pe La de mijloc cu unul din braţele lui puternice, o duse sus de tot pe platformă, unde se aplecă şi cu mâna cealaltă, smuci suliţa din cadavrul

leului, apoi întorcându-se în faţa Bolganilor care înaintau la atac, puse un picior pe leul ucis şi ridicând vocea izbucni în strigătul victorios al antropoizilor victorios din tribul lui Ciuk.

Bolganii în faţa lui se opriră, în timp ce la spatele său, Gomanganii rămaseră încremeniţi de groază.

– Opriţi-vă! strigă Tarzan ridicând o mână în faţa Bolganilor. Ascultaţi! Eu sunt Tarzan al maimuţelor şi nu am venit să caut ceartă cu poporul vostru. Nu caut decât o trecătoare să ies din ţara voastră şi să ajung în ţara mea. Lăsaţi-mă să-mi văd de drum în linişte, împreună cu această femeie şi luându-i cu mine Gomangani.

Drept orice răspuns, Bolganii scoaseră nişte mârâituri surde şi se repeziră din nou pe platformă. Din rândurile lor apăru deodată bătrânul din turn, care alergă cât putu mai repede spre Tarzan.

– Ah, trădătorule! strigă Tarzan. Tu vei fi cel dintâi care ai să guşti din furia lui Tarzan.

Vorbise englezeşte şi bătrânul îi răspunse la fel.

– Trădător?! exclamă el surprins.

– Da, trădător, tună Tarzan. Nu ai fost tu acela care ai dat fuga să-i înştiinţezi pe Bolgani că eu sunt în palat şi să trimită Gomanganii ca să mă prindă în cursă.

– Nici nu m-am gândit, răspunse celălalt. Am venit aici ca să văd de pot fi de vreun folos oarecare acestei albe, în urma hotărârii mele de a te servi şi pe tine! Haide, englezule, nu te supăra. Uite-mă trec de partea ta, ca să mor alături de tine, pentru că de murit tot vei muri, tot atât de sigur după cum este un Dumnezeu în cer. Nimic nu te mai poate scăpa de furia şi mânia Bolganilor, al căror împărat l-ai ucis.

– Vino, atunci şi dovedeşte-ţi sinceritatea. Mai bine să mori acum, decât să mai trăieşti în sclavie.

Cei şase Gomangani se aşezaseră câte trei de fiecare parte a lui Tarzan, iar cel de-al şaptelea, care fusese

neînarmat, îşi luase acum arme de la unul din cei trei Bolgani ucişi pe platformă.

În faţa acestor scene de desfăşurare a forţelor, atât de nouă pentru ei, Bolganii se opriră jos lângă scara care ducea la platformă.

Dar oprirea lor nu dură decât o secundă, pentru că ei erau cincizeci contra nouă. De aceea şi năvăliră în sus pe trepte, iar Tarzan cu Gomanganii săi îi întâmpinaseră cu securi, suliţe şi buzdugane.

În primul moment reuşiră să-i împingă înapoi, dar numărul duşmanilor era prea mare. Aşa că la a doua năvală părea că vor fi copleşiţi de ei.

Atunci auzul combatanţilor fu izbit de un răcnet din cele mai îngrozitoare, care venind dintr-o mare apropiere, făcu să înceteze temporar lupta.

Întorcându-şi ochii în direcţia de unde auzise răcnetul, văzură un leu enorm cu coama neagră stând într-una din ferestrele camerei.

Numai o clipă a stat leul acolo, ca o adevărată statuie de bronz, apoi clădirea se cutremură din nou de ecoul puternicului său răcnet.

Tarzan se uită şi el de sus, de pe platformă, spre leul din firida ferestrei şi recunoscându-l, simţi o mare uşurare. Ridicând vocea mai presus decât mârâiturile Bolganilor, strigă:

– Jad-bal-ja, ucide, ucide, Jal-bal-ja!

Iar cu mâna arătă spre Bolgani.

Nici nu ieşiseră bine cuvintele de pe buzele sale, când monstrul acela enorm sări de pe fereastră şi ca un adevărat diavol încarnat, se repezi asupra gorilelor.

Tot în clipa aceea trecu prin mintea lui Tarzan un plan din cele mai îndrăzneţe, spre a se salva împreună cu toţi aceia care depindeau acum de el.

– Repede, strigă el Gomanganilor, săriţi asupra Bolganilor! Iată. A sosit adevăratul Numa, regele fiarelor.

El îşi ucide duşmanii, după cum vedeţi, dar nu va face nimic nici lui Tarzan, nici prietenilor săi, Gomanganii.

Văzând pe urâcioşii lor stăpâni că se dau înapoi din faţa atacurilor teribile ale leului, Gomanganii năvăliră cu topoarele şi cu ciomegele, pe când Tarzan aruncând suliţa, sări la luptă, cu cuţitul lui cel mare de vânătoare.

Ţinându-l pe Jad-bal-ja pe lângă el, ca nu cumva să sfâşie din greşeală pe vreun Gomangani sau pe bătrân, ori chiar pe La, ajunse să vadă căzuţi mai bine de douăzeci de Bolgani, înainte ca restul acestora să poată scăpa din cameră.

Apoi îl chemă pe Jad-bal-ja la el şi se adresă din nou Gomanganilor:

– Luaţi cadavrul falsului Numa de pe platformă. Scoateţi-l de aici din încăpere pentru că adevăratul împărat a venit să-şi reclame tronul.

Atât bătrânul, cât şi La priveau, cu cea mai mare mirare, când la Leul de aur când la Tarzan.

– Cine eşti tu, întrebă bătrânul, care poţi îndeplini asemenea minuni cu o fiară sălbatică din junglă? Cine eşti tu şi ce ai de gând să faci?

– Aşteaptă şi vei vedea, zise Tarzan cu un zâmbet silit. Cred că acum vom fi în siguranţă, iar Gomanganii vor putea trăi, de acum încolo multă vreme în linişte.

După ce negrii curăţiră platforma de cadavrul leului, aruncându-l afară pe una din ferestre, Tarzan îl trimise pe Jad-bal-ja să stea sus pe tronul pe care îl ocupase celălalt leu.

– Uitaţi-vă, zise el către Gomagani. Iată pe adevăratul vostru împărat, care nu trebuie să fie legat în lanţuri de tronul său. Alergaţi acum trei dintre voi, la colibele poporului din spatele palatului şi adunaţi-i pe toţi în odaia tronului, ca să vadă şi ei ce s-a petrecut aici. Grăbiţi-vă şi să vă înapoiaţi cu cât mai mulţi războinici, înainte să se întoarcă Bolganii cu ajutoarele lor.

Cuprinşi de o agitaţie care a zguduit creierul lor, trei Gomangani se grăbiră să facă ceea ce le poruncise Tarzan, pe când ceilalţi se uitau la fel cu o expresie de adorare şi respect, pe care nu o poate insufla decât vederea unei zeităţi. La se apropie şi ea şi stătu lângă Tarzan, uitându-se în faţa lui cu o admiraţie tot atât de profundă, ca şi aceea a negrilor.

– Nu am avut încă timp să-ţi mulţumesc, Tarzan al maimuţelor, zise ea. Pentru tot ce ai făcut pentru mine. Ştiu că ai venit aici ca să mă scapi din ghearele acestor creaturi oribile şi mai ştiu că nu a fost dragoste ceea ce te-a împins la acest act de eroism fără nici o nădejde. Este aproape o minune că ai reuşit până acum, dar eu, care cunosc din legendele poporului meu marile fapte ale Bolganilor, ştiu că nu poate fi nici o scăpare pentru noi, aşa că te implor să pleci singur de aici, pentru că numai singur şi fără noi ai mai avea speranţă să scapi de aici.

– Eu nu sunt de aceeaşi părere cu tine, La. Că nu vom mai putea scăpa de aici, răspunse Tarzan. Mai ales acum mi se pare că avem toate motivele să ne credem speranţa întemeiată, ba chiar că putem asigura şi libertatea acestor Gomangani, scăpându-i din sclavia şi tirania Bolganilor. Şi nu e asta totul. Eu nu sunt satisfăcut numai cu atâta. Nu numai că trebuie să pedepsesc aceste fiinţe care manifestă atâta lipsă de ospitalitate faţă de străini, dar trebuie să-i pedepsesc şi pe preoţii din oraşul tău, care au fost atât de puţin devotaţi marii lor preotese.

În acest scop. Am intenţia să pornesc din valea Palatului Diamantelor şi să intru în cetatea Oparului, cu un număr destul de mare de Gomangani, ca să-l pot sili pe Hagi să părăsească puterea pe care a uzurpat-o, iar tu să revii pe tronul Oparului. Până nu fac aceasta, nu voi fi satisfăcut. Şi nici nu voi pleca de aici până nu le voi îndeplini pe toate.

– Ştiu că eşti un om curajos, zise bătrânul şi văd că ai reuşit mai presus de aşteptările mele, dar La are dreptate, deoarece nu cunoşti nici ferocitatea Bolganilor, nici resursele lor, cum nu cunoşti nici puterea pe care o exercită asupra Gomanganilor. Dacă ai putea să stârneşti în minţile stupide ale acestor negri cel mai mic pic de voinţă, care să înlăture întrucâtva teama lor de Bolgani, poate că ai aduna un număr suficient din ei, ca să scapi din valea aceasta. Mă tem, a continuat bătrânul, că aceasta este mai presus decât puterile tale. Prin urmare, singura noastră speranţă este să scăpăm de aici din palat în momentele acestea în care Bolganii sunt încă dezorganizaţi şi să ne încredem în iuţeala şi norocul nostru spre a putea ajunge afară din vale, înainte de a fi prinşi.

– Priveşte, strigă La. Chiar acum este prea târziu. Bolganii se întorc în număr mare.

Tarzan se uită în direcţia arătată şi văzu, pe uşa deschisă de la capătul celălalt al camerei, un număr mare de gorile care se apropiau. Îşi întoarse apoi privirile cu iuţeală spre ferestrele de la spatele său.

– Liniştiţi-vă, le zise el. Uitaţi-vă acolo şi vedeţi că intervine, în ecuaţia problemei noastre, un factor nou.

Se uitară şi ei spre ferestrele care dădeau pe terasă şi văzură o ceată mare de câteva sute de negrii alergând cu iuţeală spre ferestre. Negrii de pe platformă începură să strige în cea mai mare surescitare:

– Vin! Vin ai noştri! De acum vom fi liberi şi nu vor mai putea Bolganii să ne pună la munci ucigătoare, nici să ne bată. Nici să ne tortureze, nici să ne dea hrană lui Numa.

În acelaşi timp cu cei dintâi Bolgani care ajunseră la uşa camerei. Începură să curgă pe ferestrele peretelui opus şi Gomanganii.

Erau conduşi de ceilalţi trei, care fuseseră trimişi să-i aducă şi care transmiseseră vestea cea bună cu atâta

efect, încât negrii păreau că sunt alt popor, atât de mult îi transfigurase gândul unei libertăţi imediate.

La vederea lor. Conducătorii Bolganilor le strigă un ordin ca să înhaţe pe străinii de pe platformă, dar răspunsul ce îl primi fu o suliţă aruncată de cel mai aproape negru, care-i pătrunse în piept, ucigându-l pe loc şi astfel bătălia începu.

Bolganii care se aflau în palat erau în număr cu mult mai mare decât negrii, dar aceştia aveau avantajul că se aflau în interiorul camerei tronului, în număr suficient ca să împiedice intrarea dintr-o dată a unui număr mai mare de Bolgani.

Tarzan. Dându-şi imediat seama de temperamentul negrilor, îl chemă pe Jad-bal-ja după el şi coborându-se de pe platformă, luă comanda Gomanganilor.

La fiecare deschizătură aşeză un număr suficient de negri ca să o păzească, iar în centrul odăii păstră restul negrilor ca trupe de rezervă.

După aceea îl chemă la el pe bătrân, spre a se consulta cu el.

– Poarta din zidul de la răsărit este deschisă, i-a zis el. Eu am lăsat-o aşa când am intrat în cetate. Cum socoteşti dumneata? Eu mă gândesc să trimit vreo douăzeci de negri, care să treacă afară în pădure şi să comunice tuturor sătenilor cele ce se petrec în palat, sfătuindu-i să trimită războinicii lor încoace şi să completăm opera pe care am început-o. E bun planul?

– Planul este excelent, răspunse bătrânul. Acum Bolganii nu sunt de partea palatului dintre poartă şi noi, aşa că. Dacă ne grăbim, putem să reuşim. Aleg eu singur oamenii. Trebuie să fie numai şefi ale căror cuvinte au greutate asupra sătenilor din exterior.

– Foarte bine, a aprobat Tarzan. Alege-i imediat şi dă-le lămuririle necesare. Expediază-i cât mai repede.

Bătrânul a ales. Unul câte unul, treizeci de războinici,

explicându-le cu precizie tot ce aveau de făcut. Negrii erau încântaţi de acest plan şi l-au asigurat pe Tarzan că, în mai puţin de o oră, va sosi primul detaşament de ajutoare.

– Aveţi grijă, le-a zis Tarzan, să distrugeţi lacătul de la poartă în urma voastră.ca să nu mai poată fi încuiată de Bolgani. Mai spuneţi-le că cei ce vor sosi mai repede să aştepte dincolo de poartă, până vă veţi aduna în număr destul de mare ca să puteţi intra cu bine în interiorul curţii. Ar fi bine să fiţi cel puţin atâţia câţi sunteţi acum în această încăpere.

Negrii au confirmat că au înţeles totul şi după câteva clipe, au ieşit din odaie, alergând pe drum în întunericul nopţii să ducă ştirea cea bună.

Nu a trecut mult şi Bolganii i-au atacat pe Gomanganii ce păzeau intrarea principală din camera tronului; efectul acestei acţiuni a fost că vreo douăzeci şi mai bine de gorile reuşiră să-şi facă drum prin odaie.

Prevăzând faptul că lupta ar putea lua o nouă întorsătură, negrii au dat semne de şovăire; le era teamă şi acum stăteau la îndoială dacă trebuie sau nu să dea un contraatac. Atunci Tarzan a sărit în ajutorul lor, ca să oprească năvălirea Bolganilor în camera tronului, chemându-l pe Jad-bal-ja lângă el şi indicându-i pe cei mai apropiaţi Bolgani, îi zise:

– Ucide! Ucide!

Leul, dintr-o singură mişcare, a ajuns în beregata gorilei. Fălcile lui puternice s-au închis, trosnind numai o singură dată, iar faţa îngrozitoarei gorile… nu mai era. Apoi, la un cuvânt al stăpânului său, Leul de aur a părăsit prima gorilă, sărind asupra alteia.

Trei gorile au fost ucise consecutiv, ceea ce i-a determinat pe Bolgani să întoarcă spatele şi să încerce să fugă din această cameră, dar Gomanganii, învăluiţi din nou de curaj în fata aliatului lor care împrăştia atât

de uşor moartea şi groaza printre tirani, s-au aşezat între uşă şi Bolgani, tăindu-le trecerea.

– Opriţi-i! Opriţi-i! striga Tarzan. Dar nu-i ucideţi!

Apoi adresându-se Bolganilor, le porunci:

– Predaţi-vă şi nu vi se va face nici un rău.

Jad-bal-ja stătea lângă stăpânul său, uitându-se furios şi mârâind spre Bolgani, iar din când în când arunca câte o privire rugătoare lui Tarzan, priviri care lămureau, mai mult chiar, decât cuvintele:

– Dă-mi drumul printre ei!

Au mai rămas cincisprezece dintre toţi Bolganii care apucaseră să intre în odaie. În primul moment, au ezitat, apoi unul şi-a aruncat armele la pământ. Exemplul lui a fost urmat şi de ceilalţi.

Tarzan s-a întors spre Jad-bal-ja.

– Înapoi! I-a strigat el, indicând cu mâna spre platformă.

După ce leul s-a îndepărtat, Tarzan s-a adresat din nou Bolganilor:

– Să meargă unul din voi să-i anunţe pe tovarăşii voştri că cer să se predea imediat.

Bolganii s-au înţeles între ei câteva momente şi în cele din urmă unul a anunţat că va merge să-i vadă şi pe ceilalţi. După ce a ieşit din cameră, bătrânul s-a apropiat de Tarzan.

– Nu se vor preda niciodată, a zis el. Fereşte-te de trădare.

– Nu-i nimic, a zis Tarzan. Mă aştept la aceasta, dar încerc să câştig timp, de aceasta avem mai multă nevoie decât orice. Dacă s-ar găsi pe aici pe aproape un loc unde să-i pot închide pe aceştia, m-aş simţi mai bine, pentru că aş micşora cât de cât numărul celorlalţi.

– Este o cameră acolo, a zis bătrânul, arătând spre una din uşile camerei tronului, unde îi putem închide foarte bine…

– Bine, a zis Tarzan.

Iar după câteva clipe, urmând lămuririle bătrânului, i-a încuiat pe Bolgani în camera aceea.

Acum putea să audă din coridoarele exterioare discuţiile grupului principal de Bolgani. Evident că discutau mesajul trimis de Tarzan.

Au trecut cincisprezece minute, după aceea alte cincisprezece, fără să aibă nici un răspuns de la Bolgani; dar nici aceştia nu au reluat ostilităţile. Apoi, individul pe care Tarzan îl trimisese să ceară predarea celorlalţi a venit până la intrarea principală din camera tronului.

– Care este răspunsul? a întrebat Tarzan.

– Nu se supun, a răspuns Bolgani, dar îţi vor da voie să pleci de aici din vale, dacă vei da drumul acelora dintre noi, pe care îi ai prizonieri şi nu vei mai face nici un rău celorlalţi.

Tarzan a clătinat din cap negativ.

– Nu se poate, a răspuns el. Am în mână puterea cu care pot să-i zdrobesc pe Bolganii din valea Diamantelor. Uitaţi-vă, zise el. Arătând spre Jad-bal-ja! Iată adevăratul Numa! Fiara care aţi avut-o voi pe tron nu a fost decât un carnivor sălbatic, însă acesta este Numa, regele fiarelor, împăratul tuturor vietăţilor. Priviţi-l! E nevoie să mai fie legat în lanţuri de aur ca orice prizonier sau rob? Desigur că nu! El este cu adevărat împărat. Dar mai mare decât el este altcineva, cel de la care el primeşte ordine. Şi acela sunt eu, Tarzan! Veţi simţi nu numai furia lui Numa, dar şi cea a lui Tarzan. Gomanganii sunt poporul meu, iar Bolganii vor fi robii mei. Du-te şi spune aceasta camarazilor tăi şi mai spune-le că dacă vor să trăiască, nu au altceva de făcut decât să vină implore iertare. Du-te!

După ce trimisul Bolganilor s-a îndepărtat din nou, Tarzan şi-a întors privirile spre bătrân. Acesta îl privea cu o expresie în care se putea citi doar spaimă şi respect,

însă avea în colţul buzelor şi al ochilor o nuanţă de zâmbet aproape imperceptibil. Tarzan scoase un suspin adânc de uşurare.

– Împrejurarea aceasta ne va mai da timp cel puţin încă o jumătate de oră, a zis el.

– Avem nevoie de ea, ba chiar şi de mai mult, a răspuns bătrânul; dar cu aceasta ai reuşit mai mult decât am crezut eu, pentru că cel puţin ai insuflat Bolganilor o îndoială; aceştia nu au avut niciodată motive care să le pună la îndoială puterile.

După puţin timp, discuţia din coridoarele exterioare a încetat, făcând loc unor zgomote, care arătau clar că Bolganii mergeau dintr-o parte în alta.

Mai multe gorile-oameni, s-au aşezat chiar dincolo de intrarea principală a camerei tronului, unde au rămas în tăcere, cu armele gata ca şi când ar fi avut intenţia să se opună oricărei încercări din partea celor din odaie de a ieşi pe acolo.

În spatele lor se putea vedea restul gorilelor împărţindu-se în grupuri şi dispărând pe diferite uşi ale coridoarelor ce duceau în alte încăperi ale palatului.

Gomanganii, împreună cu La şi cu bătrânul, aşteptau nerăbdători sosirea ajutoarelor după care trimiseră pe hatmanii negrilor.

Numai Tarzan stătea liniştit pe marginea platformei, rezemat cu umărul de Jal-bal-ja, căruia-i petrecuse un braţ pe după gât.

– Mi se pare că au plănuit ceva, a zis bătrânul. Trebuie să fim atenţi să nu ne ia prin surprindere. Dacă negrii ar sosi acum, când uşa este apărată numai de cincizeci de inşi, am putea să-i înfrângem cu uşurinţă şi probabil, după cum cred eu, să avem putinţa de a scăpa din curtea palatului.

– Faptul că ai stat mai mult timp aici ţi-a insuflat tot atâta teamă fără rost de Bolgani, ca şi Gomanganilor.

După concepţia ta, cineva ar crede că ei sunt supraoameni. Cu toate acestea fii sigur, prietene, că nu sunt decât numai nişte simple fiare, iar, dacă rămânem devotaţi cauzei noastre, nu încape nici o îndoială, vom reuşi să-i nimicim.

– Posibil să fie şi fiare, a răspuns bătrânul, dar în cazul acesta sunt fiare cu minte de om; şiretenia şi cruzimea lor sunt mai mult decât diabolice.

A urmat o tăcere lungă, întreruptă numai de şoaptele nervoase ale Gomanganilor, al căror moral evident se micşora sub încordarea nervoasă a aşteptării şi din cauza întârzierii tovarăşilor lor din junglă pe care îi aşteptau să le dea ajutor.

La aceasta, se mai adăuga şi efectul demoralizator al bănuielilor ce le treceau prin minte în privinţa planurilor Bolganilor. Însăşi tăcerea acestor gorile avea un efect cu mult mai teribil asupra lor decât un asalt imediat.

La a fost prima care a întrerupt tăcerea:

– Dacă treizeci de Gomangani pot pleca din palat şi să iasă în pădure cu atâta uşurinţă, pentru ce nu am putea să plecăm şi noi?

– Din două motive, a răspuns Tarzan. Unul este acela că, dacă am părăsi turnul cu toţii deodată, Bolganii s-ar lua după noi şi ne-ar hărţui într-atâta, încât să aibă timp să trimită pe cineva în satele Gomanganilor; astfel, în scurt timp, vom fi înconjuraţi numai de războinici ostili. În loc de prieteni. Al doilea motiv şi-a justificat Tarzan ideea, este că vreau să pedepsesc aceste creaturi în aşa fel, încât în viitor orice străin ar veni pe aici să fie bine primit în Valea Diamantelor.

După o mică pauză a continuat:

– Acum să-ţi dau şi un al treilea motiv, datorită căruia nu am putea căuta scăparea în momentul acesta. Uite, zise el arătând spre ferestrele care dădeau pe terasă, atât terasa, cât şi grădina sunt pline de Bolgani. Orice ar

plănui ei, eu socot că reuşita planului lor atârnă de faptul să încercăm sau nu să scăpăm din această cameră (dacă nu mă înşel), iar Bolganii de pe terasă şi din grădină ar căuta să se ascundă.

Bătrânul a mers până în partea odăii de unde putea să vadă cea mai mare parte a grădinii şi a terasei, unde dădeau şi ferestrele din camera tronului.

– Ai dreptate, zise el, întorcându-se spre Tarzan Bolganii s-au îngrămădit toţi în afara acestor ferestre şi pe lângă cei de la uşă: cred că restul păzesc şi celelalte ieşiri din turnul acesta.

A trecut repede de partea cealaltă a camerei, dând la o parte draperiile din faţa unei deschizături. De partea cealaltă se aflau numeroşi Bolgani, care stăteau acolo nemişcaţi, neavând nici o intenţie să-l prindă sau să-l atace.

Se duse apoi la altă ieşire, apoi la alta, dar peste tot a descoperit numai grupuri de gorile păzind ieşirile. Făcu în sfârşit ocolul odăii, trecând şi prin spatele celor trei tronuri, apoi s-a întors unde era Tarzan şi La.

– Tocmai cum am bănuit, zise el, suntem înconjuraţi în întregime. Dacă nu ne vin ajutoarele în curând, suntem pierduţi.

– Dar forţele lor sunt divizate, îi aminti Tarzan.

– Chiar şi aşa, tot ar putea să ne termine.

– Poate că ai dreptate. Totuşi, ne vom lupta cum trebuie.

– Dar asta ce mai este? a întrebat La.

În aceeaşi clipă atenţia tuturor a fost atrasă de un zgomot în tavan, unde au văzut ridicându-se un capac de vreo zece deschizături, prin care se vedeau feţele îngrozitoare ale gorilelor.

– Ne pregătesc ceva teribil, îşi dădu părerea Tarzan.

În momentul acela, Bolganii de sus au început să arunce în camera tronului cârpe muiate în ulei şi aprinse,

iar camera a început să se umple cu un fum gros. Înăbuşitor, amestecat cu mirosul înţepător de piele şi păr ars.

CAPITOLUL XV - Sânge în loc de cerneală.

După ce Esteban şi Owaza au îngropat aurul, s-au întors acolo unde-i lăsaseră pe cei cinci flăcăi negri, l-au luat pe aceştia şi au pornit la drum cu ei spre râu. Întocmindu-şi o tabără pentru noapte.

Aici au continuat să discute despre planurile lor, hotărându-se a părăsi restul caravanei, ca să ajungă la coastă cât vor putea de repede, bineînţeles într-o localitate deosebită de a celorlalţi şi de unde să poată recruta cărăuşi să le ducă aurul.

– Dar nu am putea noi, a întrebat Esteban, să-i recrutăm din satul cel mai apropiat de aici?

– Oamenii de prin sate nu merg cu noi până la coastă, răspunse Owaza. Ei nu sunt cărăuşi. Cel mult ne-ar putea duce aurul până în satul următor.

– De ce nu am face-o atunci? întrebă spaniolul. Iar în satul următor căutăm alţi cărăuşi ca să ne ducă aurul mai departe, până când vom găsi şi de aceia care să ne ducă aurul tot drumul până la coastă.

Owaza clătină din cap negativ.

– Planul ar fi bun. Dar nu-l putem executa, pentru că nu avem cu ce să le plătim acestor cărăuşi.

Esteban a rămas pe gânduri.

– Ai dreptate, a zis el. Dar mă gândeam că în felul acesta o să scăpăm de un drum până la coastă şi înapoi.

După aceea au rămas tăcuţi mai multă vreme.

– Am găsit! a exclamat în cele din urmă, spaniolul. Chiar dacă am avea cărăuşi acum. Tot nu am putea să

mergem direct spre coastă, de teamă să nu ne întâlnim cu caravana Florei. Trebuie să-i lăsăm pe ei să plece din Africa primii, apoi să luăm aurul de unde se află acum. Va trebui însă să aşteptăm vreo două luni. Pentru că şi ei înaintează foarte încet spre coastă. Pe când aşteptăm, însă putem foarte bine să luăm cu noi un sac de aur şi ajungând acolo unde-l putem negocia, să căpătăm destui bani ca să tocmim cărăuşii, care să ne ducă aurul din sat în sat mai departe.

– Buana vorbeşte foarte înţelept, a apreciat Owaza. Nu este departe până acolo unde am vinde sacul de aur şi în felul acesta, vom scuti pe lângă vreme şi multă osteneală. Prin urmare, mâine dimineaţă ne vom întoarce şi vom dezgropa un sac, dar trebuie să fim foarte atenţi ca nici un flăcău să nu ne vadă, căci nu este necesar să mai ştie şi alţii unde se află aurul.

Astfel, a doua zi de dimineaţă, spaniolul şi Owaza s-au întors şi au dezgropat un sac de aur, pe care-l luară cu ei.

Înainte de pleca, spaniolul a tras pe partea de dinăuntru a pielii de leopard, pe care o purta peste umăr, o hartă în pe care era precizat locul unde se afla comoara, desenând-o cu vârful unui beţişor ascuţit şi înmuiat în sângele său propriu.

Owaza i-a specificat numele indigen al râului şi al câtorva puncte vizibile din locul unde era îngropată comoara, dându-i şi câteva lămuriri amănunţite, de felul cum se poate ajunge până acolo, de la coastă.

Spaniolul a notat şi aceste informaţii şi apoi s-a simţit eliberat de teama care îl stăpânise până atunci; că în cazul în care i s-ar fi întâmplat ceva lui Owaza, el nu ar mai fi fost în stare să nimerească ascunzătoarea aurului.

Când Jane Clayton a ajuns la coastă pentru a se îmbarca pentru Londra, acolo o aştepta o telegramă în care se spunea că tatăl ei scăpase de orice primejdie şi

că nu mai era nevoie să vină şi ea până la el. Prin urmare, după o zi de odihnă, a reluat drumul greu şi obositor abia îl isprăvit, întorcându-se spre casă.

Când a ajuns în cele din urmă la reşedinţă, a aflat, spre marea ei consternare, că Tarzan nu se întorsese încă din expediţia în care pornise spre Opar.

L-a găsit pe Korak foarte tulburat, dar fără să îndrăznească a-şi exprima vreo îndoială asupra abilităţii tatălui său.

De asemenea, lady Jane a mai aflat şi despre evadarea Leului de aur. Regreta sincer acest fapt. Ştiind că Tarzan se ataşase foarte mult de fiară.

A doua zi după sosirea ei acasă, Wazirii, care îl însoţiseră pe Tarzan, s-au întors fără el. În acel moment a fost cuprinsă de teamă şi îngrijorare pentru soarta soţului ei.

I-a întrebat pe oameni despre toate amănuntele călătoriei, iar când a aflat că alt accident i-a atins memoria, a anunţat că a doua zi de dimineaţă va porni în căutarea lui, poruncind şi Wazirilor, care abia se întorseseră, să fie gata s-o întovărăşească.

Korak a depus tot efortul pentru o convinge să renunţe la acest proiect, dar, văzând că nu reuşeşte, s-a oferit s-o însoţească.

– Nu trebuie să plecăm deodată. Tu, fiule, rămâi aici. Dacă nu reuşesc să-l găsesc, mă întorc şi poţi să mergi tu pe urmă în căutarea lui.

– Nu te pot lăsa să mergi singură, mamă!

– Dar nu poţi să spui că sunt singură, atâta timp cât am atâţia Waziri cu mine, a obiectat Jane râzând. Tu ştii foarte bine, băiete dragă, că sunt tot atât de sigură cu ei, în inima Africii, ca şi aici la moşie.

– Da, da, aşa cred şi eu. Răspunse el, dar aş vrea să merg şi cu. Sau să fie aici şi Meriem.

– Şi eu aş vrea să fie Meriem aici, a răspuns lady

Greystoke. Însă nu fi îngrijorat. Cu toate că eu nu cunosc jungla atât de bine ca tatăl tău sau ca tine, Korak, totuşi, când am în preajma mea cincizeci de Waziri, nu mă tem de nimic.

– În privinţa aceasta, ai dreptate, răspunse Korak, numai că nu pot să stau liniştit.

Toate protestele lui nu i-au ajutat la nimic, pentru că Jane Clayton a plecat a doua zi dimineaţa, împreună cu războinicii negri, în căutarea lui Tarzan.

Văzând că Esteban şi Owaza nu se mai întorc în tabără, după cum făgăduiseră, ceilalţi albi s-au supărat.

Dar mai târziu impresia lor s-a transformat în îngrijorare şi asta nu atât pentru siguranţa spaniolului, cât de teama ca Owaza, singurul om competent dintre toţi negrii, să nu fi suferit vreun accident şi astfel, să nu mai aibă cine să-i conducă până la coastă.

Negrii nu acceptau ideea că Owaza se pierduse, ci mai curând credeau că el şi Esteban dezertaseră din caravană. Luvini, care fusese lăsat de Owaza în locul lui, avea şi el o părere personală.

– Owaza şi Buana trebuie să se fi dus singuri după fildeş. Eu cred că ei ar fi în stare să ajungă la un rezultat cu mult mai bun prin viclenie, decât prin forţă şi în afară de aceasta, vor fi numai doi inşi care să împartă fildeşul între ei.

– Dar cum vor putea doi oameni să înfrunte o bandă de arabi? a întrebat Flora, neîncrezătoare.

– Nu-l cunoşti tu pe Owaza, a răspuns Luvini. Dacă poate reuşi să sufle ceva în urechile robilor arabilor, desigur că-i va câştiga de partea lui. Pe lângă aceasta, când arabii vor vedea cine este acela care se luptă împotriva lor în fruntea robilor răsculaţi, vor fugi cu toţii de groază, atât de temut este Tarzan.

– Mi se pare că are dreptate, zise Kraski. Mă aştept la aceasta din partea spaniolului.

Întorcându-se deodată spre Luvini. L-a întrebat:

– Eşti tu în stare să ne conduci până în tabăra arabilor?

– Da, răspuns hotărât negrul.

– Bine. Dar tu, Flora, ce zici de planul acesta: să trimitem imediat o ştafetă în tabăra arabilor, prevenindu-i împotriva lui Owaza şi a spaniolului şi spunându-le că el nu este Tarzan, ci numai un impostor. Îi mai putem ruga chiar să-i prindă pe amândoi şi să-i ţină până sosim noi acolo, iar, după ce sosim, putem face şi alte planuri, după cum ne vor pe mii te împrejurările. Se prea poate să ducem la îndeplinire şi planul nostru original, bineînţeles după ce intrăm în tabără ca prieteni.

– Parcă nu ar fi rău planul, a decis Flora. În tot cazul e un plan destul de… onorabil, ca şi tine.

Faţa rusului s-a înroşit.

– Cine se adună…, începu el proverbul cunoscut.

Fata a ridicat indiferentă din umeri, dar Bluber, care până atunci ascultase în tăcere împreună cu Trock şi Pible. A fost cuprins de indignare.

– Ce vrei să zici deja: “Cine se adună…”? A întrebat el. Cine nu-i onorabil? Iacă deja, domnul Karl Kraski, că eu sunt om cinstit şi pentru ce dacă nimeni nu a spus că Adolf Bluber este neonorabil?

– Mai taci din gură! izbucni Kraski. Vă cunosc eu pe voi, de un neam cu tine, ce poame sunteţi după câştig. Dar în chestia noastră, gândeşte-te cu cine avem de-a face. Arabii sigur au ucis destulă lume până au adunat tot fildeşul acela. Pe lângă aceasta, au şi o mulţime de robi cu care noi ne vom face pomană să-i eliberăm din mâinile lor.

– Atunci nu mai pot pentru ca să zic nimic. Oricum nu uita că la mine este un om cinstit, de multă vreme.

– Uff! a exclamat Trock. Toţi suntem cinstiţi. Nici nu am mai văzut în viaţa mea o adunătură de oameni mai cinstiţi ca noi.

– Desigur că suntem cinstiţi! a răcnit boxerul Pible. Cine spune că nu e aşa? Să vină aici, că-i sparg capul!

Flora zâmbi obosită de toate acestea.

– Desigur, a început ea. Oricând poţi cunoaşte oamenii cinstiţi. Ei merg şi se laudă pretutindeni cât sunt de cinstiţi. Dar să lăsăm acestea! Ceea ce avem de hotărât este dacă urmăm sau nu propunerea lui Kraski. Asupra acestui punct trebuie să ne înţelegem foarte bine, înainte de a încerca să facem ceva. Suntem cinci şi nu ar fi rău dacă am supune la vot pentru acest plan. Facem, ori nu facem?

– Dar oamenii tăi ne vor însoţi? l-a întrebat Kraski pe Luvini.

– Dacă li se promite şi lor o parte din fildeş, bineînţeles că vor merge, a răspuns negrul.

– Cine-i pentru şi cine-i contra? a întrebat Flora.

Planul lui Kraski a fost acceptat în unanimitate, hotărându-se să intre în această aventură, iar după o jumătate de oră au trimis o ştafetă cu o veste în tabăra arabilor, după care porniră şi ei la drum. Dar mai încet.

O săptămână mai târziu, când au ajuns în tabăra arabilor, au aflat că ştafeta a sosit cu bine înaintea lor şi că erau aşteptaţi. Esteban şi Owaza nu fuseseră văzuţi prin vecinătate şi nici nu se auzise ceva despre ei.

Rezultatul a fost că arabii au devenit bănuitori, aşa că nu i-au primit bine, temându-se că vestea ce li s-a adus nu era decât o şiretenie prin care un număr mare de albi şi de negri înarmaţi ca să poată pătrunde în interiorul taberei lor permanent întărite.

Jane Clayton şi Wazirii înaintau repede şi de la un timp au dat de urma caravanei Florei Hawkes şi de tabăra în care Wazirii l-au văzut pentru ultima oară pe Esteban. Când îl credeau Tarzan al maimuţelor.

Au mers după această urmă, destul de vizibilă şi mergând cu mult mai repede decât caravana din faţa lor,

Jane şi Wazirii ajunseră într-o seară poposirea la numai doi kilometri de tabăra arabilor şi aceasta abia la cinci-şase zile după ce Flora şi amicii ei intraseră în tabără, unde aşteptau ori să vină Owaza şi Esteban. Ori un moment prielnic în care să-i atace pe arabi.

Între timp, Luvini şi ceilalţi negri ai lui au reuşit lanseze un zvon printre robii arabilor. Dar, cu toate că raporta Florei în mod regulat progresul acestei urzeli, nu raporta însă şi despre mersul unei alte afaceri proprii.

Luvini plănuia să-i omoare şi pe albi, în afară de Flora, pe care voia s-o păstreze, fie pentru el, fie pentru a o vinde vreunui sultan de la nord.

Viclean cum era, plănuise mai întâi să-i ucidă pe arabi cu ajutorul albilor, apoi să se năpustească asupra acestora, după ce negrii care îi însoţeau le vor fura armele de foc.

Nu încape nici o îndoială că Luvini ar fi ajuns să-şi îndeplinească planul cu destulă uşurinţă, dacă nu s-ar fi întâmplat ca un negru tânăr, care o servea pe Flora, să simtă pentru ea un devotament nemărginit.

Această femeie albă, cu toată lăcomia ei şi cu toate că ar fi fost capabilă să meargă cât de departe pentru potolirea aceste lăcomii, era o stăpână dintre cele mai indulgente. Bunătatea Florei faţă de acest negru ignorant l-a câştigat pentru totdeauna de partea ei şi acum el îi răsplătea binele primit.

Într-o după-amiază oarecare, Luvini a venit la ea pentru a o anunţa că totul e pregătit şi că revolta robilor şi uciderea arabilor vor urma în aceeaşi seară, imediat ce se va întuneca.

Lăcomia albilor s-a dezlănţuit îndată ce au văzut depozitul de fildeş ce-l posedau arabii, senzaţie care îi împingea şi mai mult să grăbească pasul final ce-i va pune în posesia averii.

Cu câteva minute mai înainte de cină, tânărul negru a

intrat subit în cortul Florei. Avea ochii holbaţi şi era teribil de speriat.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat ea îngrozită.

– Şşş! a început negrul. Să nu ne audă când vorbeşti.

Am venit să-ţi spun tot ce plănuieşte Luvini.

Fata s-a aplecat spre negru pentru a asculta informaţiile pe care acesta le spunea în şoaptă.

– Dumneata ai fost bună cu mine, şopti el. Iar acum, când Luvini vrea să-ţi facă rău, am venit să te avertizez.

– Dar ce este? a exclamat Flora încercând să-şi păstreze calmul şi să nu ridice prea tare tonul.

– Luvini intenţionează şi chiar a dat ordine oamenilor, să-i ucidă şi pe albi. După ce vor sfârşi planul cu arabii, iar pe tine să te ia prizonieră. Vrea să te păstreze pentru el sau să te vândă cuiva la nord, pentru o sumă mare de bani.

– De unde ştii tu toate acestea? a întrebat fata impresionată.

– Ştiu toţi negrii din tabără. Eu trebuia să-ţi fur carabina şi revolverul, iar ceilalţi servitori trebuiau să fure armele robilor.

Fata a sărit brusc în picioare.

– Ha! Îl învăţ eu minte pe negrul acela! a strigat ea, luându-şi revolverul şi pornind spre uşa cortului.

Băiatul a prins-o imediat de picioare şi o opri.

– Nu te duce! Nu face asta! Nu le spuse nimic! Asta va face ca albii să fie ucişi şi mai curând, iar tu vei fi prizonieră numaidecât. Toţi negrii din tabără sunt împotriva ta. Luvini le-a făgăduit că va împărţi fildeşul între ei în mod egal. Acum sunt pregătiţi: dacă îl ameninţi pe Luvini, ori dacă află cumva că ştii totul, vor năvăli asupra ta şi nu vei avea decât de pierdut.

– Atunci? a întrebat, dezarmată, Flora. Ce crezi tu că ar trebui să facem?

– Nu ai decât o singură speranţă: fuga. Va trebui să

fugiţi cu toţii în junglă. Nici chiar eu nu pot să vă însoţesc.

Fata, câteva clipe îl privi în tăcere, apoi spuse:

– Foarte bine. Voi face cum zici tu. Mi-ai salvat viaţa Se poate să nu mai fiu niciodată în stare să-ţi mulţumesc pentru această faptă bună, dar tot aşa se poate întâmpla să găsesc mijlocul pentru a te răsplăti. Acum du-te, ca nu cumva să cadă bănuiala asupra ta.

Negrul s-a retras din cort. Ieşind pe sub pânza din spate. Astfel, nu a fost văzut de nici unul din amicii săi, care se aflau în centrul taberei.

Imediat negrul s-a îndepărtat, Flora a pornit cu un aer nepăsător şi a intrat în cortul rusului, unde se afla şi Bluber. Acolo, le-a spus ceea ce a aflat de la băiatul negru. Kraski i-a chemat pe Pible şi pe Trock.

Aceştia s-au înţeles să procedeze în aşa fel, încât să nu lase impresia că ar şti ceva.

Amândoi englezii, la început, au simţit nevoia să sară asupra negrilor şi să-i desfiinţeze, dar Flora a reuşit să-i convingă cât de nesăbuit ar fi un asemenea act, explicându-le că numărul indigenilor era cu mult mai mare decât al lor şi că ar fi fost zadarnică orice încercare de a-i învinge.

Bluber, înclinat de obicei spre viclenie şi-a impus ideea că nu ar fi rău dacă i-ar anunţa şi pe arabi de ceea ce aflaseră şi astfel, cu ajutorul lor, să-i împuşte pe negri, fără să mai aştepte atacul acestora.

Şi aici a fost necesar ca Flora să intervină pentru a înlătura această propunere.

– Nu se poate, a zis ea, deoarece arabii au, în adâncul sufletului lor, tot atâta duşmănie, cât au şi negrii pentru noi. Dacă reuşim să-i înfrângem pe negrii, nu ar trece nici cinci minute şi arabii ar şti despre planul care ne-a adus pe noi aici, iar vieţile noastre nu ar mai preţui nici o centimă.

– Consider că Flora are dreptate, ca de obicei, a început Pible cu vocea lui groasă. Dar cum să facem după ce ieşim de aici? Cine are să ne conducă prin codru şi cine o să vâneze pentru noi? Cine o să ne ducă lucrurile şi cine o să ne gătească? Eu ştiu un singur lucru: iată-ne aici şi gata!

– Şi eu cred că nu putem face altceva decât să fugim şi să ne lăsăm în grija soartei. Cu toate acestea, nu-mi convine să fug deloc din faţa acestor negri ticăloşi.

– O, vai! A început să se vaite Bluber. Nu pot pentru ca să fug singur în junglă. Mai bine stau deja aici şi lasă că mă omoară ei, ca pe oricare alt alb.

– Nu au să te omoare ca pe ceilalţi albi, zise Kraski. Mai întâi de toate, au să te tortureze, de rămâi cumva pe aici.

Bluber îşi frângea mâinile cu disperare şi-şi ştergea sudoarea care îi curgea şiroaie de pe frunte pe obraz.

– O, Gewalt! Ce sunt eu vinovat? Cum, ce-am făcut deja? Nu-i păcat pentru că nu mai stat înapoi la Londra?

– Taci din gură! îi porunci Flora. Nu ştii că, dacă le stârneşti bănuielile, ne vor ucide numaidecât? Nu ne-a rămas decât un singur lucru de făcut: să aşteptăm până se năpustesc asupra arabilor şi atunci. În confuzia care se va naşte, s-o ştergem de aici. Numai în junglă ne este scăparea… Dar după aceea rămânem în mila Domnului.

– Zic şi zău, a început Bluber. Numai că nu poate pentru ca să ne dea deja ajutor. Pentru ce ajunge mila Domnului?

Nu a trecut mult timp şi a venit Luvini să le dea raportul obişnuit.

– Totul e gata, a zis el, imediat după cină vă rog să fiţi pregătiţi. Veţi auzi o împuşcătură care va fi semnalul. După aceea începeţi să trageţi în arabi.

– Foarte bine, Luvini, a zis Kraski. Tocmai vorbeam şi noi despre acelaşi lucru. Ne-am hotărât să ocupăm o

poziţie bună în apropierea porţii - aşa ca nici unul să nu poată scăpa.

– Nu este rău nici aşa, a răspuns Luvini. Tu, însă, se adresă el Florei, trebuie să rămâi aici. Nu ar fi bine să te apropii prea mult de locul bătăliei în cort. Vei fi în siguranţă.

– Bine, a acceptat Flora. Voi rămâne în cortul meu.

Satisfăcut că lucrurile mergeau întocmai după intuiţia lui, negrul s-a îndepărtat de ei, iar, după un timp, întreaga tabără era ocupată cu cina.

În întreaga tabără domina o atmosferă apăsătoare, de încordare nervoasă. Acest fapt trebuie să fi fost observat chiar de arabi, cu toate că numai ei nu ştiau nimic din tot ceea ce se va petrece.

Bluber era atât de îngrozit, încât nu reuşea să mănânce. Stătea tremurând, rotindu-şi zăpăcit ochii, când spre negrii, când spre arabi, când spre poartă.

Măsura din priviri, pentru a suta oară, distanţa până acolo, în aşteptarea împuşcăturii fatale. Acesta era semnalul de începere a măcelului ce avea să-i trimită pe toţi în junglă, la o moarte tot atât de sigură din partea carnivorelor, ca şi aceea pe care le-a pregătit-o negrii.

Faptul că Pible şi Trock mâncau cu poftă, îl degusta peste măsură. Kraski, având un temperament irascibil, a mâncat şi el foarte puţin, însă ştia cum să se stăpânească, fără să dea nici un semn de frică.

Tot aşa şi Flora Hawkes, era fără frică, deşi în inima ei ştia cât de zadarnică le este încercarea.

S-a întunecat, unii dintre arabi şi negri nu se ridicaseră de la masă când tăcerea nopţii a fost întreruptă, deodată, de o împuşcătură. Un arab s-a prăbuşit în acelaşi timp la pământ.

Atunci Kraski s-a ridicat şi apucând-o pe Flora de braţ, îi zise:

– Haide, a sosit momentul.

Urmaţi de Pible şi Trock şi precedaţi de Bluber, căruia frica i-a dat aripi, au alergat spre porţile satului.
Până să ajungă acolo, tot văzduhul răsuna de strigăte răguşite şi furioase pe care luptătorii le scoteau, amestecate cu detunături de puşcă.
Arabii, care nu erau decât doisprezece la număr, s-au opus cu mult curaj, fiind mai buni ochitori decât negrii. Din această cauză, rezultatul luptei era încă pus la îndoială când Kraski a deschis porţile satului şi cei cinci albi au pătruns în întunericul junglei.
Rezultatul luptei nu putea fi altul decât cel prevăzut, deoarece negrii erau în număr atât de mare faţă de arabi, încât au reuşit în cele din urmă să-i împuşte pe toţi nomazii de la nord.
Imediat după aceea. Luvini şi-a îndreptat atenţia spre albi. Însă planul lui a rămas cumpănă, deoarece a aflat că aceştia fugiseră din sat.
A ajuns la două concluzii: că a fost trădat de cineva şi că albii nu au putut ajunge prea departe, deoarece a aflat că trecuse puţin timp de când aceştia părăsiseră tabăra.
Chemându-şi războinicii în jurul, le-a explicat ceea ce s-a întâmplat. Încercând să-i facă să înţeleagă că. Dacă albii vor ajunge să scape, se vor întoarce cu ajutoare şi vor îi pedepsi pe toţi, luându-le fildeşul.
Graţie cuvintelor lui, un grup mare de negri a pornit în urmărirea fugarilor, pentru prinde mai înainte ca ei să fi ajuns la cel mai apropiat sat din împrejurimi.

CAPITOLUL XVI - Comoara de diamante.

În timp ce bombele primitive umpleau cu fum înecăcios camera tronului din tumul împăraţilor,

Gomanganii s-au strâns în junii lui Tarzan. Implorându-l să-i salveze, deoarece i-au văzut şi ei pe Bolganii adunaţi în faţa fiecărei ieşiri, precum şi numărul mare ce aştepta în exteriorul grădinii şi pe terasă.

– Aşteptaţi puţin, le-a zis Tarzan. Până când fumul va fi destul de gros, astfel încât Bolganii să nu ne poată vedea mişcările. Atunci vom năvăli pe ferestrele dinspre terasă, pentru că ele sunt mai aproape de poarta de răsărit şi astfel unii vor avea, probabil, o şansă de scăpare.

– Eu am alt plan mai bun, a zis bătrânul. Să mă urmaţi îndată ce fumul ne va învălui. Există o ieşire de aici. Este nepăzită, deoarece nici nu ar visa că ne-am putea folosi de ea. Când am trecut de pe platforma de pe tron, am avut ocazia să observ că nu-i nici un Bolgani acolo.

– Şi unde duce? a întrebat Tarzan.

– În subsolul Turnului Diamantelor… acela unde ne-am văzut noi prima dată. Această parte a palatului este cea mai aproape de poartă şi vom ajunge afară înainte ca ei să-şi dea seama de ceea ce avem intenţia să facem. În tot cazul, nu încape îndoială că vom ajunge cel puţin până în pădure.

– Splendid! a exclamat Tarzan. Mai ales că în curând fumul ne va acoperi, ascunzându-ne de privirile Bolganilor.

De fapt, fumul era chiar acum atât de des, încât cei din camera tronului abia mai puteau răsufla. Unii tuşeau, alţii se înecau şi ochii tuturor lăcrimau de efectele fumului. Cu toate acestea, nu erau atât de bine acoperiţi. Încât să nu poată fi observaţi de cei care îi păzeau.

– Nu ştiu cât timp vom mai putea suporta aceasta, zise Tarzan. Mie unul, mi-ajunge!

– Se cam înteţeşte, a zis bătrânul. Încă un moment-două şi vom putea ieşi de aici.

– Eu nu mai pot! a strigat La. Mă sufoc şi nu mai văd nimic.

– Bine, a reluat bătrânul. M-aş mira să ne poată vedea acum. Fumul este destul de gros. Haide, urmaţi-mă.

Şi zicând acestea, a pornit în sus pe scările platformei, de unde a trecut printr-o gaură din zid, în spatele tronului..., o mică deschizătură ascunsă de draperii imense.

Primul care a intrat a fost bătrânul, după aceea La, urmată de Tarzan şi Jad-bal-ja. Leul aproape că ajunsese la limita îndurării şi răbdării, astfel că Tarzan abia îl putea stăpâni..., leul scotea acum mârâituri puternice, care ar fi putut atrage atenţia Bolganilor.

În urma lui Tarzan şi a Leului de aur se îngrămădeau Gomanganii, tuşind şi lăcrimând, dar pentru că în faţa lor era Jad-bal-ja, nu se înghesuiau atât de mult în spatele celor din faţa lor, după cum, desigur ar fi făcut-o în altă împrejurare.

Gaura din zid ducea într-un coridor întunecos ce trecea pe o scară rudimentară la un nivel mai jos, apoi drept înainte, într-un întuneric de nepătruns pe toată distanţa care despărţea tumul diamantelor de tumul împăraţilor.

După ce au ieşit din fumul care invadase camera tronului, nici unul nu a mai fost afectat atât de mult de întunericul din coridor; îl urmau cu răbdare pe bătrân, care le-a explicat că scările pe care au coborât au fost singurul obstacol din tunel.

La capătul coridorului, el s-a oprit în faţa unei uşi groase pe care, după puţine eforturi, a reuşit s-o deschidă.

– Aşteptaţi un moment, le-a zis, până găsesc să aprind o lumină.

Îl auzeau umblând prin întuneric dincolo de uşă; după câteva clipe au văzut că îi întâmpina o lumină, venind de la flacăra fitilului unui sfeşnic.

La razele slabe ale acestuia, Tarzan a văzut că se află într-o cameră de formă dreptunghiulară, a cărei mărime

era doar puţin vizibilă.
– Adu-i pe toţi înăuntru, l-a sfătuit bătrânul şi închide uşa.
Apoi l-a chemat pe Tarzan lângă el.
– Ascultă, i-a zis moşul. Înainte de a pleca din camera aceasta, vreau să-ţi arăt ceva ce nu a mai văzut vreodată o fiinţă umană.
L-a condus de partea cealaltă a camerei, unde i-a arătat rânduri după rânduri, rafturi pe care erau îngrămădite săculeţe mici de piele.
A aşezat sfeşnicul pe poliţa unui raft şi luând un săculeţ, l-a deschis, vărsând o parte din conţinut în palmă.
– Diamante, zise el. Fiecare pungă cântăreşte două kilograme şi toate conţin diamante. S-au acumulat aici de veacuri, pentru că Bolganii scot din minele lor mai mult decât pot ei întrebuinţa. În legendele lor a rămas credinţa că, odată şi odată, atlantidieni se vor înapoia şi le vor cumpăra diamantele. De aceea ei continuă să le extragă din mine şi să le depoziteze aici, ca şi cum ar avea la dispoziţie târgul unde să le poată desface.
Poftim, a reluat el, ia şi dumneata un săculeţ!
Şi zicând acestea, a dat câte un sac cu diamante, atât lui Tarzan, cât şi marii preotese.
– Cu toate că nu cred că vom ieşi cu viaţă din valea aceasta, a încheiat bătrânul, dar… haide, să iau şi eu un săculeţ.
Din camera diamantelor, i-a condus un etaj mai sus, pe scara primitivă a turnului şi de aici spre ieşire. Numai o uşă cu două canaturi mari şi grele îi mai despărţea de terasa, de unde, la mică distanţă, se zărea deschisă poarta de răsărit a zidului.
Bătrânul era gata să deschidă uşile acestea, când Tarzan îl opri:
– Aşteaptă un moment, îi zise, până când urcă scara şi

restul Gomanganilor. Le trebuie câtva timp până să ajungă sus. Când vor fi ajuns toţi în spatele nostru, deschide uşile, iar tu şi La. Împreună cu vreo zece Gomangani, luaţi-o repede spre poartă. Eu voi veni cu restul din urmă, să mă opun Bolganilor, în caz că ne atacă. Fii gata, mai spuse după câteva clipe, văd că s-au urcat cu toţii.

Începu să explice cu grijă Gomanganilor planul ce îl alcătuise şi după ce isprăvi, se întoarse spre bătrân:

– Gata acum!

Zăvoarele alunecară la o parte, uşile se deschiseră şi în aceeaşi clipă, întreaga ceată porni în goană spre poarta de răsărit.

Bolganii care erau îngrămădiţi împrejurul camerei tronului, nici nu se gândeau că victimele lor ar fi putut să le scape, până când Tarzan, conducând ariergarda împreună cu Jad-bal-ja, era aproape să iasă pe poartă.

Bolganii îi zăriră: imediat, făcând un vuiet îngrozitor, porniră în urmărire, vreo trei-patru sute, într-o goană nebună.

– Iată-i că vin! strigă Tarzan celorlalţi. Dă fuga, La, spre valea Oparului.

– Dar dumneata? întrebă tânăra femeie.

– Mai rămân un moment cu Gomanganii şi voi încerca să-i pedepsesc.

La se opri în loc.

– Nu fac nici un pas fără tine, Tarzan, zise ea. Te-ai băgat în primejdii prea mari, până acum, pentru mine. Nu, nu voi pleca tară tine.

Tarzan ridică din umeri.

– Cum vrei, zise el. Uite-i că vin acum.

Cu mare greutate reuşi să îmbărbăteze o parte din Gomangani, care, odată ieşiţi pe poartă, păreau că nu mai au alt gând decât să pună cât mai multă distanţă între ei şi Palatul Diamantelor.

Totuşi, fu ascultat de vreo cincizeci de războinici, cu care rămase în poarta către care alergau să-i atace câteva sute de Bolgani.

Bătrânul se apropie de Tarzan şi-l atinse pe braţ.

– Mai bine fugi şi dumneata, îl sfătui.

– Nu câştigăm nimic cu fuga, replică Tarzan, ci vom pierde tot ce am câştigat faţă de Gomangani şi atunci toată valea va fi împotriva noastră ca viespile.

Abia isprăvi de vorbit, când un Gomangani începu să strige:

– Uitaţi-vă…, uitaţi-vă! Vin ai noştri!

Şi arătă cu mâna spre drumul care ducea în pădure.

– Vin la timp, remarcă Tarzan, la vederea primei cete de Gomangani, care apăru din pădure, alergând spre poarta de răsărit Haide, le strigă el, Bolganii ne-au atacat. Grăbiţi-vă acum şi răzbunaţi răul care vi se face de atâta amar de vreme.

Apoi porni el singur în fruntea negrilor, ca să întâmpine atacul gorilelor.

În urma lui veneau, val după val. Gomanganii, trecând prin porţile zidului, ducând cu ei tot ce întâlneau în drum. ca să izbească în cele din urmă. ca într-un ţărm de mare, în zidul puternic al Bolganilor care era împins fără încetare, înapoi spre clădire.

Strigătele de bătălie şi mirosul sângelui vărsat îl aţâţaseră pe Jad-bal-ja la nebunie; Tarzan îl reţinea cu mare greutate să nu-i atace la fel pe duşmani şi pe prieteni: acesta îi ocupă timpul şi abia de mai putea lua parte la luptă.

Cu toate acestea, văzu lupta desfăşurându-se după placul său şi fu sigur de înfrângerea completă a Bolganilor, exceptând posibilitatea de a interveni vreo împrejurare neprevăzută.

Deducţiile sale nu fură nicidecum greşite. Gomanganii erau foarte aprinşi de dorul răzbunării şi înflăcăraţi de

cele dintâi rezultate ale victoriei lor: ajunseseră la fel de feroci ca şi Jad-bal-ja.

Nu cereau cruţare, dar nici nu o acordau, aşa că lupta se sfârşi numai când nu se mai găsi nici un Bolgani spre a fi ucis.

Sfârşindu-se lupta, Tarzan cu La şi cu bătrânul se înapoiară în camera tronului, de unde gazele aruncate de Bolgani se şi împrăştiaseră în timpul acesta.

Acolo îi chemară pe şefii fiecărui sat, iar când aceştia se adunară în jurul platformei, deasupra căreia stăteau cei trei albi împreună cu Jad-bal-ja, Leul de aur, Tarzan, luă cuvântul şi le spuse:

– Gomangani din valea Palatului Diamantelor, zise el. V-aţi câştigat libertatea, scăpând de stăpânii voştri atât de tirani, care v-au oprimat din timpuri aşa de îndepărtate că nici cei mai bătrâni dintre voi nu şi le mai aduc aminte. De atâtea veacuri trăiţi în robie, că printre voi nu s-a ivit nici un conducător în stare să vă guverneze cu dreptate şi înţelepciune. Prin urmare trebuie să alegeţi un domnitor din altă rasă decât a voastră.

– Pe tine! Pe tine! strigară unul după altul hatmanii satelor.

– Nu se poate, strigă Tarzan, ridicând o mână ca să facă tăcere...: dar este aici altcineva care a trăit multă vreme printre voi şi vă cunoaşte obiceiurile, nevoile şi speranţele mai bine ca oricine. Dacă va voi să rămână cu voi şi să vă guverneze, sunt sigur că ar fi cel mai bun domnitor.

Şi cu aceste cuvinte îl arătă pe bătrân. Acesta, la rândul său se uită uimit la Tarzan.

– Dar eu vreau să plec de aici, zise el. Vreau să mă întorc în lumea civilizată, de unde lipsesc de atâţia ani.

– Nu ştii ce vorbeşti, zise Tarzan Lipseşti de acolo de vreme îndelungată. Nu vei mai regăsi nici un prieten din

cei pe care i-ai lăsat când ai plecat. Tot ce vei găsi acolo va fi înşelăciune, ipocrizie, lăcomie, avariţie şi cruzime. Vei constata că nimeni nu se interesează de dumneata şi că nici pe dumneata nu te va interesa nimeni. Uită-te la mine. Care mi-am părăsit jungla natală şi am cutreierat oraşele construite de oameni..; m-am dezgustat până în adâncul sufletului şi am fost bucuros să mă înapoiez în jungla mea, la florile de acolo, mult mai oneste în iubirile şi urile lor decât oamenii, la libertate şi adevărată natură.

Dacă te întorci în lumea civilizată, a încercat Tarzan să-l avertizeze, vei fi dezamăgit şi-ţi vei da seama că ai dat cu piciorul unui prilej mare, de a îndeplini opera merituoasă. Aceste sărmane fiinţe au nevoie de dumneata. Eu nu pot rămâne să le scot din întuneric, dar d-ta o poţi face. D-ta le poţi transforma într-un popor bun, virtuos şi muncitor, fără a le lăsa să-şi piardă calităţile războinice, spre a se putea apăra de duşmanii care vor căuta să le jefuiască şi să le subjuge.

Prin urmare, trebuie neapărat să rămâi aici. ca să-i înveţi cum să-şi apere patria şi drepturile…; pentru a le apăra, trebuie să aibă cunoştinţele necesare de luptă, precum şi arme cu care să poată lupta.

– Sunt sfinte vorbele tale, Tarzan al maimuţelor, răspunse bătrânul. Într-adevăr, nu mai am nici un rost în lumea din care am plecat de atâta vreme şi prin urmare, dacă şi Gomanganii mă voiesc ca domnitor al lor, voi rămâne cu ci.

Întrebaţi în privinţa aceasta, hatmanii satelor îl asigurară pe Tarzan, că, dacă nu-l pot avea pe el ca domnitor, îl vor primi bucuroşi pe bătrân, de care ştiau cu toţii, din vedere sau din auzite, că niciodată nu se atinsese de vreun negru.

După aceea căutară prin diferite părţi ale palatului, pe unde se refugiaseră putinii Bolgani. Rămaşi în viaţă şi-i aduseră în sala tronului.

Aici li se dădu voie să aleagă între a părăsi valea pentru totdeauna sau a rămâne ca robi ai Gomanganilor. Aceştia erau gata a tăbărî toţi asupra gorilelor şi a le ucide, dar noul lor rege nu le permise s-o facă.

– Dar unde putem noi merge, dacă părăsim valea Palatului Diamantelor? întrebă un Bolgani. Noi nu ştim ce se află dincolo de valea Oparului, iar în Opar nu putem găsi decât inamici de moarte.

Tarzan se uită la ei batjocoritor, dar fără a scoate un singur cuvânt. Trecu multă vreme până să vorbească, interval în care mai mulţi hatmani de-ai Gomanganilor. Precum şi câţiva Bolgani îşi exprimară părerile în privinţa viitorului gorilelor.

În cele din urmă, Tarzan se ridică în picioare şi se adresă Bolganilor:

– Văd că din tot neamul vostru nu au mai rămas decât vreo sută. Am constatat, în acelaşi timp, că sunteţi fiinţe înzestrate cu puteri mari, aşa că trebuie să fiţi şi luptători aprigi. Ascultaţi acum, reluă el după o pauză de o clipă, în timpul căreia îşi plimbase privirile prin sală: lângă mine stă La. Regina şi marea preoteasă a Oparului. Un preot neruşinat, uzurpându-i tronul, a alungat-o din ţară.

Mâine vom merge asupra Oparului cu cei mai viteji Gomangani din valea Palatului Diamantelor şi-l vom pedepsi pe Hagi, marele preot, trădător al reginei sale; iar La va urca din nou pe tronul Oparului. Dar acolo unde a fost odată semănată sămânţa trădării, oricând se poate întâmpla să mai încolţească şi să răsară. Tocmai când te aştepţi mai puţin. Prin urmare, va trece multă vreme până când La a Oparului se va bucura de încrederea şi devotamentul supuşilor ei, împrejurare care vă oferă cel mai bun prilej de a avea şi voi o ţară.

Veniţi cu noi. Aşadar, la Opar şi luptaţi alături cu noi, ca s-o punem din nou pe tron pe La; iar apoi, după terminarea luptei, să rămâneţi acolo garda de onoare a

reginei, spre a o apăra nu numai de duşmanii din afară, ci şi de cei dinăuntru.

Bolganii discutară această propunere câteva minute, după care unul înaintă până în dreptul lui Tarzan.

– Vom face după cum ne propui, zise el.

– Şi-i veţi fi credincioşi lui La?

– Bolganii nu sunt trădători, răspunse mândru gorila.

– Bun! exclamă Tarzan. Dar dumneata, La. Eşti mulţumită cu acest aranjament?

– Le accept serviciile, răspunse cu un aer regesc, potrivit momentului.

Tarzan şi La, porniră a doua zi dis-de-dimineaţă, împreună cu trei mii de Gomangani şi o sută de Bolgani, ca să-l pedepsească pe trădătorul Hagi.

Nu întrebuinţau nici o strategie şi nici nu căutau să-şi ascundă mişcările. Trecură pur şi simplu din valea Palatului Diamantelor în trecătoarea râpoasă ce duce spre Opar şi merseră pe acest drum spre spatele palatului marii preotese.

O maimuţă mică, din acelea cu părul gri. Stătea printre viţele de iederă de pe creasta zidurilor templului şi-i văzu apropiindu-se de cetate.

Aplecă puţin capul, mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă şi-şi încordă într-atâta atenţia la cele ce vedea, că pentru un moment uită să se mai scarpine pe pântece, ocupaţie care-i răpise tot interesul o jumătate de oră în urmă.

Cu cât se apropia mai mult coloana inamică, cu atât Manu. Maimuţa cea mică, devenea tot mai neliniştită, iar. Când îşi dădu seama de marele număr al Gomanganilor, avea aerul că a şi înnebunit.

Ceea ce o trimise înapoi în goană spre palatul Oparului fu că dăduse cu ochii şi de Bolganii: lupii neamului său.

Hagi se afla în momentul acela în curtea templului interior, unde oficiase, odată cu răsăritul soarelui, un

sacrificiu către Zeul Strălucitor.

Odată cu Hagi, au mai venit acolo şi un număr mare de preoţi inferiori. Împreună cu Oah şi preotesele ei.

O mare discordie domnea între ei, fapt ce se observa distinct. Atât după mutrele lor schimonosite de supărare, cât şi din cuvintele pe care Oah le adresa lui Hagi:

– Iarăşi ai mers prea departe, Hagi, a strigat ea înfuriată. Numai marea preoteasă este cea care trebuie să celebreze actul sacrificiului. Aceasta, însă, nu te-a împiedicat ca în mai multe rânduri, să pângăreşti cuţitul sacru cu mâinile tale nedemne.

– Tăcere, femeie! a răcnit marele preot. Eu sunt Hagi al Oparului şi mare preot al Zeului Strălucitor. Tu ai ajuns ceea ce eşti azi numai prin mine. Nu mă face să-mi pierd răbdarea, ori vrei să simţi şi tu tăişul cuţitului sacru.

Nu încăpea nici o îndoială privind sinistra ameninţare. O bună parte dintre cei prezenţi îşi ascundeau cu multă greutate uimirea faţă de atitudinea lui jignitoare la adresa marii preotese.

Oricât de puţină stimă i-ar fi purtat unii din ei rămânea faptul că Oah fusese ridicată la rangul de mare preoteasă.

Aceia care credeau că La este moartă, după cum Hagi şi-a dat mare osteneală să-i încredinţeze, acordau acum lui Oah tot respectul şi deferenţa la care ea avea dreptul prin înalta slujbă ce o ocupa.

– Ia seama. Hagi, îi spuse cu un ton prevenitor un preot. Ştii că este o limită, peste care nici tu nu poţi trece.

– Îndrăzneşti să mă ameninţi? izbucni Hagi. Scânteindu-i ochii de o furie fanatică. Îndrăzneşti să mă ameninţi pe mine, marele preot al Zeului Strălucitor?

Şi, zicând acestea, s-a repezit la preotul care-l înfruntase. Ţinând cuţitul ameninţător deasupra capului său.

Dar tocmai în momentul acela a apărut deasupra zidului ce înconjura curtea templului o maimuţă mică, gri, care a început să clănţănească cât o lua gura.

– Bolganii! Strigă ea. Vin Bolganii!... Vin, vin, vin Bolganii!

Hagi s-a oprit şi întorcându-se spre Manu, a lăsat în jos mâna în care ţinea cuţitul.

– I-ai văzut, Manu? a întrebat el. Nu minţi cumva? Te strâng de gât cu mâinile mele. Dacă vrei să-mi joci faci una dintre farsele tale.

– Spun adevărul, Hagi, bolborosi biata maimuţă speriată. I-am văzut cu propriii mei ochi.

– Câţi sunt cu toţii? Mai întrebă Hagi. Cât de aproape au ajuns de Opar?

– Sunt mai mulţi decât frunzele copacilor, răspunse Manu. Au şi ajuns lângă zidurile templului - Bolgani şi Gomangani - au venit ca iarba din vale, unde-i umed şi răcoare.

Hagi se mai uită o clipă la maimuţă, ca şi cum ar fi vrut să-i citească în suflet. După aceea îşi întoarse faţa către soare şi dete drumul unui răcnet prelung, care se termină cu un ţipăt pătrunzător.

De trei ori repetă marele preot strigătul acesta atât de hidos, după care. Dând acelora care se aflau cu el în curtea templului ordin să-l urmeze, porni aproape în fugă spre ieşirea palatului.

Pe când Hagi îşi îndrepta paşii către strada din faţa palatului Oparului, din fiecare condor şi din fiecare uşă ieşeau, cete-cete, oamenii pociţi şi păroşi din Opar, înarmaţi cu ghioage şi cuţite.

Când ajunseră pe stradă, au fost întâmpinaţi de vreo douăzeci de maimuţe mici gri, ţipând şi clănţănind din gură diverse informaţii.

– Nu pe aici! Pe dincolo! Pe dincolo! Nu pe aici!

Şi arătau cu labele lor spre partea de sud a oraşului.

Atunci hoarda nedisciplinată de preoţi şi războinici reintră în palat şi urmându-l pe Hagi, se îndreptă spre partea opusă a clădirii.

Aici urcară numaidecât pe creasta zidului care apăra palatul, tocmai când forţele lui Tarzan ajunseseră şi se opriră în afara zidului.

– Pietre! Aduceţi pietroaie repede! răcni Hagi.

Iar, ca răspuns la ordinul său. Femeile de jos, din curte, începură să adune toate fragmentele de piatră căzute de pe zidurile dărâmate, cărându-le imediat la războinicii de sus, de pe zid.

– Depărtaţi-vă! strigă Hagi armatei de la porţile Oparului. Depărtaţi-vă! Eu sunt Hagi, Marele preot al Zeului Strălucitor, iar acesta-i templul meu. Nu pângăriţi templul Zeului Strălucitor, ca să nu vă nimicească mânia lui.

Tarzan făcu doi paşi înainte, în faţa celorlalţi şi ridică o mână ca să se facă tăcere.

– Ascultaţi, oparieni! Am sosit împreună cu La, regina voastră. Hagi este un şarlatan. Deschideţi porţile şi primeniţi-vă regina. Daţi judecăţii pe trădători şi vouă nu vi se va face nici un rău. Dar, dacă nu o lăsaţi pe La să intre în oraşul ei. Voi lua cu forţa şi cu vărsare de sânge ceea ce aparţine pe drept reginei voastre.

Cum termină de vorbit. La veni lângă el, aşa ca întreg poporul ei să o poată vedea. Imediat se auziră o mulţime de strigăte, aclamând-o pe La şi pe ici pe colea câte o voce care se ridica contra lui Hagi.

Acesta, dându-şi seama că lucrurile se pot întoarce uşor împotrivă-i, dădu ordin credincioşilor săi să atace şi în acelaşi moment aruncă cu un pietroi în Tarzan.

Numai agilitatea minunată al acestuia îl salvă, iar proiectilul trecu pe lângă el. Lovind în dreptul inimii un Gomangan, care căzu întins pe pământ.

O adevărată ploaie de proiectile se dezlănţui asupra

lor; Tarzan dădu ordin armatei sale să atace. Răcnind şi mârâind, Bolganii şi Gomanganii se repeziră asupra inamicului.

Escaladară zidurile cetăţii în câteva clipe şi se găsiră faţă în faţă, suliţele din valea Palatului Diamantelor cu ghioagele ameninţătoare din Opar, cetatea aurului.

Tarzan, care şi-l alese pe Hagi ca adversar, fu printre primii care urcară pe zid. Un războinic vru să-l lovească cu ghioaga, dar Tarzan, ţinându-se cu o mână de creasta zidului, prinse arma duşmanului cu cealaltă, luându-i-o din mână.

În acelaşi timp îl văzu pe Hagi întorcând spatele şi dispărând în fugă dincolo de zid. Tarzan se trase atunci sus pe zid. Unde îl atacară imediat doi războinici oparieni.

Izbind cu arma pe care o luase lot de la unul din ei, îi prăbuşi în dreapta şi în stânga, cât ai clipi din ochi. Atât de mare era avantajul pe care înălţimea i-o da asupra lor.

După aceea, gândindu-se că tocmai Hagi, şeful revoltei contra lui La, nu trebuia lăsat să scape, sări în curte, pe când marele preot trecea pe sub arcada unei uşi din partea cealaltă a curţii.

Câteva preotese ajutate de mai mulţi preoţi, căutară să-i taie drumul. Înhăţând de glezne pe unul dintre aceştia, îl învârti împrejurul său. Netezindu-şi drumul şi alergând spre poarta pe unde dispăruse marele preot.

Aici se opri un moment şi încordându-şi toată puterea muşchilor învârti corpul preotului pe deasupra capului şi-l aruncă ca dintr-o praştie uriaşă, drept în faţa urmăritorilor săi…

Apoi, fără să mai aştepte rezultatul, porni din nou în urmărirea lui Hagi. Acesta era la o distanţă apreciabilă în faţa lui Tarzan. Cunoscând bine drumul prin labirintul de coridoare ale templului şi palatului.

Tarzan era convins că drumul pe care îl apucase Hagi duce spre curţile interioare ale templului. Sigur marele preot va găsi acolo o intrare în subteranele palatului, precum şi un loc unde să se ascundă şi unde nu ar fi putut fi găsit, atât de numeroase şi de sucite erau întunecatele coridoare subterane din Opar.

De aceea şi Tarzan îşi reînnoi forţele pentru a ajunge în curtea de sacrificiu, mai înainte ca Hagi să fi avut timp sa dispară în subterane.

În clipa în care trecea ca fulgerul prin intrarea care dădea în curte, piciorul îi fu prins pe neaşteptate într-un laţ aşezat cu isteţime. Căzu, rostogolindu-se la pământ.

Aproape instantaneu, o ceată de pociţi ai Oparului se repezi acolo unde zăcea el. pe jumătate ameţit de căzătură şi mai înainte de a-şi veni în fire. Îl şi legară fedeleş cu zeci de noduri.

Aproape în nesimţire, observă că îl ridică de jos şi-l duc. Iar după puţin fu depus pe suprafaţa netedă a unei pietre reci.

Tocmai atunci îşi veni în fire şi-şi dădu seama că se află întins pentru a treia oară pe altarul de sacrificiu din curtea interioară a templului Zeului Strălucitor.

Mai mult încă, aplecat deasupra lui, se afla Hagi, marele preot, a cărui figură hidoasă era mai schimonosită de ură. Anticipând gustarea răzbunării, atât de mult întârziată.

– În sfârşit! răcni el. De astă dată, Tarzan al maimuţelor. nu mai ai de-a face cu Zeul Strălucitor, ci vei simţi efectele furiei lui Hagi… pe care nimeni nu-l va mai împiedica.

Cu acestea, ridică deasupra capului cuţitul sacru de sacrificiu, al cărui vârf Tarzan îl urmărea cu ochii. În aceeaşi clipă văzu sus, pe creasta zidului capul şi umerii unui leu puternic cu coama neagră.

– Jad-bal-ja. Strigă Tarzan, ucide, ucide!

Hagi ezită o clipă cu pumnalul. Văzuse direcţia privirilor lui Tarzan şi se uită într-acolo. În clipa aceea, Leul de aur sări jos şi din alte două salturi, îl înhăţă pe marele preot din Opar.

Cuţitul acestuia căzu cu zgomot pe pardoseala de piatră, în timp ce fălcile puternice ale fiarei se închiseră, distrugând dintr-o singură muşcătură faţa urâtă a lui Hagi.

Preoţii inferiori, care-l legaseră pe Tarzan şi care au rămas să asiste la moartea acestuia de mâna lui Hagi, fugiră ţipând, care încotro din clipa în care Leul de aur sărise asupra marelui lor.

Tarzan a rămas împreună cu Jad-bal-ja. Singuri în curtea de sacrificii.

– Haide, Jad-bal-ja. Porunci Tarzan..., ia seama ca nimeni să nu-ţi supere stăpânul!

O oră mai târziu, forţele victorioase ale marii preotese La, intraseră în palatul antic şi în templul Oparului. Atât preoţii, cât şi războinicii care nu fuseseră ucişi se supuseră repede şi o recunoscură pe La, regină.

Acum, potrivit ordinelor emise de La, întregul oraş era în căutarea lui Tarzan şi a lui Hagi. Se întâmplă ca însăşi La, în fruntea unor cercetaşi, să intre în curtea de sacrificii.

Priveliştea ce-i întâmpinară vederile, o făcu să se oprească brusc în loc: Tarzan zăcea întins pe altar, iar deasupra lui, cu colţii rânjiţi, uitându-se fioros la ea, era Jad-bal-ja, Leul de aur.

– Tarzan, strigă La, făcând un pas spre altar. Hagi şi-a atins scopul! Doamne Dumnezeule, ai milă de mine... Tarzan e mort!

– Nu încă! strigă Tarzan. Mai am până ce voi muri. Vino repede şi mă dezleagă. De nu era Jad-bal-ja, într-adevăr că m-ai fi găsit străpuns cu cuţitul de sacrificiu.

– Slavă domnului, îngână La, emoţionată.

Şi porni spre altar, oprindu-se imediat în faţa atitudinii ameninţătoare a leului.

– Jos! strigă Tarzan. Las-o să vină!

Iar Jad-bal-ja se culcă alături de stăpânul său, întinzându-şi botul mustăcios deasupra pieptului lui Tarzan.

Atunci La se apropie şi luând de jos cuţitul de sacrificiu, tăie imediat legăturile care-l imobilizaseră pe Tarzan. În acelaşi timp, văzu de partea cealaltă a altarului cadavrul lui Hagi.

– Cel mai primejdios şi cel mai mare duşman al tău este mort acum, zise el; iar pentru uciderea lui trebuie să-i mulţumeşti lui Jad-bal-ja, care şi mie mi-a salvat viaţa. De-acum încolo vei putea domni liniştită şi fericită, în prietenia poporului din valea Palatului Diamantelor.

– Da, răspunse La, cu un oftat adânc şi uitându-se lung la Tarzan. Da, reluă ea, voi domni liniştită, în prietenia poporului vecin. Cât despre fericirea adevărată, să nu mai vorbim de ea, Tarzan, pentru că nu mi-a fost dat s-o am, sfârşi ea dând cu tristeţe din cap.

În aceeaşi seară, Tarzan, Bolganii, hatmanii Gomanganilor, împreună cu preoţii şi preotesele din Opar se aşezară la masă în marea sală de banchete din palatul Oparului, ca oaspeţi ai reginei La şi mâncară din farfuriile de aur ale vechilor atlantidieni, farfurii care fuseseră lucrate pe un continent ce există azi numai în legendele clasice.

Iar a doua zi de dimineaţă, Tarzan şi Jad-bal-ja porniră la drum, înapoi spre ţinuturile Wazirilor. Unde era locuinţa lui.

CAPITOLUL XVII - Arsă de vie.

Urmăriţi de Luvini şi de două sute de negri, Flora Hawkes, împreună cu cei patru tovarăşi, înaintau pe

dibuite prin bezna unei nopţi de junglă.

Nu aveau nici o ţintă anume deoarece, călăuziţi numai de negri, nu mai ştiau unde se aflau şi se rătăciseră cu desăvârşire.

Singurul gând de care erau dominaţi ca să lase în urma lor o distanţă cât mai mare între ei şi lagărul hoţilor de fildeş.

Ştiau prea bine că, indiferent de rezultatul luptei, soarta lor ar fi fost aceeaşi, dacă partida victorioasă i-ar fi ajuns şi i-ar fi prins.

Înaintaseră în felul acesta, împiedicându-se la tot pasul, probabil o jumătate de oră, când, în timpul unui popas scurt, auziră distinct în spatele lor zgomotul urmăritorilor. Porniră din nou, fără nici o ţintă, în groaznica lor fugă.

Spre marea lor surpriză, descoperiră, nu după mult timp, o lumină strălucind ceva mai încolo, în faţa lor.

Ce putea fi, oare? Nu cumva merseseră în cerc şi ajunseseră din nou în apropierea taberei din care abia fugiseră?

Trebuia să iacă o mică recunoaştere, astfel că. După ce mai înaintară puţin, văzură înaintea lor conturul unor tufe de mărăcini, în centrul căreia ardea un foculeţ, unde se adunaseră vreo cincizeci de războinici negri.

Iar când fugarii ajunseră mai aproape, văzură printre negrii, destul de clar. la lumina focului, o femeie albă… iar în spatele lor se auzea tot mai tare şi mai tare zgomotul celor care-i urmăreau.

Din gesturile şi mişcările negrilor din jurul focului, deduseră că discutau asupra zgomotului luptei recente auzite dinspre tabăra hoţilor de fildeş, deoarece arătau cu mâna. Destul de des, într-acolo.

După puţin, femeia albă ridică mâna ca să se facă tăcere şi acum ascultau toţi…, zgomotul tăcut de războinicii ce porniseră în urmărirea Florei Hawkes şi a

tovarăşilor ei.

– Văd că este şi o femeie alba cu ei, se adresă Flora celorlalţi. Nu ştim cine poate fi, dar este singura noastră speriaţi de a scăpa de cei care ne urmăresc şi care ne vor prinde în câteva minute. Poate că ea ne va acorda protecţia ei, în tot cazul, voi afla aceasta imediat.

Şi fără să mai aştepte răspunsul celorlalţi, porni cu îndrăzneală spre mărăcini.

Dar nu apucaseră să se apropie prea mult. Când ochii ageri ai unui Waziri îi şi descoperi; iar după câteva clipe peretele colibei era numai vârfuri de suliţe.

– Stai! strigă un războinic. Suntem Wazirii lui Tarzan. Voi cine sunteţi?

– Sunt o englezoaică, răspunse Flora, strigând la rândul ei ca să o audă. M-am rătăcit în junglă împreună cu patru persoane...; am fost trădaţi de şafarii şi ascari din caravana noastră şi chiar în momentul acesta ne urmăresc toţi. Vă rugăm să ne acordaţi protecţia dumneavoastră.

– Lăsaţi-i să vină! strigă Jane Wazirilor.

În timp ce Flora Hawkes şi cei patru bărbaţi păşeau în interiorul bornei, sub privirile scrutătoare ale Janei Clayton şi ale Wazirilor, altă pereche de ochi pândeau din frunzişul unui copac mare, ale cărui crengi atârnau în interiorul taberei de partea opusă: o pereche de ochi cenuşii, în care străluci o lumină ciudată, la vederea fetei şi a tovarăşilor ei.

Când noii sosiţi ajunseră lângă lady Greystoke, de pe buzele acesteia ieşi o exclamaţie de surpriză.

– Flora! Flora Hawkes, pentru Dumnezeu, ce cauţi pe aici?

Fata, tresărind puternic, rămase locului, ca înlemnită.

– Lady Greystoke! reuşi ea să bâlbâie.

– Nu înţeleg nimic, reluă lady Greystoke. Nu am ştiut că te afli în Africa.

În primul moment, iuţeala de limbă a Florei fusese covârşită de consternarea ei, iar după câteva clipe îi veni din nou în ajutor isteţimea înnăscută.

– Sunt cu domnul Bluber şi amicii săi, explică ea. Domnia-sa face cercetări ştiinţifice şi m-a luat şi pe mine, pentru că am mai fost în Africa cu dumneavoastră, lady Greystoke şi aveam o oarecare idee despre obiceiurile ţării. Acum negrii angajaţi de noi s-au răzvrătit şi dacă nu ne ajutaţi dumneavoastră, suntem pierduţi.

– Sunt „băieţi” de pe coastă? întrebă Jane.

– Da, răspunse Flora.

– Atunci cred că Wazirii mei îi pot mântui. Ştii câţi sunt?

– Aproape două sute.

Lady Greystoke clătină din cap gânditoare.

– Cam greu, comentă ea.

Apoi îl chemă pe Usula, care avea comanda.

– Două sute de „băieţi” de pe coastă vin după albi, îi zise ea. Va trebui, cred, să ne batem pentru a-i apăra.

– Suntem Waziri, răspunse Usula simplu.

După puţin apăru şi avangarda lui Luvini, la o mică distanţă de bombă.

La vederea acestor războinici puternici, gata să-i primească… în suliţe, „băieţii” de pe coastă se opriră în loc.

Luvini, care observase dintr-o singură privire, numărul inferior al inamicului, făcu câţiva paşi înainte, ieşind din rânduri şi începu să arunce Wazirilor provocări şi insulte, cerând predarea albilor.

Cuvintele negrului erau însoţite de mişcări extravagante de mâini şi de picioare. Întreaga ceată de două sute de negri începu să ţipe, să gesticuleze şi să învârtească armele de foc pe deasupra capului, căutând să se aţâţe îndeajuns ca să aibă curajul de a începe un atac.

În schimb Wazirii, de după gardul bornei, instruiţi şi disciplinaţi de către Tarzan al maimuţelor, părăsiseră de multă vreme acele obiceiuri fantastice (de a prinde curaj şi de a intimida inamicul), atât de scumpe altor triburi războinice. Stătea doar neclintiţi şi nervoşi în aşteptarea inamicului.

– Au şi mai multe carabine cu ei, zise lady Greystoke. Aceasta cam măreşte primejdia.

– Totuşi, nu sunt doi printre ei care ar putea lovi la sigur cu carabinele lor, răspunse Kraski.

– Văd, însă, că sunteţi toţi înarmaţi, reluă Jane Luaţi loc, vă rog, printre Wazirii mei. Veţi da ordin oamenilor dumneavoastră să plece şi să ne lase în pace. De nu vor asculta, să nu trageţi până ce nu atacă. Începeţi focul la cel dintâi pas şi susţineţi-l, deoarece nimic nu-i descurajează pe negrii de pe coastă ca focul de carabină a albilor. Eu şi Flora vom rămâne sub copacul mare de acolo.

Lady Greystoke vorbise cu autoritate, aşa cum ar vorbi cineva deprins cu comanda şi care ştie ce vorbeşte.

Oamenii o ascultară; până şi Bluber, cu toate că tremura de te cuprindea mila, luă loc, fără o vorbă, printre Waziri.

Toate mişcările lor, la lumina focului din tabără, puteau fi foarte bine văzute de Luvini, ca şi de cel care pândea din frunzişul copacului sub care se refugiaseră Jane Clayton şi Flora Hawkes.

Luvini nu venise până aici ca să se bată cu cineva. Venise numai s-o prindă pe Flora. De aceea, adresându-se oamenilor săi, le dădu următoarele explicaţii şi instrucţii:

– Sunt numai cincizeci de inşi. Am putea să-i ucidem cu uşurinţă, dar nu am venit să ne luptăm. Am venit s-o luăm înapoi pe fata cea albă. Voi staţi aici şi faceţi paradă mare faţă de aceşti fii de hiene, înaintaţi câte

puţin, apoi retrageţi-vă din nou, iar, în timp ce voi le atrageţi atenţia în direcţia aceasta, eu voi trece pe după tabăra lor cu vreo patruzeci de inşi şi răpesc fata.

După aceea vă trimit imediat vorbă să vă înapoiaţi în sat, unde, la spatele palisadei, putem fi siguri împotriva oricărui atac.

Planul acesta le convenea de minune negrilor de pe coastă faţă de bătălia ce păruse iminentă, pentru că numai pofta de a se bate n-o aveau.

Dansau, dar zbierau şi ameninţau mai impetuos ca înainte, ştiind că pot face aceasta fără grijă acum, deoarece în curând se vor retrage, după o victorie fără vărsare de sânge, în siguranţa palisadei lor.

Pe când Luvini, făcând un ocol, se furişa ascuns de desişul junglei, prin spatele taberei Wazirilor şi în timp ce zgomotul negrilor de pe coastă atinse proporţii asurzitoare..., în faţa celor două femei din copac apăru ca din senin o arătare: un uriaş alb, aproape gol, având doar o piele de leopard peste şolduri şi ale cărui trăsături frumoase şi impunătoare erau luminate de flacăra focului contra fiarelor.

– John! exclamă lady Greystoke. Slavă Domnului că eşti tu!

– Şşş! O făcu albul uriaş să tacă, punându-şi degetul arătător la buze.

Apoi se întoarse deodată spre Flora Hawkes.

– Pe tine te vreau! strigă el.

Şi, cu aceasta, înhăţă fata de mijloc, aruncând-o cu uşurinţă pe un umăr. Apoi, mai înainte ca lady Greystoke să intervină - mai înainte ca ea să-şi fi dat seama de ceea ce se petrecea - albul sări peste borna din spatele taberei şi dispăru în junglă.

Un moment. Jane Clayton se clătină ca ameţită de o lovitură puternică şi neaşteptată.

După aceea, scoţând un geamăt înăbuşit, se prăbuşi

suspinând la pământ, ascunzându-şi fata în braţe.

În starea aceasta o găsiră Luvini şi tovarăşii lui. După ce pătrunseră în tabăra Wazirilor prin spate, prin partea neapărată.

Veniseră pentru o femeie albă şi găsind una, o ridicară brutal în picioare, înăbuşindu-i strigătele cu mâinile lor aspre şi murdare şi ducând-o cu ci spre satul întărit al hoţilor de fildeş.

Zece minute după aceea, Wazirii şi albii de lângă ei îi văzură pe negrii de pe coastă retrăgându-se încet prin junglă, însă continuând să strige şi să ameninţe, ca şi cum ar fi fost porniţi să-şi distrugă duşmanii cu desăvârşire.

Bătălia se terminase fără să se fi tras măcar o împuşcătură dintr-o parte sau din alta.

– Zău dacă ştiu pentru ce a fost toată zarva asta, zise Trock.

– Eu credeam într-un timp că ne vor încolţi cumsecade, dar dihăniile nu au făcut altceva, decât să zbiere.

Evreul îşi umflă pieptul cu mândrie.

– Poate ca să trebuie mai mulţi negri şi Adolf Bluber tot nu s-a speriat deja, zise el dându-şi acre.

Kraski se uita după negrii care se depărtau, apoi. Scărpinându-se mirat în ceafă, se întoarse spre focul din tabără.

– Nu pot să înţeleg ce a fost, începu el.

Iar după aceea exclamă:

– Unde-i Flora şi lady Greystoke?

Wazirii erau disperaţi. Strigară tare numele stăpânei lor. Dar nu primiră nici un răspuns.

– Haide, zise deodată Usula, văd că noi,, Wazirii. Tot va trebui să ne batem, la urma urmei.

Sări gardul urmat de cincizeci de războinici şi porni în goană în urmărirea „băieţilor” de pe coastă.

În câteva minute îi şi ajunseră şi ceea ce urmă semănă

mai mult a goană, decât a bătălie. Fugind îngroziţi spre palisada lor, cu Wazirii la câţiva paşi în urmă, negrii de pe coastă îşi aruncară carabinele, ca să poată fugi mai repede.

Luvini şi ceata lui aveau un avans ajunseseră în interiorul taberei mai înainte ca urmăriţii şi urmăritorii să ajungă la porţile palisadei.

Odată înăuntru, făcură front şi rezistară năvalei Wazirilor. Dându-şi seama că, de vor intra aceştia, vor fi toţi masacraţi. Se opuseră deci, cu disperarea animalului încolţit şi reuşiră să închidă porţile taberei, fără ca Wazirii să poată intra întăritura din jurul taberei întocmită de arabi fusese în aşa fel construită, ca să se poală apăra contra unui număr mare de forţe..., acum: însă, erau pe afară mai puţin de cincizeci de Wazirii, iar înăuntru, ca să apere tabăra împotriva lor, aproape două sute de negrii.

Usula, dându-şi scama de zădărnicia unui atac orbesc, îşi retrase forţele la o distanţă mică de palisadă şi se aşezară jos la sfat. Foarte furioşi de cele ce se petreceau..., croind împreună cu Usula, tot felul de planuri cum să-şi înşele inamicul pe care vedeau bine că nu-l puteau distruge prin forţă.

– Noi nu o vrem decât pe lady Greystoke, zise Usula. Răzbunarea noastră poate aştepta câtva timp.

– Bine. Dar de unde ştim noi că ea este în sat? întrebă un războinic.

– În care alt loc ar putea fi, atunci? Se pica poate să ai şi tu dreptate - adică să nu fie în sat.

– Dar trebuie ca mai întâi să mă asigur de aceasta. Eu am un plan. Reluă el după câteva clipe. Uite! Vântul bate dinspre sat. Am să iau zece inşi şi mă duc de partea cealaltă, dincotro bate vântul. Voi veţi sta înaintea spre porţile satului, făcând zgomot mare şi prefăcându-vă că sunteţi gata de atac. După un timp. Porţile se vor deschide şi ei vor ieşi, vă asigur eu, Usula. Voi căuta să

fiu şi eu aici înainte de a se întâmpla aceasta, dar. Dacă nu voi fi aici, împărţiţi-vă în două tabere, una de o parte şi alta de altă parte a ieşirii, lăsându-i pe negrii de pe coastă să scape...; nu avem nevoie de ei. Fiţi însă cu ochii deschişi după lady Greystoke şi cum o vedeţi, luaţi-o din mâinile acelora care o păzesc. Aţi înţeles?

Camarazii lui dădură din cap afirmativ.

– Haideţi, atunci! zise el.

Alegându-şi zece oameni, dispăru cu ei prin junglă.

Luvini o dusese pe Jane Clayton într-o colibă nu departe de porţile satului. Cu mâinile şi picioarele legate, o ancoră de un ţăruş, crezând că este Flora Hawkes.

O lăsă singură în colibă şi se înapoie la porţile satului, să preia comanda forţelor de apărare.

Atât de repede se derulaseră evenimentele din ultimul ceas, că Jane Clayton era zăpăcită de seria de lovituri de care a avut parte.

Primejdia în care se afla ea în momentul de faţă era un nimic faţă de amintirea dureroasă a faptului că Tarzan o părăsise în momente grele, ducând cu el în junglă altă femeie.

Nici când se gândea la ceea ce îi comunicase Usula în privinţa accidentului suferit de Tarzan. Care-i afectase memoria..., nici atunci nu se împăcase cu ideea unei părăsiri atât de brutale.

Rămase, de aceea, multă vreme cu faţa în jos, în murdăria din coliba arabă, plângând cum nu mai plânsese de mulţi ani încoace.

Pe când zăcea în felul acesta, sfâşiată de chinuri, Usula şi cei zece oameni ai lui dădură ocol satului pe furiş, până de partea opusă porţilor. Aici găsiră cantităţi mari de crengi uscate rămase construcţia satului, arabii lărgind poiana ca să aibă mai mult loc.

Adunară uscăturile şi le îngrămădiră de-a lungul palisadei până când aproape trei sferturi din gardul de

partea aceasta a satului erau blocate cu uscături.

Socotind că este foarte greu să-şi continue lucrul fără a face zgomot, trimise numaidecât pe unul din oamenii săi ca să-i instruiască pe ceilalţi să facă fără încetare cât mai mare vuiet, astfel ca zgomotul produs de el cu adunatul uscăturilor să nu fie auzit.

Planul acesta avu un efect minunat; însă, cu toate că Usula şi oamenii lui au fost în stare să lucreze netulburaţi, trecu mai bine de o oră până când grămada de uscături ajunse să fie după pofta inimii sale.

Pe de altă parte, Luvini se uita la Waziri printr-o deschizătură a gardului şi după câtva timp ajunse la concluzia că aceştia nu au intenţia să atace în noaptea aceea, aşa că putea să mai slăbească vigilenţa şi să-şi ocupe timpul cu alte lucruri mai plăcute.

Dând ordin ca majoritatea războinicilor să rămână pe lângă poartă şi gata să intre în acţiune în tot momentul când Wazirii ar arăta vreo schimbare de atitudine, Luvini se duse din nou spre coliba unde o lăsase pe lady Greystoke.

Negrul acesta era un individ mare şi puternic, cu o frunte joasă şi cu fălcile ieşite, din cel mai de jos tip de negri din Africa.

El intră în colibă cu o torţă aprinsă, pe care o înfipse în pământ, în timp ce ochii lui injectaţi de sânge priveau cu lăcomie la forma nemişcată a femeii trântită pe jos în faţa lui îşi linse buzele de poftă şi apropiindu-se, întinse mâna şi o atinse. Jane Clayton se uită în sus şi scârbită de ceea ce văzu, se feri la o parte. Negrul rămase însă, împietrit, de mirare cum văzu faţa femeii.

– Cine eşti tu? întrebă el în jargonul englez de pe coastă.

– Sunt lady Greystoke, soţia lui Tarzan al maimuţelor, răspunse Jane Clayton. Dacă eşti destul de cuminte, mi-ai da drumul numaidecât.

În privirile lui Luvini se vedea atâta groază, cât şi o mare surpriză.., dar mai simţea şi o altă emoţie şi era greu de spus. În momentul acela care din ele va domina în creierul lui dobitoc.

Rămase astfel multă vreme, privind-o. Iar expresia de lăcomie şi satisfacţie de pe figura lui prinse să domine cu încetul. Înlăturând cu totul teama pe care o simţise la început...; iar în această schimbare Jane Clayton îşi citi sentinţa: era pierdută.

Luvini se aplecă şi-i deznodă legăturile de la încheieturile şi gleznele Janei Clayton.

Ea îi simţi răsuflarea fierbinte pe obraji..., îi văzu ochii injectaţi de sânge şi limba roşie când îşi lingea buzele anticipând mizerabila sale intenţie.

Dar, în clipa când simţi că şi ultima curea ce o mai ţinuse legată căzuse. Sări în picioare, voind să fugă din colibă.

O mână lungă se întinse după ea şi o înhăţă. Apoi Luvini o trase înapoi spre el, pe când ea, ca o tigroaică furioasă, izbea într-una cu pumnii în faţa lui urâtă şi rânjită.

Numai cu forţa brută, necurmată şi de neînfrânt, putu el să-i învingă rezistenţa şi s-o atragă, încet, dar sigur, tot mai aproape de el, uitând de orice altceva de pe lume. Surd la strigătele Wazirilor din faţa porţii, precum şi la o nouă zarvă mare ce se ridicase în sat.

Amândoi continuau să se lupte..., Jane Clayton osândită de la început să fie învinsă.

În timpul, acesta în dosul palisadei de la spatele satului. Usula începuse să aplice torţele la grămada de uscături, deodată. În zece locuri diferite.

Flăcările, aţâţate uşor de un vânt ce bătea dinspre pădure, se transformase imediat într-un incendiu zgomotos în faţa căruia lemnul uscat al palisadei se prăbuşi trosnind în flăcări şi împrăştiind milioane de

scântei pe care vântul le purtă pe acoperişul de stuf al colibelor, astfel că, într-un timp neînchipuit de scurt, întreg satul era un infern de flăcări mugitoare.

Atunci, întocmai cum a prezis Usula, porţile satului se deschiseră, iar „băieţii” de pe coastă ieşiră îngroziţi, în cârduri, apucând spre junglă.

De-o parte şi de alta a ieşirii. Wazirii stăteau neclintiţi la pândă, să-şi vadă stăpâna trecând.

Dar, cu toaie că aşteptară până când nu mai ieşise nimeni din sat şi până când interiorul palisadei era numai o flacără, nu o văzură trecând prin faţa lor.

Au mai stat acolo multă vreme după ce s-au convins că nici o fiinţă omenească nu ar mai fi putut să vie în sat… şi tot mai sperau până când Usula le spuse Wazirilor că este zadarnic să mai aştepte.

– Nu a fost deloc acolo, zise el. Acum trebuie să-i urmărim pe negrii şi să prindem câţiva, de la care vom afla pe unde ar putea fi lady Greystoke.

Cam în zori, ajunseră din urmă o mică ceată de „băieţi”, care îşi construiseră o tabără provizorie, la vreo zece kilometri mai la apus.

Înconjurându-i, numaidecât îi siliră să se predea, promiţându-le imunitate, dacă vor spune adevărul la întrebările ce le va pune Usula.

– Unde-i Luvini? întrebase Usula care aflase numele conducătorului „băieţilor” de coastă, în seara precedentă, de la europeni.

– Nu ştim. Nu l-am văzut de când am fugit din tabără, răspunse un negru. Noi suntem o parte din robii arabilor: când am scăpai din sat aseară, ne-am despărţit de ceilalţi, socotind că am fi mai în siguranţă singuri, decât cu Luvini. Care-i mai crud ca arabii.

– Le-aţi văzut voi pe femeile albe pe care el le-a adus aseară în sar?

– Nu a fost decât o singură femeie albă.

– Ce a făcut cu ea? Unde este acum?

– Nu ştiu. Când a adus-o în sat. A legat-o de mâini şi de picioare şi a lăsat-o în coliba iui. Aproape de porţile satului.

N-am mai văzut-o de atunci.

Usula îşi întoarse privirile spre tovarăşii săi. În ochii lui se putea citi o spaimă mortali ce se reflecta şi pe figurile celorlalţi.

– Haideţi înapoi în sat! Veniţi şi voi cu noi! Adăugă el adresându-se negrilor de pe coastă. Şi să ştiţi că, dacă m-aţi minţit…

Se opri, făcând o mişcare semnificativă cu degetul peste gât, mai elocventă decât cuvintele.

– Nu te-am minţit, răspunseră negrii în cor.

Se întoarseră cât au putut de repede spre ruinele satului arab, din care nu mai rămăsese nimic decât mormane de cenuşă şi tăciuni aprinşi.

– În ce loc era coliba în care a fost închisă femeia albă? întrebă Usula, îndată ce intrară printre ruinele fumegânde.

– Uite aici, zise un negru, făcând repede câţiva paşi mai încolo de unde a fost poarta satului.

Apoi se opri brusc şi arătă cu mâna spre ceva întins la pământ.

– Uite şi pe alba pe care o căutai, adăugă el.

Usula şi ceilalţi păşiră înainte, în sufletul lor duceau o luptă aprigă: furia şi durerea, când zăriră resturile carbonizate ale unui corp omenesc întins în faţa lor.

– Ea este, zise Usula, întorcând capul într-o parte, ca să-şi ascundă durerea şi lacrimile ce curgeau pe obrajii săi de abanos.

Restul Wazirilor erau tot atât de mişcaţi ca şi conducătorul lor, pentru ei o iubiseră foarte mult pe soţia marelui lor Buana.

– Poate că nu-i ea, începu unul. Poate că este alta.

– O putem dovedi numaidecât, strigă un al treilea. Dacă inelele ei se găsesc prin cenuşă, este ea.

Şi zicând acestea îngenunche, începând să caute inelele pe care le purta de obicei lady Greystoke.

Usula clătină din cap, deznădăjduit.

– Ea este, zise el. Uite şi ţăruşul de care a fost legată.

Şi arătă cu mâna spre cortul de lemn înnegrit de apropierea corpului.

– În ce priveşte inelele, nu înseamnă nimic, chiar de nu le veţi găsi, pentru că desigur Luvini i le-a luat. Îndată ce a prins-o. Toţi au avut vreme să plece din sat, numai ea nu, pentru că era legată şi nu putea fugi...; nu poate, deci, să fie altcineva.

Wazirii, săpară apoi o groapă adâncă, de vreun metru, în care depuseră cu multă pietate resturile de cenuşă omenească, însemnând locul cu o mică grămadă de pietre adunate din jur.

CAPITOLUL XVIII - Setea de răzbunare.

În timp ce Tarzan, potrivindu-şi iuţeala mersului cu cea a lui Jad-bal-ja, înainta comparativ destul de încet spre casă, trecea în revistă, pradă el însuşi unor emoţii, destul de variate, toate evenimentele petrecute în ultima săptămână.

Se gândea că, deşi nu reuşise să ia o nouă cantitate de aur din bolţile Oparului. Săculeţul cu diamante pe care-l aducea cu el compensa de câteva ori zădărnicia planurilor sale.

Singura grijă ce o mai avea era în privinţa siguranţei Wazirilor săi. Era obsedat şi de dorinţa de a-i căuta pe albii care îl narcotizaseră, ca să le aplice pedeapsa meritată. Totuşi, în graba de a se întoarce acasă, nu făcu

nici o încercare de a da peste ci… cel puţin în momentele acelea.

Astfel, împreună cu Leul de aur, străbătea cărările junglei sălbatice spre casă, vânând, mâncând şi dormind împreună unul lângă altul.

Cu o zi înainte avusese prilejul să împartă între ei carnea lui Bara, cerbul. Acum se ospătau amândoi din carnea lui Horta, mistreţul, iar, între ei doi, era greu ca cineva să fi rămas flămând.

Le-a mai rămas de parcurs o distanţă de o zi până să ajungă la reşedinţa fermei, când Tarzan descoperi urmele unei cete de războinici.

Atunci, după cum unii oameni de afaceri devoră ultimele cotări ale bursei, ca şi când existenţa lor nu ar depinde decât de bursă, tot aşa şi Tarzan al maimuţelor devora fiecare fir de informaţie oferit de junglă… pentru că într-adevăr ea oferea o cunoaştere exactă, un *Sine quo non* al existenţei sale.

Astfel, examină cu grijă urmele din faţa lui. Vechi de câteva zile şterse în parte prin trecerea fiarelor, destul de citeţe ochilor ageri şi nărilor sensibile ale lui Tarzan.

Deodată, interesul său parţial se transformă într-unul din cele mai acute, deoarece printre urmele de picioare ale războinicilor se vedea urma mai mică a unei femei albe. O urmă pe care o iubea şi o cunoştea atât de bine, după cum o mamă ar cunoaşte faţa iubitului ci copil.

– Wazirii s-au întors acasă şi i-au spus că lipsesc, îşi vorbea el: iar ea a pornit în fruntea lor să mă caute întoarse capul spre leu.

– Vezi tu, Jad-bal-ja, iar ne depărtăm de casă…, adică nu, pentru că unde-i ea, acolo ne este şi casa.

Direcţia unde-l duceau urmele lăsate de Wazirii îl mistifică întrucâtva, pentru că nu apuca direct spre Opar, ci mai multe spre sud.

După vreo şase zile de urmărit, auzi de departe

zgomotul unor oameni ce se apropiau: iar după puţin ajunse la nările lui sensibile mirosul de negri.

Poruncindu-i iui Jad-bal-ja să stea ascuns într-un tufiş, o luă prin copaci, mergând cu repeziciune în direcţia din care se apropiau negrii.

Pe măsură ce distanţa dintre ei se micşora, mirosul deveni tot mai tare. Până când, înainte chiar de a-i vedea, ştiu că sunt Wazirii lui...; dar emanaţia de miros care i-ar fi umplut sufletul de fericire, lipsea cu desăvârşire.

După câteva minute, Usula, plecând în capul unei cete de Wazirii trişti şi descurajaşi, scoase o exclamaţie de uimire, pomenindu-se pe neaşteptate la o cotitură a cărării, faţă în faţă cu stăpânul sau.

– Tarzan al maimuţelor! strigă el. Dumneata eşti cu adevărat?

– Nimeni altul, fu răspunsul Dar unde este lady Greystoke.

– Ah, stăpâne, ce putem noi să spunem! strigă Usula.

– Cum?... strigă Tarzan. Dar este imposibil! Nimic nu s-ar putea întâmpla soţiei mele, când este sub paza şi protecţia Wazirilor.

Războinicii aplecară capul în piept, ruşinaţi şi îndureraţi.

– Îţi dăm în schimb vieţile noastre, zise Usula simplu.

Apoi aruncă jos suliţa şi scutul şi întinzând braţele într-o parte, se apropie cu pieptul gol de Tarzan.

– Izbeşte, Buana! zise el.

Tarzan se întoarse într-o parte, cu capul în piept. Apoi se uită la Usula din nou.

– Spune-mi cum s-a întâmplat zise el. Şi uită de prostiile pe care le-ai spus. Adineaori, după cum am uitat şi eu gândul care te-a împins la aceasta.

Şi atunci Usula îi povesti pe scurt toate evenimentele ce se desfăşuraseră, culminând cu moartea Janei, iar

după ce termină Tarzan nu spuse decât trei cuvinte, punând o întrebare tipică:

– Unde este Luvini?

– Nu ştim, Buana.

– Voi afla eu, zise Tarzan. Acum duceţi-vă, copii, înapoi la colibele voastre, la soţiile şi la copiii voştri: iar când mă veţi revedea, să fiţi siguri că Luvini este mort.

Ei se rugară să le dea voie să-l însoţească, el însă nici nu voi să audă despre aşa ceva.

– E nevoie de voi acasă în acest timp al anului, le zise. Aţi lipsit prea multă vreme. Întoarceţi-vă acasă şi spuneţi-i lui Korak ce s-a întâmplat; dur comunicaţi-i că dorinţa mea este să rămână acasă până mă întorc eu. De nu mai vin, poate să termine el ceea ce am început eu.

Terminând de vorbit, întoarse capul spre partea din care venise şi fluieră o dată, o singură şuierătură lungă; iar după câteva clipe Jad-bal-ja, Leul de aur, apăru, apropiindu-se cu sărituri repezi.

– Leul de aur! strigă Usula. De aceea a căutat să scape de Keewazi, ca să-şi caute stăpânul!

Tarzan aprobă din cap.

– A venit după mine mult timp până m-a găsit într-o ţară necunoscută, zise el.

În urmă, luându-şi adio de la Waziri, îşi îndreptă încă o dată paşii într-altă direcţie decât aceea care ducea spre casă, de astă dată plin de răzbunare, în căutarea lui Luvini.

John Pible, ghemuit la furca unui copac mare, întâmpină zorile zile cu priviri obosite. În apropierea lui era Dick Trock, care înţepenise în altă furcă de copac.

Kraski, mai deştept decât ei şi posedând un spirit inventiv mai dezvoltat, îşi construise o platformă în curmezişul a două crengi groase, unde dormise destul de confortabil. Bluber se găsea la vreo trei metri mai sus de el, călare pe două crengi, care abia îi suportau greutatea.

– Doamne! gemu Pible. O să las să mă mănânce leii, decât să mai trec o noapte ca aceasta. În sfârşit, iată-ne aici şi gata!

– Pe toţi sfinţii din cer, Trock, mai bine dorm pe jos pe pământ, cu toţi leii din lume.

– De, începu Kraski, dacă inteligenţa voastră la un loc ar fi măcar cât a unui gânsac, am fi putut dormi destul de sigur şi de comod jos pe iarba verde, aseară.

– Hei, Bluber, nu auzi? Domnul Kraski îţi vorbeşte, strigă Pible sarcastic, apăsând pe vorba „domnul”.

– O! O! Se văietă Bluber. Pentru ce să-i pese? Nu pot deja pentru ca să ascult.

– Vrei să-i construim câte-o casă în fiecare seară, continuă Pible; iar dumnealui să stea cu mâinile în sân şi să ne spună cum s-o facem: desigur un domnişor aşa subţire ca el nu munceşte.

– Şi pentru ce să lucrez cu mâinile, când două animale ca voi nu au altceva decât mâinile cu care să lucreze? Dacă nu vă procuram eu de mâncare, eraţi morţi de foame până acum şi nu va trece mult până veţi îngrăşa leii cu leşurile voastre, de nu veţi asculta de mine…; nu-i vorbă că mare pagubă tot n-o să fie.

La ultima lui obrăznicie, ceilalţi nu mai dădură nici o atenţie. De fapt, se certaseră de atâtea ori, că acum nu mai ascultau de vorbele celuilalt, dacă începea cearta vreunul.

În afară de prietenia dintre Pible şi Trock, se urau cu toţii din toată inima; dacă mai rămâneau împreună, o făceau din teama.

Pible se coborî încet şi greoi din copac. Trock îi urmă exemplul. După aceea se dădu jos Kraski, urmat în cele din urmă de Bluber, care rămase câteva momente în tăcere, privind amărât la starea hainelor sale.

– Mein Gott! Exclamă el. Uitaţi-vă deja la mine! Douăzeci de guinee a costat haina aceasta. Nu pot

pentru ca să spun, dar nu se vede? Este minată deja! Ruinată! Nu mai face parale…, nici doi franci la sută.

– Dă-te naibii, cu hainele tale cu tot! exclamă Kraski. Ne-am rătăcit prin junglă. Ne ameninţă fiarele şi poate chiar canibalii. Flora lipseşte, iar tu te plângi şi trăncăneşti despre haine de douăzeci de guinee. Mai taci din gură, Bluber şi haide la drum! E vremea să pornim, până nu se încălzeşte de tot.

– Încotro să pornim? întrebă Trock.

– Cum încotro? înspre apus, bineînţeles, răspunse Kraski, pentru că tot acolo este şi coasta şi altceva nu mai avem nimic de făcut decât să mergem acolo.

– La coastă nu o să ajungem dacă mergem spre răsărit, răcni Pible. Iată-ne aici şi gata!

– Dar cine a spus asta? întrebă Kraski.

– Nu am mers noi ieri spre răsărit toată ziua? Mai zise Pible. Toi timpul am avut impresia că este ceva greşit în drumul nostru, dar acum ştiu ce a fost.

Trock se uită cu mirare la tovarăşul său.

– Adică, ce vrei să spui? mormăi el. Ce te face să crezi că am mers spre răsărit?

– E destul de uşor să ţi-o pot dovedi. Pentru că dumnealui de colea, care se ţine mai deştept decât noi toţi. Ne-a făcut să mergem tot spre interior de când au dezertat negrii.

Pible arătase cu mâna spre rus, care stătea cu mâinile în şolduri, uitându-se batjocoritor la ei.

– Dacă tu crezi că v-am condus într-o direcţie greşită, răspunse Kraski, nu ai decât să apuci încotro crezi că este mai bine. Eu unul am să merg în direcţia în care am mers şi până acum. Care de altfel, este cea mai bună.

– Nu-i bună, strigă supărat Pible. Şi am să ţi-o arăt. Ascultă aici, când mergi spre apus soarele cade la stânga, nu-i aşa?… Mai ales pe la mijlocul zilei se observă bine aceasta. Aflaţi de la mine, băieţi, că, de

când călătorim fără negri, soarele a fost într-una la dreapta noastră. Eu vedeam că este ceva nelalocul lui. Dar nu am putut să-i dau de rost până acum. Este lucru simplu: am mers într-una spre răsărit.

– Pe toţi sfinţii, strigă Trock. Aşa am şi făcut şi coconaşul acesta crede că ştie tot.

– O! Gewalt! gemu Bluber. Şi pentru ce acuma să facem înapoi deja încă odată?

Drept orice răspuns, Kraski râse cu hohote şi făcu câţiva paşi în direcţia aleasă de el. Apoi se opri.

– N-aveţi decât să mergeţi încotro vreţi, le zise el. Dar pe drum gândiţi-vă asupra faptului că ne aflăm la sud de ecuator şi prin urmare soarele trebuie să cadă ceva mai la nord... ceea ce însă nu-i schimbă vechiul obicei ca să apună tot la apus.

Bluber fu primul care a înţeles adevărul spuselor lui Kraski.

– Cari, are dreptate, zise el. Haideţi, băieţi, după mine.

Şi, cu aceste cuvinte, porni în urma rusului Pible râmase locului, scărpinându-se în ceafa şi mai nedumerit faţă de această problemă încurcată, la care şi Trock se gândea tot atât de adânc în sfârşit, acesta din urmă porni după Kraski şi Bluber.

– Haide, John, zise el tovarăşului său. Nu înţeleg nimic, dar mi se pare că are dreptate. Nu vezi? Au apucat tot într-acolo unde a apus soarele aseară, unde desigur că trebuii să fie apusul.

Pible, văzându-şi părerea zguduită din temelii, se luă după Trock cu toate că nu a fost convins.

Merseră în felul acesta câteva ceasuri în şir, flămânzi, cu picioarele aprinse, străduindu-se în lungul cărării din junglă, luând-o spre apus.

De vânat ceva nici nu era vorbă, nimic nu le apăruse înainte. Iar în ceea ce priveşte primejdiile pe care le-ar fi putut întâmpina la tot pasul, cum era să şi le închipuie ei,

atât de ignoranţi în pădure?

Într-adevăr, cu facultăţile lor lipsite de orice percepţie, ar fi putut da orbeşte în cursa vreunor războinici sălbatici, sau să cadă pradă uşoară leilor şi panterelor.

De aceea, la vreun ceas după amiază, pe când treceau printr-o poiană mică. Auziră vâjâitul unei săgeţi ce trecu pe lângă urechea lui Bluber, făcându-i să se oprească îngroziţi.

Evreul, dând un ţipăt ascuţit de spaimă, se făcu ghem la pământ. Kraski duse arma la mână şi trase.

– Acolo, strigă el, după tufişurile acelea!

În clipa aceea, altă săgeată, dintr-o nouă direcţie, veni şi se înfipse în braţul său.

Pible şi Trock, mai graşi şi mai greoi, intrară în acţiune cu mai puţină iuţeală ca şi rusul. Dar, ca el, nu arătară nici cea mai mică urmă de frică.

– Jos, strigă Kraski, urmându-şi vorba cu fapta. Jos la pământ şi trageţi!

Abia se ascunseseră cei trei oameni în iarba înaltă de lângă cărare, când apărură din tufişuri vreo douăzeci de pigmei, plecaţi la vânătoare, dând drumul la o salvă de săgeţi ce vâjâită pe deasupra capetelor celor lungiţi acum la pământ.

Dintr-un copac din apropiere, doi ochi ageri priveau la ambuscada din poiană.

Bluber se întinse pe pântece, cu faţa îngropată în palme, carabina zăcând fără rost alături de el. Kraski, Pible şi Trock, ştiind că se bat pentru viaţa lor. Trăgeau într-una în banda de pigmei.

După ce căzuseră doi din ei, pigmeii se retraseră în tufişurile din marginea poienii, ce îi ascundeau de albii.

Pentru moment, ostilităţile încetară. Domnea o tăcere completă. Apoi, liniştea fu întreruptă de o voce care se auzi din frunzişul unui copac de la marginea poienii.

– Nu mai trageţi până nu vă spun eu, se auzi vocea în

englezeşte. Vă scap eu de pigmei, numaidecât.

Bluber se ridică într-un cot.

– Repede, vino, vino! strigă el. Nu împuşcăm deja. O! Scapă-mă…, scapă-mă şi-ţi dau cinci lire, dacă nu vrei mai puţin!

Din copacul din care răsunase vocea se auzi un fluierat prelung şi pătrunzător…, apoi urmă tăcere. Pigmeii, surprinşi un moment de vocea misterioasă care izbucnise din frunzişul unui copac, încetară orice activitate, dar, după puţin, nemai auzind nimic care să-i poată speria, ieşiră din tufişuri şi repeziră altă salvă de săgeţi spre cei patru inşi ascunşi în iarba din poiană.

Un alb uriaş sări de pe crengile de jos ale unui patriarh al junglei, iar din tufişul de sub copac, apăru un leu mare cu coama neagră.

– O! Gewalt! strigă Bluber, îngropându-şi din nou faţa în braţele sale.

Pigmeii rămaseră o clipă îngroziţi, apoi conducătorul or strigă:

– Tarzan este, Tarzan!

Şi fugiră cu toţii în junglă.

– Da, Tarzan este…, Tarzan al maimuţelor! strigă el după pigmei. Este Tarzan cu Leul de aur.

El vorbise în dialectul pigmeilor, aşa că albii nu înţeleseră nici un cuvânt. Apoi se adresă lor:

– Gomanganii au plecat, le zise el. Ridicaţi-vă de jos.

Toţi patru se ridicară în picioare.

– Cine sunteţi voi şi ce căutaţi aici? întrebă Tarzan. Dar nu ar mai trebui să vă întreb, pentru că voi sunteţi aceia care m-aţi adormit, lăsându-mă pradă uşoară celui dintâi leu în trecere pe acolo.

Bluber făcu câţiva paşi înainte, împiedicându-se, frecându-şi palmele, zâmbind şi gudurându-se.

– O! O! Domnul Tarzan. Pentru ce dacă nu v-am cunoscut? Nici când deja nu făceam nimic pentru dacă

ştiam că este dumneata. Scapă-mă! Zece lire…, douăzeci, oricât, numai nu ceri prea mult! Dau cât vrei deja, al dumitale este. Dar scapă-mă.

Tarzan nici nu-l ascultase, făcându-se că nu-l vede; se adresă celorlalţi:

– Caut pe unul de-al vostru, zise el. Un negru anume, Luvini. Mi-a ucis soţia, unde este?

– Nu ştim nimic, a răspuns Kraski. Luvini ne-a trădat şi a dezertat. Soţia dumitale şi altă femeie albă erau, atunci în tabără cu noi. Nimeni din noi nu ştie ce li s-a întâmplat. Se găseau la spatele nostru pe când noi apăram tabăra de atacul negrilor. Erau şi Wazirii dumitale acolo După ce inamicul s-a retras, am descoperit că cele două femei dispăruseră. Nu ştim ce li s-a întâmplat, dar şi noi le căutăm.

– Atâta mi-au spus şi Wazirii mei, zise Tarzan. Dar de atunci nu l-aţi mai văzut pe Luvini?

– Nu, nu l-am mai văzut, răspunse Kraski.

– Dar voi ce faceţi pe aici?

– Am venit cu domnul Bluber într-o expediţie ştiinţifică. răspunse unul. Am dat peste destule necazuri. Ascarii şi ceilalţi negri s-au revoltat şi ne-au părăsit. Suntem singuri şi fără nici un ajutor.

– O! O! strigă Bluber. Uite leul! Domnul, te rog deja, ţine leul la o parte! Sunt aşa de nervos!

– Nu-i face nimic…, până nu-i spun cu. Zise Tarzan.

– Spune-i alunei, deja te rog. Să nu facă nimic.

– Unde vreţi să mergeţi? întrebă Tarzan.

– Căutăm să ajungem la coasta de vest. Zise Kraski. Iar de aici, înapoi la Londra.

– Veniţi cu mine, le zise Tarzan; probabil că voi putea să vă ajut. N-o meritaţi, dar nu pot să văd oameni albi murind prin jungla aceasta.

Îl urmară spre apus. Iar seara poposiră la un râuleţ ce curgea prin junglă. Era foarte greu pentru cei patru

londonezi ca să se obişnuiască cu leul pe lângă ei, mai ales Bluber era într-o stare de groază vădită.

Şi pe când şedeau în jurul focului, mâncând ceea ce Tarzan avusese grijă să le aducă. Kraski emise ideea de a construi un adăpost oarecare împotriva fiarelor sălbatice.

– Nu-i nevoie, zise Tarzan. Are să vă păzească Jad-bal-ja. El va dormi lângă mine şi ce nu aude unul din noi va auzi desigur, celălalt.

Bluber a scos un oftat adânc:

– Tarzan, a început el. Pentru ce să nu dormi noapte ca toţi oamenii? Zece lire sterline dau deja. Dacă nu se poale mai puţin.

– Ba se poate, răspunse Tarzan zâmbind, ai să dormi fără să te coste nimic, pentru că nici n-o să ţi se întâmple nimic, atâta timp cât te păzeşte Jad-bal-ja.

– Atunci pot pentru ca să zic deja „mersi” şi „noapte bună”! zise evreul, mulţumit.

Şi întinzându-se pe iarbă, la câţiva paşi de foc. Adormi adânc. În câteva clipe, Trock şi Pible îi urmară exemplul.

Rusul stătea întins aproape adormit, cu ochii întredeschişi şi îl văzu pe Tarzan ridicându-se de lângă foc de unde şedea şi îndreptându-se către un copac din apropiere.

Pe când se ridica în picioare, îi căzu ceva de sub pielea de peste şolduri: un săculeţ de piele, bine umflat de ceea ce conţinea.

Kraski nu mai era adormit acum, el pândea fiecare mişcare a lui Tarzan; îl văzu că se opreşte la mică distanţă întovărăşit de Jad-bal-ja. Şi că se culcă.

Leul cel mare se făcu colac lângă stăpânul său şi după puţin răsuflarea lui regulată îl asigură pe rus că dormeau amândoi.

Atunci începu să se târască pe pământ cât mai furiş, spre punguliţa de lângă foc.

După fiecare mişcare pe care o făcea, se oprea şi se uita la cele două fiare feroce din faţa lui... Amândouă dormeau liniştite.

În cele din urmă, întinse mâna şi apucă săculeţul de piele, trăgându-l uşor spre el. Îl ascunse repede la sân.

După aceea luă drumul înapoi către locul unde se culcase la început, tot târâş şi tot cu aceeaşi circumspecţie ca şi mai înainte.

Acolo se întinse cu capul pe unul din braţele sale, ca şi cum ar fi fost profund adormit, dar cu degetele de la cealaltă mână pipăia cu multă atenţie săculeţul de piele.

– La pipăit par a fi pietricele, îşi murmură el şi sigur că nu sunt, altceva, probabil gătelile barbare ale acestui sălbatic. Mi se pare ceva peste putinţă ca fiara aceasta fioroasă să fi făcut parte vreodată din Camera lorzilor.

Deznodă încet băierile săculeţului şi-şi vărsă în palmă câteva din presupusele pietricele din sac.

– Dumnezeule, exclamă el. Briliante!

Le vărsă apoi pe toate din săculeţ şi nu se mai sătura privindu-le - pietre mari, scânteietoare, de prima calitate - mai bine de două kilograme de briliante albe şi pure, reprezentând o avere fabuloasă, la care numai gândindu-se îl apuca ameţeala.

– Dumnezeule! repeta el. Averea lui Cresus în propriile mele mâini.

Adună repede pietrele şi le puse la loc în săculeţ, uitându-se tot timpul spre Tarzan şi Jad-bal-ja; dar nici unul nu mişca.

După câteva momente, avu toate pietrele la loc şi ascunse săculeţul din nou în sân.

– Mâine, murmură el. Mâine... Ah, Doamne, cum aş mai avea curajul de a o şterge încă de pe acum!

A doua zi, cu puţin înainte de amiază, Tarzan şi cei patru londonezi se apropiară de un sat mare, bine întărit şi cu multe colibe.

Tarzan nu numai că a fost primit cu multă plăcere, dar toată lumea arăta acelaşi respect ca şi unui împărat.

Albii rămaseră uimiţi de atitudinea şefului negru şi a războinicilor lui când Tarzan fu condus în prezenţa lor.

După ce isprăviră ceremonia obişnuită de sosire şi primire, Tarzan arătă pe cei patru europeni şi se adresă şefului:

– Sunt prietenii mei şi vor să ajungă la coastă fără necazuri. Trimite-i până acolo cu destui războinici ca să-i hrănească şi să-i apere în timpul călătoriei. Eu personal, Tarzan al maimuţelor, îţi cer favoarea aceasta.

– Tarzan, marele şef, nu are decât să comande, răspunse negrul.

– Bine, exclamă Tarzan, hrăneşte-i bine şi tratează-i bine. Eu am alte afaceri, aşa că nu mai stau.

– Stomacurile lor vor fi pline şi vor ajunge la coastă neatinşi, promise şeful.

După aceea, fără măcar o vorbă de adio, fără cel mai mic semn că ar fi ştiut de existenţa lor, Tarzan se depărta de cei patru europeni, împreună cu Jad-bal-ja, Leul de aur.

CAPITOLUL XIX - Răsplata lui Kraski.

Kraski avu o noapte de insomnie. Nu putea să nu se gândească, că mai curând sau mai târziu, Tarzan va descoperi pierderea pungii cu briliante, ceea ce-l va determina să se înapoieze şi să ceară socoteală celor patru europeni cărora le acordase prietenia sa.

Astfel, odată cu zorile, pe când abia se îngâna ziua cu noaptea, se ridică de pe aşternutul de iarbă uscată din coliba ce şeful i-o destinase lui şi lui Bluber şi ieşi binişor în strada satului.

– Doamne! îşi murmura el. Una dintr-o mie, dacă ajung la coastă cu viaţă, plecând singur de aici, dar ăsta… şi

apăsă cu mâna pe săculeţul cu briliante din sân…, ăsta merită orice sacrificiu, chiar al vieţii, averea a o mie de regi. Doamne! Ce nu aş putea face cu atâta bănet în Londra, Paris sau New York!

Ieşi din sat, neobservat de nimeni, iar după câteva clipe verdeaţa junglei de lângă sat îl cuprinse din toate părţile pe Kraski, care dispăru pentru totdeauna din ochii tovarăşilor săi.

În sat, primul care descoperi lipsa lui Kraski fu Bluber. Între aceştia doi nu era nici un fel de simpatie, dar fuseseră împinşi unul către altul de nevoie, de prietenia dintre Pible şi Trock.

– N-aţi văzut pe Cari deja de dimineaţă? îi întrebă el pe cei doi pugilişti, când se adunară toţi în jurul unei străchini conţinând un fel de fiertură groasă fără gust, care li se servise de dimineaţă în loc de cafea cu lapte.

– Nu l-am văzut, poate că doarme încă, răspunse Pible.

– Pentru ce? El nu este în colibă, nu mai era deja când m-am trezit.

– Ştie el să se îngrijească, mormăi Trock, continuând să mănânce. Poate că îl vei găsi cu vreuna din cucoanele de pe aici, adăuga el zâmbind la gluma ce o făcu pe socoteala slăbiciunii lui Kraski.

După ce terminară de mâncat, căutară să intre în legătură cu unii războinici, spre a afla când are şeful intenţia să pornească spre coastă.

Se făcea târziu şi Kraski tot nu apărea. Bluber începu să se nelinişească, nu atât pentru soarta rusului, cât de a sa proprie.

Socotea că, dacă e cu putinţă să i se întâmple ceva lui Kraski în timpul nopţii l-ar putea ajunge şi pe el o soartă identică.

Când le vorbi şi celorlalţi doi despre această eventualitate. Rămaseră pe gânduri, aşa că, destul de îngrijoraţi, se hotărâră să ceară imediat o audienţă

şefului satului, spre a-i comunica dispariţia tovarăşului lor.

Se înţeleseră cu el cât putură mai bine, ba cu o vorbă-două din jargonul de pe coasta, ba cu puţine cuvinte din dialectul negrilor, până când, în sfârşit, folosindu-se de limbajul semnelor îi transmiseră că rusul dispăruse şi că ar vrea să ştie ce i s-a petrecut.

Şeful era tot atât de nedumerit ca şi ei. Însă institui imediat o percheziţie severă în întreg satul: Kraski nu fu găsit în interiorul palisadei.

Pe la sfârşitul percheziţiei, negrii din sat găsiră urme de picioare. Încălţate, care treceau dincolo de porţile satului şi se continuau până mai încolo în junglă.

– O! O! exclamă Bluber Nu pot, pentru ca să înţeleg. S-a dus la junglă, s-a dus deja singur în miez de noapte. Pentru ce? Era nebun?

– Doamne! strigă Trock, la ce-o mai fi făcut şi asta?

– Nu vă lipseşte nimic? îi întrebă Pible pe ceilalţi. Poate va furat ceva.

– O! se văicări Bluber. Avem noi ceva bun de furat? Pentru ce? Uite puşti şi muniţie…, toate este aici. Nu a luat nimic. Cum avem noi altceva a mai bun deja decât costum al meu de douăzeci de guinee?

– Dar pentru ce să fi făcut el una ca asta? se miră Pible.

– Să ştii că-i lunatic şi a pornit la drum în somn, opinie Trock.

Aceasta fu pentru ei singura explicaţie mai plauzibilă în privinţa dispariţiei misterioase a lui Kraski.

O oră după aceea, porniră toţi trei spre coastă, sub protecţia unei companii de războinici ai şefului.

Kraski, cu carabina atârnată de umăr şi cu un revolver mare în mâna dreaptă. Înainta cu încăpăţânare de-a lungul cărării din junglă.

Avea auzul încordat atât pentru primejdiile ce le-ar

putea surprinde din dreapta, stânga şi în faţă. Cât şi pentru orice semn că ar fi urmărit.

Singur în acea junglă misterioasă, suferea erectele unui coşmar de grozăvii, atât de mult încât, după fiecare kilometri parcurs, valoarea diamantelor părea din ce în ce mai mică. În comparaţie cu greutăţile prin care îşi dădea seama că va trece înainte de a putea spera să ajungă la coastă.

La un moment dai, în mijlocul drumului său. L-a văzut, legănându-se de-o creangă joasă, pe Mistah, şarpele, dar nu a îndrăznii să-l împuşte, de teamă să nu atragă atenţia vreunuia dintre aceia care probabil îl urmăreau.

Fu silit, din cauza aceasta, să ocolească prin tufişul des ce creştea şi de-o parte şi de alta a cărării.

Rezultatul a fost, când a ajuns din nou pe cărare, dincolo de şarpe, că hainele i se sfârşiseră şi mai mult, iar tot trupul îi era numai înţepături şi zgârieturi care sângerau.

Pe deasupra, era atât ud, încât îi storceai cămaşa de sudoare, iar îmbrăcămintea, de sus până jos. Era plină de furnici, ale căror pişcături furioase îl înnebuneau de durere.

Ajuns din nou pe cărare, smulse de pe el îmbrăcămintea şi se puse frenetic pe lucru, să scape de insectele care-l torturau.

Dar mulţimea de furnici era atât de mare şi atât de deasă, că după o vreme nu mai îndrăzni să se îmbrace. Numai armele. Muniţiile şi săculeţul cu diamante le-a mai putut smuci liotei flămânde, ai cărei număr creştea cu repeziciune; milioane după milioane, căutând să-l copleşească şi să-l devoreze de viu.

Scuturând cum a putut mai bine hainele, pe care le luase cu el, de furnici, a pornit într-o goană nebună pe cărare, gol ca în ziua în care a fost născut.

După o jumătate de oră, sfârşit de oboseală, se

împiedică şi căzu, gâfâind din greu, pe iarba umedă a junglei.

Înţelese atunci şi se convinse de zădărnicia încercării sale nebuneşti de a ajunge singur până la coastă.

Îşi dădea seama de aceasta acum cu mult mai bine decât ar fi făcut-o în alte împrejurări, deoarece nu există nimic pe lume care să poată paraliza curajul şi încrederea în sine a omului civilizat mai mult decât faptul că rămâne fără îmbrăcăminte.

Oricât de neînsemnată ar fi fost protecţia oferită de hainele sfâşiate în bucăţi, pe care le aruncase, simţea lipsa lor mai mult decât dacă şi-ar fi pierdut armele şi muniţiile, noi suntem robiţi obiceiului şi celor ce ne înconjoară.

Prin urmare, omul care se furişa în frică de-a lungul cărării din junglă era un alt Kraski, un Kraski îngrozit, condamnat la insucces.

Apucându-l noaptea, se urcă într-un copac mare. Ghemuindu-se flămând şi înfrigurat, să doarmă la furca unei crengi, pe când carnivorii sălbatici urlau, răcneau, tuşeau, mârâiau prin întunericul junglei din jurul lui.

Se trezea la intervale scurte, tremurând de spaimă; după ce adormea din nou sleit de oboseală, nu se putea odihni din cauza viselor oribile generate de vreun răcnet neaşteptat.

Astfel lungile ore ale unei nopţi îngrozitoare, se scurgeau încet, de i se părea că zorile zilei nu vor mai veni niciodată.

Dimineaţa Kraski porni din nou la drum anevoios, spre vest.

Zdrobit de spaimă, de oboseală şi de durere, într-o stare vecină cu inconştienţa, se târa înainte, slăbind văzând cu ochii, din ceas în ceas. Pentru că nu mâncase nici nu băuse nimic de când dezertase de lângă camarazii săi, de mai bine de treizeci de ceasuri.

Era aproape de amiază, Kraski mergea încet, cu popasuri dese ca să se odihnească.

În timpul unuia dintre aceste popasuri, simţurile-i amorţite îi transmiseră cu insistenţă faptul că de undeva din apropiere se auzeau voci omeneşti.

Se scutură din toată făptura. Căutând să-şi concentreze puterile sfârşite.

A ascultat cu toată atenţia şi după puţin, s-a ridicat cu o vigoare reînnoită.

Nu încăpea nici o îndoială; auzise voci omeneşti la o mică distanţă mai încolo..., nu voci de indigeni, ci voci ale unor europeni.

Cu toate acestea, simţul prudenţei nu-l părăsise, aşa că se furişă cu băgare de seamă pe cărare, până când la o cotitură a ei văzu înaintea lui un luminiş împestriţat de copacii care crescuseră pe malurile unui râuleţ noroios.

Aproape de malul râuleţului se afla o colibă mică, acoperită cu stuf şi iarbă, împrejmuită de un gard rudimentar, apărată pe dinafară de nişte tufişuri mărăcinoase.

Vocile pe care le auzise veneau dinspre colibă, iar acum, după ce se apropiase, distinse destul de limpede vocea unei femei, protestând mânioasă, căreia-i răspundea o voce groasă de bărbat încet, încet, ochii lui Cari Kraski se holbară de uimire, dar şi de teamă, pentru că vocile pe care le auzise erau: una a mortului Esteban Miranda şi cealaltă a dispărutei Flora Hawkes, pe care o crezuse moartă de mult.

Karl Kraski nu se împăcase niciodată cu credinţa în fenomene supranaturale. Fenomenele nu au nevoie de colibe şi de întărituri. Posesorii acestor voci erau vii - materiali - ca şi el.

A pornit spre colibă, iar ura contra lui Esteban şi gelozia erau aproape uitate, faţă de bucuria de a fi din nou în compania fiinţelor de un neam cu el.

De abia apucase să înainteze câţiva paşi, când auzi din nou vocea de femeie şi îşi dădu seama de goliciunea lui.

S-a oprit gânditor, uitându-se în jur, iar după câteva clipe era foarte ocupat cu fabricarea unui fel de fustă din iarba lungă şi lată din poiană, pe care şi-o atârnă de mijloc cu o frânghiuţă, tot din fire de iarbă răsucite.

După aceea. Simţind că-i revine într-o oarecare măsură încrederea în sine. A pornit înainte spre colibă.

Temându-se că s-ar putea să nu-l recunoască de la început şi luându-l drept inamic, să-l atace, îl strigă pe Esteban pe nume. Înainte de a ajunge la intrarea colibei.

Spaniolul ieşi imediat urmat de fată. Dacă Kraski nu i-ar fi auzit vocea mai înainte şi nu l-ar fi recunoscut în felul acesta, l-ar fi luat drept Tarzan. Atât de mare era asemănarea între ei.

Atât Esteban cât şi Flora rămaseră în loc, privind lung la bizara apariţie.

– Nu mă cunoaşteţi? întrebă Kraski. Sunt Cari... Cari Kraski. Dumneata mă cunoşti Flora.

– Cari! exclamă fata.

Şi porni spre ins. Dar spaniolul o apucă de mână şi o reţinu în loc.

– Ce cauţi aici, Kraski? îl întrebă Esteban cu un ton mânios.

– Caut să ajung la coastă, răspunse rusul Sunt aproape mort de foame şi de oboseală.

– Drumul spre coastă este pe-acolo. Zise spaniolul, indicând cărarea spre apus. Ia-o la picioare, Kraski. Că pe aici nu-i bine de tine.

– Cum, mă goneşti fără să-mi dai ceva de mâncare şi puţină apă? întrebă Kraski.

– Uite acolo apă destulă, zise Esteban. Arătându-i râul. Iar jungla este plină de-ale mâncării, numai că trebuie să fii destul de inteligent şi de capabil să-ţi găseşti hrana.

– Dar bine, cum îl goneşti aşa? strigă fata Nu-mi

închipuiam că poţi fi atât de crud.

Apoi adăugă adresându-se rusului:

– Cari. Nu pleca! Scapă-mă! Scapă-mă de fiara aceasta.

– Dă-te la o parte atunci! strigă Kraski.

Smucindu-se fata din mâinile lui Miranda. Rusul ochi cu revolverul şi trase în pieptul spaniolului.

Glonţul nu-şi nimeri ţinta: cartuşul gol se înţepeni în ejector.

După ce Kraski trase din nou fără rezultat, se uită la armă şi văzându-i inutilitatea, o azvârli cât colo.

Apoi, în timp ce el dădea zor să-şi ia puşca de pe umăr şi s-o îndrepte spre Esteban. Acesta îşi ridică suliţa, pe care învăţase s-o mânuiască şi mai înainte ca rusul să poată apăsa pe trăgaciul armei, spaniolul repezi arma primitivă în pieptul adversarului său.

Cari Kraski se prăbuşi mort la pământ, fără nici un geamăt măcar, drept lângă picioarele duşmanului şi rivalului său.

Femeia pe care fiecare în felul lui egoist şi brutal o iubea, căzu jos, suspinând în durerea unei disperări adânci.

Văzând duşmanul mort. Esteban se apropie de cadavrul lui Kraski. Din care-şi scoase suliţa, apoi luă armele mortului, împreună cu muniţiile.

Cu acest prilej, a dat cu ochii de săculeţul din piele pe care Kraski şi-l atârnase de mijloc cu ajutorul sforii de iarbă împletit cu câteva minute mai înainte ca să-i susţină fusta de iarbă.

Pipăi sacul şi încercă să ghicească natura conţinutului; în cele din urmă, ajunse la concluzia că înăuntru este tot muniţie.

Nu o examină însă mai de aproape decât după ce duse armele mortului în colibă, unde o luase şi pe fată. Care acum plângea ghemuită într-un colţ.

– Bietul Cari! Sărmanul Cari! gemea ea într-una.

Apoi întorcându-se deodată spre spaniol:

– Fiară! strigă ea.

– Da, răspunse el râzând. Sunt o fiară. Sunt Tarzan al maimuţelor şi scârbosul de rus a îndrăznit să-mi spună Esteban. Sunt Tarzan al maimuţelor! Repeta el mereu, strigând din ce în ce mai tare. Cine îndrăzneşte să-mi spună altfel, îl voi ucide. Le arăt eu! Le voi arăta eu lor! Erau cuvintele pe care Tarzan le repeta ca un refren.

Fata se uită la el cu ochi mari. Pătrunzători şi se cutremură.

– E nebun, murmura ea, curat nebun! Doamne, singură în junglă cu un maniac!

Într-adevăr, într-un fel! Esteban Miranda era nebun, lovit de nebunia artistului care trăieşte rolul pe care-l joacă. Iar Esteban Miranda jucase de multă vreme rolul şi atâta de bine ajunsese să-l interpreteze, că se credea acum cu adevărat Tarzan.

În aparentă, ca exterior, ar fi putut înşela chiar pe cel mai bun prieten al lui Tarzan.

Totuşi, era departe de a avea firea nobilă a acestuia: sub formele dumnezeieşti a spaniolului se ascundea o inimă de câine şi sufletul unui mişel.

– Aş fi furat-o pe nevasta lui Tarzan, mormăia el. A lui Tarzan! Ai văzut, reîncepu el adresându-se fetei, cum l-am ucis dintr-o singură aruncătură de lance? Puteai tu oare să iubeşti un slăbănog ca el. Fată de iubirea care ţi-o acorda Tarzan?

– Mi-e scârbă de tine, zise fata. Eşti o adevărată fiară. Eşti mai rău decât o fiară.

– Cu toate acestea, eşti a mea, zise spaniolul şi niciodată nu vei fi a altuia, mai curând te-aş ucide… Ia să vedem ce are rusul în săculeţul de piele; parcă ar fi destulă pulbere şi gloanţe să ucidă un regiment întreg.

Cu aceste cuvinte, dezlegă curelele pungii şi vărsă o

mică parte din conţinut pe podeaua de lut a colibei.

Când pietrele strălucitoare se rostogoliră, scânteind prin faţa privirilor lor uimite, fata a scos o exclamaţie surdă de nedumerire.

– Maica Domnului! îngână spaniolul. Numai diamante şi briliante!

– Cu sutele, murmură fata. De unde le-o fi luat oare?

– Nu ştiu şi puţin îmi pasă, strigă Esteban. Acum sunt ale mele. Ale mele!... Sunt bogat acum! Iar tu, Flora, dacă vrei să fii fată bună, voi împărţi averea cu tine.

Ochii Florei Hawkes scânteiară. În pieptul ei se redeşteptase nelipsita lăcomie de care era dominată.

Pe lângă aceasta, tot atât de puternic o domina ura împotriva spaniolului.

El nu avea de unde şi cum să ştie că, pentru posesia acestor nestemate, se cristalizase pe loc în capul ei o hotărâre pe care o nutrea de mai demult şi anume să-l ucidă pe spaniol în timpul somnului.

Până acum îi fusese frică să rămână singură în junglă, dar de astă dată dorinţa de a poseda această avere colosală, îi învinse orice groază.

Tarzan, cutreierând jungla cu agilitatea-i specifică, dădu de armele mai multor cete de „băieţi” de pe coastă şi de ale sclavilor arabilor ucişi.

Ajungându-i pe fiecare - în căutarea lui Luvini - îi determina să-i spună adevărul, lăsându-i apoi îngroziţi până în măduva oaselor.

Cu toate acestea, fiecare negru, până la unul, îi povestise acelaşi lucru.

Nimeni nu-l mai văzuse pe Luvini din noaptea luptei şi a focului care arsese satul. Majoritatea opina că Luvini trebuie să fi scăpat din sat cu altă ceată decât a lor.

Tarzan fusese atât de preocupat în ultimele zile cu necazurile sale şi cu căutarea negrilor, neglijase alte lucruri mai mici, că scăpase din vedere şi lipsa

săculeţului cu diamante.

De fapt, uitase cu totul de ele, când într-o zi, dintr-un simplu capriciu îşi aduse aminte de ele şi tot în clipa aceea îşi dădu seama că nu le mai are.

Însă când şi unde le pierduse şi în ce anume împrejurări, nu-şi putea aminti nicidecum.

– Ticăloşii aceia de europeni, murmura el adresându-se lui Jad-bal-ja. Ei trebuie să le fi luat.

Şi atunci, odată cu acest gând. Cicatricea de pe frunte i s-a făcut roşie ca para focului, iar în piept îl înecă o mânie îndreptăţită împotriva perfidiei şi ingratitudinii oamenilor pe care îi ajutase.

– Haide, zise el Leului de aur. Să căutăm şi pe aceia. În timpul cât îl căutăm pe Luvini.

Astfel se făcu că în timpul unui popas de amiază. Pible Trock şi Bluber? Care abia apucaseră să parcurgă o mică parte din distanţa până la coastă, rămaseră încremeniţi să-l vadă pe Tarzan venind majestuos spre ei. Iar alături de el păşind lot atât de majestuos un leu mare cu coama neagră.

Tarzan nici nu luă în scamă urările cu care ei îl întâmpinară, ci se apropie în tăcere şi se opri în faţa lor cu braţele încrucişate pe piept.

Pe figura lui se putea citi clar o expresie de vinovăţie, care făcu să-i treacă lui Bluber un fior rece prin şira spinării, iar cei doi pugilişti să se facă albi ca varul.

– Ce este? Ce s-a mai întâmplat? Am greşit cu ceva? întrebară cu toţii în cor.

– Am venit după săculeţul cu pietre pe care mi l-aţi luat. răspunse Tarzan simplu.

Fiecare din cei trei privea bănuitor spre ceilalţi doi.

– Nu pot pentru ca să înţeleg nimic, domnul Tarzan, începu Bluber. Frecându-şi palmele. Pentru ce, dacă este cumva greşeală. Se poate, a început el din nou. Dar aici s-a oprit şi a aruncat o privire furişă şi bănuitoare spre

Pible şi Trock.

– Nu ştiu nimic despre nici un sac cu pietre, zise Pible. În tot cazul aş putea să afirm că nu aş avea încredere în nici un evreu.

– Eu nu am încredere în nici unul din voi, replică Tarzan. Vă acord un sfert de minut ca să scoateţi săculeţul cu pietre, altfel, vă caut până la piele.

– Zic şi zău! strigă Bluber. Numaidecât sunt gata şi poţi pune ca să mă cauţi. Pentru ce, Domnul Tarzan. Eu nu iau nimic deja de la dumneata.

– Nu-i afacere curată, mormăi Trock. Nu am nimic de-al dumitale şi sunt sigur că nici ceilalţi doi nu ţi-au luat nimic.

– Unde vă este celălalt tovarăş? Întrebă Tarzan.

– Cine, Kraski? A dispărut în aceeaşi noapte când ne-ai adus în sat. De-atunci nu l-am mai văzut. Acum înţeleg eu totul. El trebuie să fi luat săculeţul cu pietre! Da, desigur! Noi ne căznim de atunci să ştim pentru ce a plecat, dar acum s-a lămurit totul.

– Da, desigur, exclamă Pible, nici nu se poate altfel.

– O! Cum? Şi noi nu am ştiut nimic deja!

– În sfârşit, tot am să vă caut, zise Tarzan.

Îl chemă după aceea pe vătaful călăuzelor şi explicându-i ce dorea, toţi trei albii au fost dezbrăcaţi şi căutaţi cu minuţiozitate.

Până şi micile lor bagaje au fost răscolite de sus până jos. Dar săculeţul tot nu se găsi.

Atunci Tarzan. Fără o singură vorbă, porni înapoi în junglă şi după câteva clipe, atât negrii, cât şi cei trei europeni văzură oceanul de frunze al junglei înghiţindu-l împreună cu Leul de aur.

– Vai de capul lui Kraski! exclamă Pible.

– Dar ce vă închipuiţi voi că ar face el cu un săculeţ de pietre? întrebă Trock. Trebuie să fi fost ţicnit, de l-a luat.

– Ţicnit? Pentru ce? În toată Africa nu este alte pietre

deja pentru Kraski. Cum? Să fugă singur în junglă, dacă nu a furat diamante? Zic şi zău.

Pible şi Trock se uitară la el cu mirare.

– Canalia de rus! exclamă cel dintâi. Aţi văzut cum ne-a tras chiulul?…

– Ba poate că ne-a scăpat viaţa fugind de noi, zise Trock. Ce ne făceam noi, dacă ăsta găsea diamantele la el? O păţeam cu toţii, pentru că nu ne-ar fi crezut că nu am fost şi noi amestecaţi, iar Kraski l-ar fi lăsat să ne facă ce vrea, fără să ne ajute cu vreo vorbă.

– Tare aş vrea să-l găsească! exclamă Pible.

Rămaseră din nou tăcuţi şi îngrijoraţi, când văzură pe Tarzan reapărând din junglă.

El însă. Nici nu-i luă în scamă pe albi, ci merse direct la vătaf, cu care a stat de vorbă câteva minute. Apoi plecă din nou.

Îndrumându-se după informaţia primită de la vătaf, porni prin pădure spre satul din care fugise Kraski.

Mergea repede, lăsându-l pe Jad-bal-ja în urmă; străbătu distanţa până la sat într-un timp destul de scurt, pentru că mergea aproape în linie dreaptă printre copaci, drum neîmpiedicat de tufişurile de jos din junglă.

La poarta satului, prinse urma lui Kraski: urmă aproape ştearsă, totuşi, destul de vizibilă pentru ochii lui ageri.

Cu paşi sprinteni îşi coordonă drumul după ea, deoarece Kraski se ţinuse cu încăpăţânare pe drumul deschis care mergea în direcţie vestică.

Soarele aproape că se ascunsese pe după vârfurile copacilor dinspre apus.

Tarzan a ajuns pe neaşteptate în poiana de lângă pârâiaşul cel tulbure pe al cărui mal era o colibă rudimentară, înconjurată de un gărduleţ şi o căsuţă de mărăcini.

S-a oprit, a ascultat şi a mirosit aerul cu nările lui sensibile, apoi. Fără să facă cel mai mic zgomot, a

traversat luminişul spre colibă.

În iarbă, aproape de uşa colibei, zăcea întins cadavrul unui alb, pe care Tarzan îl recunoscu dintr-o privire: era al aceluia pe care-l căuta.

Tot în clipa aceea, îşi dădu seama şi cât de zadarnic ar fi fost să mai caute săculeţul cu diamante asupra mortului.

De aici se putea trage foarte uşor concluzia că săculeţul trebuia să fie acum în posesia aceluia care-l ucisese pe rus. O examinare rapidă, îl încredinţă că avusese dreptate în privinţa lipsei diamantelor.

Atât în colibă, cât şi afară erau destule indicii că de foarte scurt timp au fost acolo un bărbat şi o femeie.

Urma mirosului cel dintâi se potrivea de minune cu a fiinţei care-l ucisese pe Gob, maimuţa cea mare şi-l vânase pe Bara, cerbul, în ţinuturile rezervate lui Tarzan.

Dar femeia…, cine putea fi ca? Evident, după toate indicaţiile urmelor ei, trebuia să fi avut picioarele foarte obosite, rănite chiar, pentru că. În loc de ghete, mergea cu ele înfăşurate în cârpe.

Tarzan se ţinu după urma bărbatului şi a femeii, care-l duse la colibă, înainte în adâncul junglei. Cu cât înainta, cu atât se vedea mai lămurit că femeia rămânea în urmă şi că începuse să şchioapete din ce în ce mai rău.

Înaintarea ei prin junglă era foarte înceată, iar Tarzan putea să vadă, ca şi cum ar fi fost de faţă, că bărbatul nu o aştepta.

Dimpotrivă, în unele locuri, o distanţă destul de mare îi despărţise.

Şi chiar aşa a şi fost, pentru că Esteban mergea cu mult înaintea Florei Hawkes. Care nu se mai putea ţine de oboseală, pe picioarele ei plină de răni şi însângerate.

– Aşteaptă-mă şi pe mine, Esteban! se ruga ea. Nu mă părăsi. Nu mă lăsa singură în jungla aceasta îngrozitoare.

– Ţine-te atunci după mine, mormăi spaniolul. Ce crezi

tu, că cu această avere asupra mea. Am de gând să aştept toată viaţa aici în junglă ca să vină cineva să mi-o ia? Nu fac prostia asta ci merg spre coastă cât mai repede. Dacă poţi să mergi şi tu odată cu mine. Bine, de nu, nu am ce-ţi face.

– Dar cum o să mă părăseşti aşa? Poţi tu, Esteban, să fii atât de crud. Mai crud decât o fiară, mai ales după tot ce m-ai silit să fac pentru tine?

Spaniolul începu să râdă cu hohote. Şi râse cu poftă de gluma dezgustătoare.

– Nu mai eşti acum nimic pentru mine, zise el, doar o mănuşă veche. Cu acestea, adăugă el arătându-i săculeţul cu diamante, pot să cumpăr cele mai faine mânuşi din capitalele lumii întregi, mânuşi noi.

– Esteban, Esteban, strigă ea din urmă, stai puţin, stai să vin şi eu! Nu mai pot merge deloc. Vino înapoi şi nu mă lăsa să mor pe aici!

Dar drept orice răspuns, spaniolul începu să râdă din nou, iar la o cotitură a cărării, pierzându-l din vedere. Flora Hawkes căzu la pământ, istovită şi fără nici o speranţă.

CAPITOLUL XX - Înviată din morţi.

În noaptea aceea, Esteban îşi întocmi tabăra sa singuratic. Alături de cărarea din junglă, care de la o vreme urma cotiturile unei albii de râu ce dispăruse demult, iar pe al cărui fond lot mai curgea o dâră îngustă de apă. Care-i dădea spaniolului ceea ce-şi dorea mai mult pe lume în momentele acelea.

Obsesia care pusese stăpânire pe el, că ar fi cu adevărat Tarzan al maimuţelor, îl îmbărbăta cu un curaj fals. Aşa că ajunsese să poposească singur, fără să mai recurgă la nici un fel de protecţie artificială.

Chiar întâmplarea îl favorizase în privinţa asta, pentru

că nici o fiară nu cerceta locurile acelea, ca să fi dat peste el în împrejurări şi momente de îndrăzneală.

În timpul cât Flora Hawkes a fost cu el. Construise totdeauna adăposturi pentru ea. Dar acum, după ce o părăsise şi era din nou singur, nu ar fi putut să se gândească în rolul ce şi-l însuşise, la un act atât de laş ca acela de a-şi construi măcar o căsuţă de mărăcini, ca apărare în întunericul nopţii.

Aprinsese un foc, pentru că a avut norocul să vâneze un animal mic şi nu ajunse încă să-şi închipuie măcar că i-ar fi plăcut carnea crudă.

După ce a devorat atâta carne ca să se sature şi după ce-şi potoli setea în dâra de apă din apropiere, s-a întors la foc şi scoţând dinăuntrul pieii de leopard de pe şolduri punga cu diamante, o deschise şi vărsă în palmă un pumn întreg din acele nestemate.

Lumina pâlpâitoare a focului jucând asupra lor le făcu să strălucească în mii de raze scânteietoare în întunericul din jur.

Tot făcându-le să curgă dintr-o palmă în alta. Spaniolul văzu, în acel joc frumos de lumini, imagini ale unui viitor închipuit - putere, lux, femei frumoase, confort - tot ce putea cumpăra un bărbat cu o avere mare.

Cu ochii închişi numai pe jumătate, visa la idealul care va răscoli lumea întreagă spre a-l obţine: femeia viselor sale, pe care o căutase întotdeauna..., femeia viselor sale pe care nu o găsise până acum. Tovarăşă demnă de acel Esteban Miranda, care îşi închipuia el că este.

După puţin, cum privea printre genele lui negre ce umbreau pleoapele întredeschise, a avut impresia că vede înaintea lui, la lumina fâlfâitoare a focului din umbră. O materializare vagă a fiinţei viselor sale: făptura unei femei într-un vestmânt alb, diafan, părând că planează, spre el, la nivelul luminii focului ce bătea spre malul râului.

Era ciudat de tot cum persista acea vedenie. Esteban închise strâns ochii, apoi îi deschise din nou… o dungă numai, dar vedenia era tot acolo, după cum fusese şi mai înainte de a închide ochii.

Atunci îi deschise de tot… dar silueta feminină tot plutea încă prin aer spre el. Se făcu deodată alb ca varul.

– Maica Domnului! strigă el. Este Flora, a murit şi acum mă urmăreşte fantoma ei!

Cu privirea ţintă într-acolo, se ridică încet în picioare, ca să întâmpine apariţia care-i vorbea blând, duios:

– Tu eşti suflet din sufletul meu!

Îşi dădu seama imediat că nu e fantomă, nici Flora…, dar cine-ar fi putut să fie?

Cine era apariţia aceasta atât de încântătoare, singură în ţinuturile sălbatice de acolo?

Umbra cobora acum foarte încet malul, venind spre el. Esteban puse repede diamantele înapoi în punga, ce o ascunse sub pielea de leopard de pe el Iar fata se apropia într-una cu braţele întinse.

– Scumpul meu, iubitul meu! spunea ea. Nu te mai preface că nu mă cunoşti!

Era acum destul de aproape de el, ca să-i poată vedea sânii ridicându-se şi coborându-se precipitat, precum şi buzele tremurând de iubire şi pasiune.

Copleşit atunci de valul puternic al unei dorinţi fierbinte, Esteban păşi cu braţele deschise, s-o primească şi s-o zdrobească la pieptul lui.

Ţinându-se după urma femeii şi a bărbatului care o întovărăşea, Tarzan mergea agale pe cărarea din pădure, ştiind că nu era nevoie să se grăbească pentru a-i ajunge pe cei doi albi.

Pe de altă parte, mai voia ca Jad-bal-ja să aibă timpul necesar să-şi ajungă stăpânul.

Nu a fost deci, nicidecum surprins să găsească în mijlocul drumului său o femeie căzută aproape în

nesimţire, îngenunchind lângă ea, îi puse uşor o mână pe umăr. Ceea ce o făcu să scoată un ţipăt de spaimă.

– Doamne! strigă ea. S-a sfârşit, de-acum!

– Nu ai nici o teamă, îi zise Tarzan, nu eşti în primejdie. Eu nu îţi fac rău.

Femeia întoarse capul şi se uită la el. La început îl luă drept Esteban.

– Te-ai întors să mă scapi de aici, Esteban? întrebă ea.

– Esteban! exclamă el. Eu nu sunt Esteban. Nu mă cheamă aşa.

Atunci Flora îl recunoscu.

– Lord Greystoke! strigă ea. Dumneata eşti cu adevărat?

– Da, zise el. Dar dumneata cine eşti?

– Eu sunt Flora Hawkes. Am fost camerista lady-ei Greystoke.

– Mi-aduc aminte, dar ce faci pe aici?

– Mi-e frică să-ţi spun. Mi-e frică de mâna dumitale.

– Spune-mi! porunci el. Ar trebui să ştii, Flora, că eu nu mă ating de femei.

– Am venit să luăm aur din comoara Oparului, zise ca. Dar cred că ştii aceasta.

– Nu ştiu nimic, răspunse el. Vrei să spui că ai fost şi tu cu europenii aceia care m-au narcotizat şi pe urmă m-au părăsit lăsându-mă în tabăra lor?

– Da. Iar după aceea am luat aurul, însă dumneata ai venit cu Wazirii şi ni l-ai luat.

– N-am venit cu nici un Waziri şi nu am luat nimic de la voi. Nu te înţeleg deloc.

Acum era rândul Florei să rămână surprinsă, deoarece ştia că Tarzan nu minte niciodată.

– Ne-am pierdut unii de alţii, adăuga ea repede, după ce oamenii noştri s-au răzvrătit. Esteban m-a furat de lângă ceilalţi, iar, după o vreme ne-a regăsit Kraski. Adică rusul. A venit cu un săculeţ plin cu diamante şi

atunci Esteban l-a ucis şi i-a luat săculeţul.

Venise acum şi rândul lui Tarzan să se mire.

– Atunci Esteban este bărbatul care e cu dumneata?

– Da, răspunse ea. Dar m-a părăsit. Nu mai pot să merg cu picioarele pline de răni. A plecat şi m-a lăsat aici să mor, luând diamantele cu el.

– O să-l găsim, zise Tarzan. Haide!

– Dar nu pot să umblu deloc.

– N-are a face, zise el.

Şi, aplecându-se, o luă de mijloc, aruncând-o pe umărul său. apoi plecă după Esteban, ducând fata cu uşurinţă.

– Apa nu-i departe, zise el; iar tot ce ai nevoie este apă. Te va răcori şi te va face să-ţi vii în fire. Dându-ţi putere. Cred, de asemenea că voi fi în stare să-ţi procur şi ceva de mâncare.

– Pentru ce sunteţi atât de bun cu mine? întreba Flora.

– Pentru că eşti femeie. Nu aş avea inima să te las la o moarte sigură în junglă.

În loc de orice răspuns. Flora Hawkes nu putu decât să se roage, printre sughiţuri şi suspine, de iertare pentru tot răul pe care i-l tăcuse.

După o vreme, se făcu întuneric bine. Dar ei tot mergeau înainte, pe cărarea tăcută, până când Tarzan zări în depărtare reflexul unui foculeţ.

– Cred că vom da în curând peste prietenul tău. I-a şoptit el Florei. Ai grijă şi nu să nu faci zgomot.

După două-trei minute, urechile lui agere prinseseră sunetul unor voci. Se opri şi o ajută pe fată să se menţină în picioare.

– Dacă nu poţi să mergi după mine, zise el, aşteaptă aici. Nu vreau să-mi scape. Mă voi înapoia şi eu după aceea. Dar, de poţi veni cât de încet după mine, atunci vino!

Cu aceste cuvinte, o lăsă acolo şi porni cu băgare de

seamă înainte, spre lumina pe care o văzuse şi vocile pe care le auzise.

O auzea pe Flora Hawkes târându-se în urma lui. Evident că ea nu se împăca cu gândul de a fi lăsată singură noaptea în junglă.

Simultan Tarzan mai auzi şi un scâncet prelung, uşor. la câţiva paşi spre dreapta.

– Jad-bal-ja, şopti el foarte încet.

Apoi:

– La picior, la picior!

Un leu mare se apropie de el: iar Flora Hawkes. Înăbuşindu-şi un ţipăt, se repezi la Tarzan, apucându-l cu braţele amândouă.

– Tăcere, şopti el; leul nu o să-ţi facă nimic.

După câteva clipe, ajunseră toţi trei la marginea malului râului cu albia seacă şi ascunşi în iarba înaltă, priviră în tabăra de jos.

Care nu fu consternarea lui Tarzan, văzând acolo un duplicat al persoanei sale, stând lângă mal, iar o femeie, învăluită într-un văl alb, apropiindu-se cu braţele deschise de acela.

Îi auzi chiar şi cuvintele: cuvinte dulci de iubire…, iar la sunetul acelei voci şi la mirosul pe care un vânt rătăcit îl aduse pe neaşteptate la nările sale, fu copleşit de un amestec bizar de emoţii: fericire, disperare, furie, iubire şi ură.

Îl văzu şi pe bărbatul de lângă foc păşind înainte, cu braţele deschise, ca să strângă femeia la pieptul său. Şi atunci dând la o parte iarba. Tarzan păşi spre marginea malului şi lacului, să răsune toată jungla de un singur cuvânt:

– Jane… tu eşti? Ce minune cerească!

Femeia rămase locului, uimită, uitându-se mai întâi la bărbatul pe care era, să-l îmbrăţişeze şi care acum se retrăgea cu iuţeală din faţa ei. Iar după aceea îşi întoarse

privirile spre Tarzan… îşi trecu degetele peste frunte şi se uită din nou la Esteban. Dar acesta nu mai era acolo.

Clătinându-se pe picioare de emoţie, tăcu un pas şovăitor spre Tarzan, strigându-i:

– Dumnezeule, ce înseamnă asta? Cine eşti tu şi dacă tu eşti Tarzan. Cine e celălalt?

– Eu sunt Tarzan, Jane, zise el simplu.

Ea se uită la el şi-o văzu şi pe Flora Hawkes, apropiindu-se.

– Da, zise ea, văd că eşti Tarzan. Te-am văzut şi când ai fugit în junglă cu Flora Hawkes. Nu pot să înţeleg, John, asemenea purtare. Nu pot să cred că tu, chiar dacă ai suferit un accident la cap, ai fi putut face aşa ceva.

– Cum? Am fugit eu în junglă cu Flora Hawkes? Întrebă el cu o mirare care se vedea bine că nu este prefăcută.

– Te-am văzut, zise Jane.

Atunci Tarzan se uită întrebător la Flora.

– Iată un lucru pe care nu îl înţeleg, zise el.

– Esteban a fugit cu mine în junglă, lady Greystoke, explică fata. Şi tot el a fost acela care era să-ţi înşele ochii încă o dată. Dar dumnealui este cu adevărat lordul Greystoke. Celălalt era un impostor, un şarlatan, care m-a părăsit şi m-a lăsat să mor în junglă. Dacă nu mă găsea lordul Greystoke, acum câteva ceasuri, poate că aş fi fost moartă.

Lady Greystoke tăcu vreo doi paşi, clătinându-se spre soţul ei.

– Ah, John! zise ea. Am ştiut că nu puteai să fii tu acela. Aşa-mi spunea inima mea, dar ochii mă înşelaseră. Iute! adăugă ea. Şarlatanul acela trebuie prins. Grăbeşte-te, John, până nu scapă!

– Lasă-l, zise el. Oricât de mult aş vrea să pun mâna pe spaniol, precum şi pe ceea ce mi-a furat, tot nu te-aş mai lăsa singură în junglă.

– Dar nu îl ai pe Jad-bal-ja? Ai uitat de el?

– Adevărat, exclamă Tarzan, uitasem de el cu totul!

Şi întorcându-se spre leu, îi arătă cu mâna în direcţia în care fugise Esteban.

– Aport, Jad-bal-ja! zise el.

Leul porni dintr-o săritură pe urma vânatului său.

– Are să-l omoare? întrebă Flora cutremurându-se, cu toate că în adâncul inimii, se bucura de soarta bine meritată ce-l ameninţa pe spaniol.

– Nu-l va omorî, răspunse Tarzan al maimuţelor. Poate că îl va chinui puţin, dar îl va aduce aici de viu, dacă va fi cu putinţă.

După aceea, ca şi cum ar fi uitat cu desăvârşire de soarta celui fugit, se întoarse spre soţia sa.

– Jane, zise el. Usula mi-a spus că ai murit. Zicea că ţi-a găsit corpul carbonizat în satul arabilor şi că l-au îngropat acolo. Cum se face că eşti vie şi sănătoasă? De atunci am cutreierat jungla în căutarea lui Luvini, spre a răzbuna moartea ta. Poate că-i mai bine că nu l-am găsit.

– Nu l-ai mai fi putut găsi niciodată, răspunse Jane Clayton, dar nu înţeleg de unde vine Usula să-ţi spună că mi-a găsit corpul şi l-a îngropat.

– Unii prizonieri făcuţi de ei, i-au relatat lui Luvini. După ce te-a adus în sat, te-a legat de mâini şi de picioare, iar după aceea de un ţăruş în coliba unui arab, lângă porţile satului. După ce satul a fost distrus de flăcări. Usula s-a întors cu ceilalţi Waziri să te caute, iar un prizonier i-a arătat coliba în care ai fost legată, lângă minele căreia s-au găsit rămăşiţele carbonizate ale unui corp omenesc.

– Ah! exclamă lady Greystoke. Acum înţeleg totul. Luvini m-a legat la început de mâini şi de picioare şi m-a priponit de un ţăruş, dar mai târziu a venit în colibă şi m-a dezlegat. Tot atunci s-a legat de mine...; nu ştiu cât timp ne-am luptat, dar eram atât de preocupaţi de lupta noastră, că nici unul nu am observat că satul s-a aprins şi

arde cu totul. Pe când mă luptam cu înverşunare, povestea Jane, am zărit un cuţit la cingătoarea lui şi atunci m-am lăsat prinsă şi când m-a apucat în braţe, i-am smucit cuţitul din teacă şi i l-am înfipt în spate, sub umărul stâng…, acesta i-a fost sfârşitul. A căzut pe pardoseala colibei fără viaţă. Aproape în acelaşi timp, spatele şi acoperişul colibei izbucniră în flăcări. Pe de altă parte eram aproape goală, pentru că toată îmbrăcămintea îmi fusese ruptă în toiul luptei. Am văzut într-un cui din peretele colibei halatul şi voalul alb ale unui arab. L-am luat repede şi înfăşurându-mă în el. Am ieşit pe stradă.

Toate colibele erau în flăcări, iar pe poarta satului am văzut dispărând ultimii negri. În dreapta mea era o porţiune din palisadă ce nu luase încă foc. De căutam să scap în junglă pe poartă, ar fi fost să cad direct în mâinile duşmanilor, aşa că am sărit cum am putut peste palisadă, intrând în junglă nevăzută de nimeni.

După câteva clipe. Jane a continuat:

– Am avut destule greutăţi ca să pot da ocol diferitelor bande de negri care scăpaseră din sat. O parte din timp am pierdut-o căutându-i pe Waziri, iar restul timpului a trebuit să stau ascunsă. Adineaori mă odihneam într-un copac, cam la un kilometru de aici, când am văzut lumina focului acestui om şi m-am apropiat să cercetez. Am rămas înlemnită de bucurie, descoperind, după cum îmi închipuiam, că am dat peste Tarzan.

– A fost, deci, corpul lui Luvini. Şi nu al tău, acela pe care l-au îngropat, nu-i aşa? zise Tarzan.

– Da. răspunse Jane, iar acela care a fugit cu Flora a fost omul care ne-a scăpat nouă adineaori, nu tu, cum crezusem eu.

Flora Hawkes. Care auzise toată convorbirea, interveni cu o nouă lămurire:

– Esteban a fost atunci, cel care a venit cu Wazirii şi

ne-a furat aurul din tabără, l-a prostii pe oamenii noştri şi tot aşa trebuie să fi locul şi cu Wazirii dv.

– Putea să prostească pe oricine, dacă a fost în stare să mă înşele pe mine chiar, zise Jane Clayton. Nu mă îndoiesc că aş fi descoperit înşelăciunea după câteva clipe, dar la lumina slabă a focului şi influenţată de bucuria cea mare de a revedea pe lordul Greystoke. A fost firesc să cred numaidecât ceea ce nu ar fi trebuii să cred.

Tarzan îşi trecu degetele prin păru-i des şi negru, cu gestul caracteristic al meditării profunde.

– Nu pot să înţeleg cum a fost în stare să-l înşele pe Usula, ziua în amiaza mare, zise el clătinând nedumerit din cap.

– Eu ştiu cum, explică Jane. L-a relatat că a suferit un accident şi s-a rănii la cap. ceea ce i-a cauzat pierderea în parte a memoriei, o lămurire care acoperea diferitele lipsuri din interpretarea exactă a personalităţii tale.

– Era mare meşter, diavolul! comentă Tarzan.

– Ba era chiar diavolul în persoană, zise Flora.

Trecu mai bine de o oră până să apară Jad-bal-ja din iarba din marginea râului. În fălcile sale puternice ţinea o piele de leopard sfâşiată şi plină de sânge, pe care o depuse la picioarele stăpânului său.

Tarzan, luă lucrul adus, îl examina, apoi încruntă din sprâncene.

– Mi se pare că tot l-a omorât Jad-bal-ja, zise el.

– Probabil că s-a opus, adăugă Jane. Şi în cazul acesta leul nu putea face altceva decât să se apere, deci să-l ucidă spre a nu fi ucis.

– Crezi că l-a şi mâncat? strigă Flora Hawkes. Depărtându-se cu spaimă de Jad-bal-ja.

– Nu cred, răspunse Tarzan, n-a avut timp. Vom merge mâine dimineaţă să-i găsim cadavrul. Mai mult pentru diamante, nu pentru altceva.

Apoi îi povesti Janei episodul întreg atât de bizar în legătură cu averea aşa de mare care o reprezenta săculeţul cu diamante.

A doua zi de dimineaţă, porniră în căutarea corpului lui Esteban. Urma de care se ţineau îi duse prin nişte tufişuri dese şi mărăcini până la marginea râului, la câţiva kilometri mai jos, iar acolo dispăru cu totul.

Tarzan căută cu minuţiozitate şi pe un mal şi pe celălalt al râului, vreun kilometru în sus şi tot atâta distanţă în josul râului, de la punctul unde pierduse urma spaniolului.

Nu a descoperit nici cel mai mic indiciu despre Esteban. cu toate că urmele acestuia erau marcate distinct, peste tot locul, până la marginea apei.

Tarzan se înapoie, la cele două femei.

– S-a isprăvit cu acela care voia să fie Tarzan.

– Crezi că este mort? Întrebă Jane.

– Sunt sigur. După sângele ce i-a curs, îmi închipui că Jad-bal-ja trebuie să-l fi chinuit bine înainte de a fi putut scăpa în râu. Faptul că nu găsesc nici un indiciu că a trecut pe malul opus mă face să cred că a fost devorat de crocodili.

La auzul acestora, Flora Hawkes se cutremură din nou.

– A fost un ticălos, zise ca. Dar nu aş dori o asemenea soartă nici celui mai ticălos dintre oameni.

Tarzan dădu nepăsător din umeri.

– Singur şi-a făcut-o. Iar lumea o să răsufle mai uşurată, fără el.

– A fost greşeala mea, zise Flora. Ticăloşia mea i-a adus aici împreună cu ceilalţi. Eu le-am spus ceea ce auzisem despre comoara din Opar şi ideea mea a fost ca să venim aici să o furăm şi să găsim un om care să-l întrupeze pe lordul Greystoke. Din cauza ticăloşiei mele au murit mai mulţi oameni şi chiar dumneata, lord Greystoke, împreună cu milady aproape că era să vă

găsiţi moartea..., nici nu îndrăznesc să vă cer iertare.

Jane Clayton puse o mână pe umărul fetei.

– Lăcomia a fost cauza multor crime, de la începutul lumii până azi. Iar pentru atingerea scopului se recurge la crimă, apoi nu numai că devine respingătoare, dar se răsfrânge asupra iniţiatorilor care îşi iau pedeapsa, după cum ai văzut bine şi dumneata. Eu te iert. Cred că te vei folosi de lecţia pe care ai primit-o. Ai plătit un preţ destul de mare pentru nebunia ta. adăugă Tarzan. Da, ai fost destul de pedepsită. Te voi conduce până la prietenii dumitale. Care acum sunt pe drum spre coastă, escortaţi de războinicii unui trib paşnic. Nu pot fi prea departe, deoarece nu sunt în stare să călătorească repede, aşa că eu cred că-i voi ajunge în curând.

Fata îi căzu în genunchi.

– Nu am cum să vă mulţumesc pentru bunătatea dv., zise ea. Mai bine însă aş rămâne în Africa cu dv. şi lady Greystoke şi să muncesc, prin devotamentul meu. Să răscumpăr răul ce vi l-am făcut.

Tarzan se uită întrebător la soţia sa. Iar lady Greystoke îi făcu semn că se învoieşte cu rugămintea fetei.

– Foarte bine, îi răspunse Tarzan. Vei rămâne cu noi. Flora.

– Nu veţi regreta niciodată. Îi asigură ea. Am să-mi tocesc degetele pentru voi amândoi.

În sfârşit, porniră spre casă împreună cu Jad-bal-ja. Iar după vreo trei zile Tarzan, care era mai înaintea lor, se opri deodată şi ridicând capul adulmecă aerul. După aceea se întoarse spre ei zâmbind.

– Wazirii mei nu mă ascultă, zise el. I-am trimis acasă şi uite-i acum. Vin încoace, depărtându-se de casă.

Câteva minute mai târziu se întâlniră cu ceata Wazirilor. Care se bucurară foarte mult să-şi vadă stăpânii vii şi sănătoşi.

– Şi acum, zise Tarzan după ce se mai potoli fierberea

şi se mai răriră întrebările nenumărate.

– Fiindcă v-am găsit.

Spuneţi-mi: ce aţi făcut cu aurul pe care l-aţi luat din tabăra europenilor?

– L-am ascuns, Buana, acolo unde ne-ai spus dumneata să-l ascundem, răspunse Usula.

– Nu. Nu am fost eu cu voi. Usula, zise Tarzan. A fost altul care a înşelat-o şi pe lady Greystoke, ca şi pe voi - un ticălos - care a întrupat pe Tarzan al maimuţelor atât de bine, că nu-i de mirare că nu aţi păţit nimic.

– Deci, nu ai fost dumneata acela care ne-ai spus că te-ai lovit la cap şi nu-şi mai poate aminti de limba Wazirilor? întrebă Usula.

– Nu. Nu am fost eu deoarece capul mi-este sănătos şi-mi amintesc bine de tot limba copiilor mei.

– Ah, va să zică, nu a fost marele nostru Buana acela care a fugit de Buto? strigă Usula.

Tarzan începu să râdă.

– Dar celălalt a fugit de Buto, rinocerul?

– Şi încă cum…, îngrozit cu totul!

– De, avea şi oarecare dreptate… Nu prea este lucru plăcut să te joci cu Buto.

– Dar Buana al nostru nu ar fi fugit de el, afirmă Usula cu mândrie.

– În sfârşit, zise Tarzan. Dacă nu am fost eu cu voi, voi toţi aţi săpat şanţul în care aţi pus aurul. Arată-mi şi mie locul, Usula.

Wazirii construiră atunci câte o targă pentru cele două femei, cu toate că Jane Clayton începu să râdă la ideea că ar fi necesar să o ducă pe sus. Cu toate insistenţele, merse mai mult pe jos, decât pe sus.

Flora Hawkes, însă slăbită, cu puterile sleite, nu ar mai fi putut merge departe fără a nu fi dusă pe sus. De aceea fu foarte bucuroasă că doi Wazirii puternici o purtară mai tot timpul drumului pe targă.

Veseli de întorsătura fericită a lucrurilor, ajunseră, în cele din urmă şi acolo unde îngropaseră aurul; iar Wazirii începură să sape după comoară, cântând şi râzând. După puţin însă. Cântecul lor încetă, iar râsul fu înlocuit cu o expresie de îngrijorare şi nedumerire.

Tarzan îi privi în tăcere câtăva vreme, apoi un zâmbet uşor se zugrăvi pe figura lui.

– Pesemne l-ai îngropat adânc, Usula, zise el.

Negrul se scărpină nedumerit în cap.

– Nu atât de adânc pe cât am săpat acum, Buana. Nu mai înţeleg nimic. Trebuia să-l fi găsit până acum.

– Eşti sigur că acesta e locul adevărat.

– Locul este exact, dar nu-i aurul. Trebuie să-l fi luat cineva de aici după ce l-am îngropat noi.

– Tot spaniolul, comentă Tarzan, al naibii individ.

– Dar nu a putut să-l ia singur, erau mulţi drugi.

– Cred şi eu, zise Tarzan. Totuşi, aurul nu-i aici.

Wazirii şi Tarzan căutară prin împrejurul locului, dar atât de isteţ a fost Owaza. Că înlăturase chiar pentru simţurile acute ale lui Tarzan până şi cea mai mică urmă făcută cu Esteban când mutase aurul din ascunzătoarea cea veche în cea nouă.

– S-a dus! exclamă Tarzan O să am eu grijă, însă, să nu fie scos din Africa.

În acest scop. Trimise imediat ştafete în diferite direcţii, să-i înştiinţeze pe toţi şefii triburilor cu care trăia în prietenie. Din jurul vastelor sale moşii, să păzească cu băgare de seamă orice safari ar traversa teritoriul lor şi să nu lase să treacă nimeni care ar duce aur cu ei.

– Asta are să-i oprească, zise el după plecarea ştafetelor în noaptea aceea, după ce poposiseră lângă drumul ce ducea spre casă. Toţi trei albii se aşezară în jurul unui foculeţ, cu Jad-bal-ja, culcat la spatele lui Tarzan. Care examina pielea de leopard cu care se întorsese leul de aur din urmărirea spaniolului.

După o vreme se adresă soţiei sale:

– Ai avut dreptate, Jane, zise el Comoara din beciurile Oparului nu este pentru mine. De data aceasta nu am pierdut numai aurul, ci şi o valoare fabuloasă în diamante, pe lângă că am riscat să pierd până şi cel mai mare din toate tezaurele: pe tine.

– Lasă acum şi aurul şi diamantele, John, zise ea. E destul că ne avem unul pe altul şi pe Korak.

– Şi-o piele de leopard plină de sânge, adăugă el cu o mapă misterioasă scrisă pe ea tot în sânge.

Jad-bal-ja mirosi pielea şi-şi linse fălcile… dar cum, în anticiparea unei plăceri, sau retrospectiv?

CAPITOLUL XXI - Din lac în puţ.

La vederea adevăratului Tarzan, Esteban Miranda porni orbeşte prin junglă. Inima îi era îngheţată de spaimă, tot gonind de zor cu moartea în suflet.

Nu mai avea acum nici o ţintă precisă. Nu ştia nici măcar în ce direcţie merge. Singurul gând - gândul suprem care-l domina - era de a pune cât mai multă distanţă între el şi Tarzan.

Rătăcea dar înainte, căznindu-se să treacă prin arbuşti ghimpoşi şi tufişuri dese care îl înţepau şi-l zgâriau în aşa hal, că lăsa la fiecare pas o dâră de sânge în urma lui.

Ajuns din nou la marginea râului, ghimpii se prinseră iarăşi ca şi mai înainte, de atâtea ori, de preţioasa lui piele de leopard, de care nu voia să se despartă, cu aceeaşi tenacitate cu care nu voia să se lase de viaţă.

De astă dată, ghimpii erau prea mulţi şi prea tari ca să dea drumul la ce apucaseră odată: şi într-un timp pe când se căznea să smulgă blana de leopard din ghearele lor, se întâmplă ca să-şi întoarcă privirile în direcţia din care venise.

Auzi zgomotul făcut de un corp mare, trecând repede

prin tufişuri spre el şi aproape în acelaşi timp văzu şi flăcările luminoase galbene verzui.

Înăbuşindu-şi un strigăt de groază, dădu drumul pielii de leopard şi răsucindu-se în călcâie, ajunse la apa râului din două sărituri, scufundându-se până peste cap.

Iar când apele murdare se închiseră deasupra capului său, sosi şi Jad-bal-ja la marginea apei şi privi la cercurile concentrice ce se lărgeau într-una, arătând locul unde dispăruse vânatul.

Esteban care era un înotător excelent, înota pe sub apă spre malul opus al râului.

Leul de aur cercetă un moment suprafaţa apei şi se întoarse de mirosi pielea pe care spaniolul a fost nevoit să o părăsească.

Luând-o în dinţii lui puternici, o smulse din mărăcini şi porni cu ea să o depună la picioarele stăpânului său.

Silit în cele din urmă să iasă la suprafaţă spre a răsufla, spaniolul nimeri cu capul într-o încâlcitură de crengi şi frunze. În primul moment se crezu pierdut, simţindu-se captiv în desimea crenguţelor.

În cele din urmă reuşi să se opintească în sus şi să-şi scoată capul deasupra apei dar tocmai atunci descoperi că s-a ridicat chiar dedesubtul unui copac căzut care plutea prin centrul curentului de apă.

După multe eforturi, a izbutit să pătrundă în sus printre crengi şi să încalce pe trunchiul copacului, plutind în felul acesta în josul apei în destulă siguranţă.

Abia acum răsuflă şi el uşurat, din adâncul plămânilor, dându-şi seama cu câtă uşurinţă, scăpase de răzbunarea dreaptă a lui Tarzan.

E adevărat că îi părea rău de pierderea pieii de leopard pe care era desenat locul unde era îngropat aurul, totuşi era acum în posesia unei averi şi mai mari.

Gândul acesta îl făcu să mângâie cu mâna săculeţul cu diamante atârnat de brâu. Deşi recompensat

împărăteşte, de pierderea aurului printr-o avere atât de mare în diamante, avariţia lui înnăscută îl făcea să se gândească întruna la sacii de aur de lângă cascada cu apă.

– Owaza o să aibă parte de aur, murmură el necăjit.

Niciodată nu am avut încredere în câinele acela de negru; când a dezertat, am ştiut bine care îi sunt planurile.

Toată noapte pluti pe copacul căzut, în josul râului, ne văzând pe ţărmuri nici un fel de activitate omenească. Doar după răsăritul soarelui trecu pe lângă un sat de negri, aşezat pe malul drept al albiei râului.

Era un sat de canibali, al căror şef era Obebe.

O femeie care se dusese după apă văzuse copacul care plutea spre ea, aducându-l pe Esteban.

Ţipetele ei făcură ca, după câteva minute, întreaga populaţie a satului să se înşire pe malul râului, privind trecerea uriaşului alb, călare pe trunchiul copacului.

– E vreun zeu străin.

– Ba e dracul din baltă, zise vraciul satului. Un bun prieten al meu. De acum încolo vom prinde peşte mult, dacă din fiecare bucăţi îmi daţi şi mie una.

– Nu-i dracul din baltă, se auzi vocea adâncă a lui Obebe, canibalul. Ai îmbătrânit, vraciule. De câtva timp doctoriile tale nu mai sunt bune şi acum vrei să îmi spui că cel mai mare duşman a lui Obebe ar fi un drac oarecare din gârlă. Nu vezi că-i Tarzan al maimuţelor? Obebe îl cunoaşte doar prea bine.

Într-adevăr toţi şefii canibali de prin vecinătate îl cunoşteau bine pe Tarzan. pe care îl urau din cauza spaimei ce le-a băgat-o în suflet prin hărţuielile neîncetate şi fără milă îndreptate împotriva lor, în speranţa că-i va putea dezbăra de canibalism.

– Este Tarzan al maimuţelor, repetă Obebe şi după cum văd, este la mare ananghie. Cred că acum avem cel

mai bun prilej să-l prindem de viu.

Chemându-şi războinicii, le dădu o serie de instrucţiuni amănunţite. Vreo cincizeci de negri, înarmaţi cu suliţe, alergau la trap în josul râului, pe o cărare paralelă cu aceasta.

Cum ajunseră copacul dus de curentul râului, îl mai urmăriră câţiva kilometri, până când la o cotitură a râului copacul fu prins de un vârtej şi repezit pe sub crengile joase ale copacilor aplecaţi pe marginea râului înţepenit cum era, îngheţat şi flămând. Esteban se bucură de prilejul de a renunţa la mijlocul primitiv de transport şi de a ieşi la mal.

Se prinse de o creangă şi se trase cum putu mai sus, în refugiul oferit de crengile copacilor.

Apoi înaintă până la trunchiul copacului, alunecând în jos la pământ, fără cea mai mică bănuială că în iarba înaltă din juru-i sunt ascunşi vreo cincizeci de războinici canibali.

Rezemat cu spatele de trunchiul copacului, se odihni un moment. Se pipăi să vadă de mai are săculeţul de diamante şi găsindu-l intact, răsuflă uşurat.

– Norocul tot nu mă lasă, exclamă el satisfăcut, cu voce tare.

Dar în aceeaşi clipă apărură în jurul lui cincizeci de negri care săriră asupra lui.

Atacul fu rapid şi neaşteptat, de o forţă atât de covârşitoare, că spaniolul nu mai avu putinţa să se apere. Rezultatul a fost că s-a pomenit trântit la pământ şi legat fedeleş, mai înainte de a-şi da seama ce i s-a întâmplat.

– De acum am pus mâna pe tine, Tarzan al maimuţelor, rânji cu bucurie Obebe, canibalul.

Esteban însă nu înţelese nici un cuvânt din cele spuse de negru. Nu avea cum să îi răspundă. Totuşi i se adresase în englezeşte, dar negrul nu ştia această limbă.

Esteban era sigur de un lucru: că era prizonier şi era dus înapoi, spre interior.

Ajunşi în satul lui Obebe, femeile copii şi războinicii rămaşi în urmă, sărbătoriră evenimentul cu mare bucurie, făcând un zgomot asurzitor. Vraciul clătină din cap. strâmbându-se şi cobind.

– L-aţi prins pe dracul din baltă, zicea el. De acum nu o să mai prindem peşte şi în curând o boală grozavă se va abate asupra satului lui Obebe şi lumea va muri ca muştele.

Obebe, pe de altă parte, îşi bătea joc de prezicerile vraciului.

Fiind bătrân şi rege de multă vreme, ajunsese la un grad de înţelepciune mai mare decât a celorlalţi, iar odată cu înţelepciunea, tot omul este mai înclinat a fi mai neîncrezător în religie.

– Râzi tu acum, Obebe, zise vraciul, dar mai târziu nu ai să mai râzi Aşteaptă numai şi vei vedea!

– Ba atunci am să râd eu bine, răspunse Obebe. Când îl voi ucide pe Tarzan al maimuţelor cu mâinile mele. Iar, după ce războinicii nici îi vor fi mâncat inima şi carnea, că nu ne vom mai teme de nici unul din vracii tăi.

– Aşteaptă numai, repetă vraciul supărat şi vei vedea!

Negrii, după ce îl legară bine pe spaniol. Îl duseră într-o colibă murdară şi puturoasă, prin uşa căreia vedea femeile din sat făcând preparative pentru gătitul celor necesare la ospăţul de seară.

O sudoare rece îi apăru pe frunte tot uitându-se la aceste preparative dezgustătoare, al căror rost nu se putea să nu-l înţeleagă, mai ales la vederea gesturilor şi privirilor atât de semnificative, pe care locuitorii din sat le îndreptau spre coliba în care se afla el.

Ziua era aproape pe sfârşite, iar Esteban Miranda ştia că îşi poate număra orele ce le mai are de trăit pe două degete de la o mână. Când deodată se auzi mai dinspre

râu o serie de ţipete pătrunzătoare, care tulburară liniştea junglei şi atraseră atenţia întregului sat.

După câteva clipe, toţi locuitorii porniră într-o goană nebună în direcţia de unde se auzeau strigătele de spaimă. Dar ajunseră prea târziu pentru că atât au mai putut vedea: un crocodil enorm dispărând dedesubtul apei şi trăgând după sine o femeie din sat.

– Obebe! Obebe! Ce ţi-am spus eu, întrebă vraciul cu un aer triumfător. Iată că zeul cel rău a şi început să-şi verse mânia asupra poporului tău.

Sătenii, ignoranţi şi superstiţioşi, se uitau când la şeful lor, când la vraci.

Dar Obebe, cu toate că şovăia în părerea lui, insistă:

– Este Tarzan al maimuţelor, doctore.

– Nu-i aşa, răspunse vraciul. Este dracul din păpuriş, care a luat forma lui Tarzan al maimuţelor.

– Vom vedea, răspunse Obebe. Dacă este dracul din păpurişul din baltă, cum zici tu, doctore, atunci poate să scape de aici. Dar, dacă-i Tarzan, cum zic eu, nu poate. De asemenea, dacă este dracul din baltă, nu are să moară de moarte naturală, după cum mor oamenii, ci va trăi într-una. Dacă-i tot Tarzan al maimuţelor, va veni o zi în care va muri. O să-l păstrăm aici cu noi şi vom vedea, doctore care din noi doi are dreptate.

– Cum? întrebă vraciul.

– Foarte simplu, explică Obebe. Dacă într-o bună dimineaţă ne vom pomeni că a scăpat, vom şti că a fost dracul din baltă; iar pentru că nu i-am făcut nici un rău, ci l-am hrănit bine tot timpul cât a fost cu noi, nu are să ne facă nici un rău. Însă. de nu scapă de aici, vom şti că este Tarzan al maimuţelor, care sigur va muri de moarte naturală. Astfel, dacă nu scapă, îl vom ţine aici până moare şi iată-ne siguri că este într-adevăr Tarzan.

– Bine, mai zise vraciul scărpinându-se în ceafă. Dar dacă nu mai moare niciodată?

– Atunci, doctore, exclamă Obebe triumfător, vom fi încredinţaţi că ai dreptate şi că într-adevăr a fost dracul din baltă.

Se duse apoi de ordonă femeilor să-i ducă de mâncare spaniolului, în timp ce vraciul rămăsese acolo unde îl lăsase şeful, în mijlocul străzii satului, scărpinându-se în ceafă, într-o adâncă meditare.

Iată cum ajunse Esteban Miranda, posesorul celei mai fabuloase averi în diamante de care a auzit lumea vreodată, să fie condamnat la închisoare pe viaţă în satul canibalilor al cărui şef era Obebe.

Şi pe când el zăcea întins în coliba cea murdară, trădătorul lui tovarăş, Owaza, ascuns de partea cealaltă a râului. În dreptul locului unde el şi Esteban îngropaseră drugii de aur, îl văzu pe Tarzan venind cu Wazirii, căutând aurul şi plecând, după aceea, cu mâinile goale.

A doua zi de dimineaţă, Owaza veni cu cincizeci de oameni recrutaţi dintr-un sat din vecinătate, luă aurul şi porni cu el repede spre coastă.

Noaptea îl apucă la marginea unui sătuc al cărui şef nu avea războinici destui. Acesta îl invită în sat, ospătându-l cu mâncare şi băutură din belşug.

În timpul acesta, oamenii şefului se amestecară printre „băieţii” lui Owaza şi în urma multor întrebări meşteşugite, aflară adevărul şi-i raportară şefului lor că fiecare cărăuş a lui Owaza duce cu el doi drugi grei de aur.

Cum află şeful despre aceasta, îl cuprinse o mare nelinişte.

După un timp apăru un zâmbet pe figura lui, tot continuând să vorbească cu Owaza, care era acum pe jumătate beat de băutura indigenă oferită de şef.

– Ai mult aur cu dumneata, zise acesta şi este foarte greu. Nu cred că „băieţii” sunt bucuroşi să meargă până la coastă.

– O să le fie greu să-l care până acolo, dar am să-i plătesc bine, răspunse Owaza.

– Dacă nu ar trebui să-l ducă atât de departe, nu te-ar costa mai puţin?

– Ba da, dar nu pot să-l desfac până nu ajung acolo.

– Eu ştiu unde l-ai putea desface uşor, numai la două zile de mers de aici, mai zise şeful.

– Unde? întrebă Owaza. Nu-mi vine să cred că ar fi cineva în interior, care să cumpere atâta aur.

– Ba da este un alb care ţi-ar da în schimb o scrisoare cu care poli lua, de la banca din oraşul de pe coastă, toţi banii cât face aurul.

– Cine-i albul acesta şi unde stă?

– Este un prieten al meu, moşier şi dacă vrei, te pot conduce până la el, cu tot aurul şi vei căpăta scrisoarea cu care să ridici banii în oraş.

– Bun, acceptă Owaza. În felul acesta nu voi avea de plătit aşa de mult cărăuşilor. Şefule, dacă facem afacerea, ai un bacşiş bun de la mine.

A doua zi de dimineaţă, cărăuşii se bucurară foarte mult să afle că nu vor mai fi nevoiţi să care aurul până la coastă, pentru că, cu toată atracţia unei plăţi bune, nu le-ar fi plăcut să facă un drum atât de lung, mai ales că se temeau să se îndepărteze de satul lor.

Erau foarte fericiţi când porniră la drumul lor de două zile spre nord-est. Owaza se simţea şi el fericit, după cum era şi bătrânul care-i însoţea; numai că Owaza nu putea şti cauza veseliei bătrânului şef.

În după-amiaza zilei a doua. Şeful îl trimise pe un om de al său să alerge înainte să ducă o veste.

– E pentru prietenul meu, zise el, pentru a-l anunţa să ne întâmpine şi să ne conducă în satul lui într-adevăr, la vreo două ore după aceea, când caravana lor încărcată cu aur. Ieşea din junglă într-o câmpie verde şi întinsă, văzură, nu tocmai departe, apropiindu-se o ceată mare

de războinici.

Owaza se opri în loc întrebându-l pe şef:

– Cine sunt aceştia?

– Sunt războinicii prietenului meu, răspunse şeful. Este şi el cu ei. Uite-l!

Şi arătă cu mâna spre un om înalt, venind în fruntea negrilor care se apropiau în goană.

– Parcă ar merge la război şi nu la treabă paşnică, observă Owaza. Cuprins de un sentiment de teamă.

– Depinde de tine, Owaza.

– Nu te înţeleg. Cum depinde de mine?

– Ai să vezi numaidecât, îndată ce soseşte prietenul meu aici.

Când războinicii care se apropiau ajunseră la o mică distanţă de ei, Owaza văzu în fruntea lor un alb uriaş - un alb pe care îl luă drept Esteban - camaradul pe care îl părăsise cu atâta laşitate Atunci se adresă şefului, strigându-i supărat:

– M-ai trădat!

Ai răbdare, răspunse acesta. Nu ţi se va lua nimic din ce îţi aparţine.

– Aurul nu este a lui, strigă Owaza. Arătând spre Tarzan. L-a avut de furat.

Tarzan care se şi oprise în faţa lui Owaza. Nici nu voi să-l bage în scamă, ci se adresă bătrânului şef:

– Mi-a sosit ştafeta la şi iată că Tarzan a şi venit împreună cu Wazirii lui să vadă ce poate face pentru prietenul lor.

Bătrânul şef, zâmbi încântat şi răspunse:

– Şi la mine a fost ştafeta ta, o Tarzan. Încă de acum patru zile: dar, după două zile. A sosit omul acesta cu cărăuşii lui. Ducând drugi de aur spre coastă, l-am spus că am un prieten care îi va cumpăra aurul, dându-i o scrisoare în schimb, ca să ia banii din oraş… bineînţeles dacă aurul aparţine lui Owaza.

Tarzan zâmbi şi el la rândul lui.

– Ai procedat foarte cuminte, prietene dragă. Aurul nu-i aparţine lui Owaza.

– Dar nici ţie nu-ţi aparţine, strigă Owaza. Tu nu eşti Tarzan al maimuţelor. Te cunosc eu. Tu ai venit cu patru albi şi cu o femeie albă să furi aur din ţara lui Tarzan, iar după aceea l-ai furat de la proprii tăi prieteni.

La auzul acestor cuvinte, atât şeful, cât şi Wazirii începură să râdă. Pe buzele lui Tarzan apăru unul din rarele sale zâmbete.

– Celălalt a fost într-adevăr un şarlatan, Owaza, zise el, dar eu, eu sunt Tarzan al maimuţelor şi-ţi mulţumesc că mi-ai adus aurul până aici. Haide, adăugă Tarzan, să mergem la fermă, căci nu mai sunt decât câţiva kilometri până acolo.

Owaza se văzu nevoit să dea ordine cărăuşilor să meargă cu aurul până la reşedinţa lordului de Greystoke.

Acolo Tarzan le plăti bine cărăuşilor, le dădu de mâncare şi adăpost până a doua zi de dimineaţă, apoi îi trimise spre satul lor.

Pe Owaza îl trimise cu ei, făcându-i un dar de mare valoare, pe lângă sfatul să nu-i mai calce piciorul niciodată în ţinuturile lui Tarzan.

Bătrânul şef, prietenul lui Tarzan, era atât de încântat de felul cum se terminase întreaga afacere, că părea să aibă aerul de a-i mulţumi lui Tarzan, ca şi cum acesta îl scăpase din vreo încurcătură, atât de mare era devotamentul şi respectul pe care-l purta lui Tarzan.

După ce plecară toţi, iar Tarzan, Jane şi Korak stăteau pe veranda locuinţei lor, Jane simţi că soţul ei o prinde uşor de mijloc.

– Va trebui să retractez cuvintele pe care le-am spus cum că aurul din Opar nu ar fi pentru mine. Iată, avem înaintea noastră o întreagă avere, sosită din comoara din Opar, fără nici o oboseală din partea mea.

– Acum, dacă s-ar mai găsi cineva să aducă diamantele, nu ar fi rău, adăugă Jane, râzând.

– Greu lucru, răspunse Tarzan. Fără nici o îndoială că zac undeva în fundul râului Ugogo.

Aşa credea Tarzan, fără să ştie că, departe de tot, pe malurile Ugogului, în satul canibalului Obebe, Esteban Miranda zăcea în murdăria unei colibe, uitându-se cu lăcomie spre averea de care niciodată nu se va mai folosi pentru că începuse o viaţă de captiv, la care îl condamnaseră încăpăţânarea şi superstiţia lui Obebe.

(va urma)

CUPRINS

CAPITOLUL I - Puiul de leu.....................................2
CAPITOLUL II - Dresarea lui Jad-bal-ja...................14
CAPITOLUL III - O întrunire misterioasă.................21
CAPITOLUL IV - Urmele misterioase 33
CAPITOLUL V - Picăturile fatale 44
CAPITOLUL VI - Moartea la pândă.........................56
CAPITOLUL VII - Trebuie sacrificat.........................69
CAPITOLUL VIII - Misterele trecutului.....................79
CAPITOLUL IX - Lancea ucigătoare 94
CAPITOLUL X - Nebunia trădării............................104
CAPITOLUL XI - Parfumul miresmelor străine....120
CAPITOLUL XII - Saci cu aur..................................137
CAPITOLUL XIII - Turnul misterios........................148
CAPITOLUL XIV - Grozăviile din camera tronului 161
CAPITOLUL XV - Sânge în loc de cerneală..........175
CAPITOLUL XVI - Comoara de diamante..............186
CAPITOLUL XVII - Arsă de vie...............................202
CAPITOLUL XVIII - Setea de răzbunare................214
CAPITOLUL XIX - Răsplata lui Kraski...................226
CAPITOLUL XX - Înviată din morţi........................240
CAPITOLUL XXI - Din lac în puţ............................254

